

Giới thiệu Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu

Người ta nói khi yêu lúc bắt đầu không cần biết lý do, nhiều khi có thể ngẫu nhiên hay tình cờ cũng có khi là cố ý mà trở thành duyên nợ, định mệnh của nhau. Nam nữ chính trong truyện Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu họ đến với nhau chính là vì cố tình vô ý này.

Xuyên suốt truyện là chuyện tình trái khoáy của hai người, họ bắt nhau, cố tình trêu ghẹo đối phương chỉ là không ngờ mình lại rơi vào cái bẫy này. Biết nàng chuyên dụng độc, đối tượng thí nghiệm chỉ có mình hấn nhưng hấn vẫn chấp nhận để coi nàng cả gan đến đâu. Nhưng là nàng lại lợi dụng hấn, sử dụng thân thể, giẫy vò hấn, nàng rồi sẽ làm đến đâu nữa.

Hấn cũng thể dễ mặc như vậy được, thân là đấng nam nhi, sức chịu đựng có giới hạn, đâu thể dễ mặc nàng khiêu khích như vậy. Không phải là: “Tự gây nghiệt, không thể sống” ư? Nhưng là nàng lại định quăng hấn sang một bên, trở mặt không nhận người sao? Làm sao dễ dàng như thế? Đâu phải muốn phui tay là xong, hấn sẽ làm gì để chế ngự cô gái này, cùng đọc truyện ngôn tình đặc sắc này nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hấn.

Một đứa bé trai diện mạo tuấn tú, người mặc cẩm y màu tím nổi bật thân phận tôn quý, dưới vầng trán đẹp là đôi mắt đen ngang bướng, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng toát ra khí thế vương giả.

Dầu gì thân cũng là thiếu trang chủ thiên hạ đệ nhất son trang, phụ thân lại là minh chủ võ lâm, thân phận thẳng bé trai thật đúng tôn quý.

“Quyết Nhi, lại đây.” Mộ Dung Nghiêm cất giọng nhẹ gọi.

“Phụ Thân.” Nghe phụ thân gọi, Mộ Dung Quyết nhanh chân bước đến nhưng ánh mắt lại chuyển sang trên người tiểu cô nương đứng bên cạnh phụ thân.

Tiểu cô nương niên kỷ cũng xấp xỉ hấn, gương mặt thanh tú, dưới lông mày cong cong là đôi mắt hạnh to tròn lấp lánh, đôi môi nhỏ nhỏ khẽ nhếch nụ cười ngọt ngào, xiêm y màu xanh nhạt là nàng như búp bê ngoan ngoãn.

Mộ Dung Quyết nhướn lông mày tự cao liếc một cái rồi nhanh chóng chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Loại cô nương ngoan ngoãn thế này hấn đã thấy nhiều không cảm thấy hứng thú lắm.

Dường như phát hiện suy nghĩ trong lòng đứa bé trai, tiểu cô nương không để lại dấu vết hơi nhướn mày, miệng củ ắp nhìn như giương cao lại không phải giương, mắt tiếp rừ xuống che kín giao hoạt lóe lên rồi biến mất.

“Quyết Nhi, đây là Hướng thúc thúc bạn tốt của phụ thân.” Mộ Dung Nghiêm giới thiệu với nhi tử.

“Hướng thúc thúc, thúc khỏe chứ.” Mộ Dung Quyết hữu lễ chào hỏi.

“Tốt! Mộ Dung Huynh, nhi tử của huynh thật ngoan.” Hướng Bá Thiên khen ngợi, nhìn khí độ đứa bé này lớn lên nhất định không tầm thường.

“Nào có, Tiểu Tứ cũng không tệ mà! Dịu dàng thùy mị sau này nhất định là một cô nương tốt.” Mộ Dung Nghiêm cười ha ha theo.

Nghe bạn tốt khen trên khuôn mặt Hướng Bá Thiên xuất hiện nụ cười cứng ngắc, cúi đầu liếc nữ nhi.

Dịu dàng thùy mị sao? Đó chỉ là mặt ngoài thôi, nữ nhi nhà ông cá tính thế nào ông làm phụ thân lẽ nào không biết? Nhưng bắt quá không nên vạch trần, đành phải cười khan ứng phó.

“Ta nhớ Tiểu Tứ sinh sớm hơn Quyết Nhi ba tháng” Mộ Dung Nghiêm đang nói, chuyển đầu hướng sang nhi tử nói: “Quyết Nhi, dựa theo vai về, con phải gọi Tiểu Tứ một tiếng tỷ tỷ mới đúng.”

“Hả?” Mộ Dung Quyết nhướn mày, chán ghét nhìn sang Hướng Tiểu Tứ.

Muốn hấn gọi nàng là tỷ tỷ? Hấn không muốn!

“Vì sao? Nàng không lớn bằng con!” Mộ Dung Quyết mím môi, không nghe theo đáp, ánh mắt khiêu khích bắn thẳng về phía Hướng Tiểu Tứ.

Nhận được khiêu khích, Hướng Tiểu Tứ không tức giận, đáp lại bằng nụ cười ngọt ngào.

“Quyết Nhi, thái độ của con là thế nào?” Mộ Dung Nghiêm thấy thế, nhíu lại lông mày.

“Mộ Dung thúc thúc, không sao, ba tháng cũng không kém bao nhiêu, con cùng tiểu Quyết xưng ngang hàng cũng được mà.” Hường Tiểu Tứ dịu dàng nói, gương mặt nhỏ nhắn vẫn mang theo nụ cười ngây thơ.

Tiểu Quyết? Nghe Hường Tiểu Tứ gọi mình, Mộ Dung Quyết lập tức nhíu mày.

“Nàng không được gọi ta như thế!” Tiểu Quyết? Thật buồn nôn!

“Quyết Nhi!” Thấy nhi tử vô lễ, Mộ Dung Nghiêm có chút tức giận.

“Không sao, không sao.” Hường Bá Thiên vội vã lên tiếng. “Tiểu hài tử mà cứ để bọn chúng vui đùa, chúng ta hãy đến nơi khác hàn huyên!”

Vừa nói ông vừa kéo lấy Mộ Dung Nghiêm rời khỏi, trước khi rời đi không quên trợn mắt nhìn nữ nhi, muốn con bé đừng giỡn quá mức!

Thấy phụ thân cảnh cáo, Hường Tiểu Tứ khuôn mặt vô tội chuyển đầu nhìn về phía Mộ Dung Quyết, thấy hắn khẽ hừ, không thèm quan tâm đến nàng, xoay người muốn rời khỏi đây.

“Quyết đệ đệ, để bỏ lại khách thể này thật sự không tốt lắm đâu?” Thanh âm mềm mại dễ nghe từ đôi môi nhỏ bật ra.

Mộ Dung Quyết nhanh chóng dừng lại người, quay lại trừng mắt nàng.

“Nàng mới gọi tôi là gì?” Do hắn nhìn nhầm sao? Sao cảm giác gương mặt đáng yêu như búp bê vừa rồi biến đâu mất rồi?

“Quyết đệ đệ đây! Không phải đệ nhỏ hơn tỷ ba tháng sao?” Hường Tiểu Tứ vẫn cười chẳng qua nụ cười pha thêm chút tà khí.

“Câm mồm! Không được gọi ta như thế!” Mộ Dung Quyết giận giữ trừng mắt nhìn nàng.

“Không được! Đệ sao có thể nói chuyện với Tiểu Tứ tỷ tỷ thế chứ hả?” Hường Tiểu Tứ không đồng ý nhìn hắn. “Như vậy là không ngoan!”

“Nàng. . . .” Mộ Dung Quyết nghi ngờ mở to mắt nhìn nàng, cùng một người nhưng cảm giác khác hẳn, hắn bắt đầu hiểu xảy ra chuyện gì.

“Nàng giả vờ nghe lời sao?” Hắn rống to, gương mặt tuấn mỹ ánh lên vẻ kinh ngạc.

Hường Tiểu Tứ không để ý tới kinh ngạc trên mặt hắn, chỉ từ đi về phía hắn, nàng thấp hơn hắn một chút, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt hắn.

“Ngao, gọi một tiếng tỷ tỷ để tỷ nghe thử.” Ha ha! Thật vui nha, ai bảo khuôn mặt hắn mang theo nét khinh thường làm nàng muốn đùa thêm.

“Đừng đụng ta!” Mộ Dung Quyết đẩy ra bàn tay Hường Tiểu Tứ, không thích bị người ngoài xem như tiểu hài tử, tròng mắt đen tức tối nhìn chằm chằm nàng. “Gạt người ta rất vui về sao? Nàng không sợ ta vạch trần mặt thật?”

Hắn ghét nhất người giả giỏi cho nên hắn hiện rất ghét tiểu cô nương dối trá trước mắt!

“Không sợ! Dù sao đệ có nói người ta cũng không tin.” Hường Tiểu Tứ cười vui vẻ tràn đầy tự tin.

Trước mắt chỉ là một đứa nhóc muốn đấu với cô, còn kém xa lắm!

“Đệ thật không gọi ta là tỷ tỷ?” Nàng thật rất muốn nghe hắn gọi!

Loại người cá tính kiêu ngạo như hắn, có thể bắt hắn cúi đầu nhất định rất thú vị.

“Còn lâu mới gọi! Cút ra!” Mộ Dung Quyết hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn nàng có phần khó chịu.

“Được rồi!” Thấy hắn kiên trì Hường Tiểu Tứ cũng không miễn cưỡng. “Vậy đừng trách tỷ.”

Nói xong, ngón tay nhẹ bắn về hướng hắn.

“Nàng. . . .” Mộ Dung Quyết bị động tác kỳ lạ của cô làm cho ngẩn người.

“Đến, gọi một tiếng tỷ tỷ để ta nghe.” Mang theo nụ cười ngọt ngào, Hường Tiểu Tứ ra lệnh.

Ai muốn gọi nàng là tỷ tỷ chứ! Mộ Dung Quyết trong lòng hừ lạnh nhưng lại phát hiện thanh âm không tự chủ từ trong miệng phun ra. “Tỷ. . . . Tỷ tỷ.”

Xảy ra chuyện gì rồi?

“Ngao!” Hường Tiểu Tứ vui vẻ, vỗ vỗ đầu của hắn.

“Đáng chết!Nàng đã làm gì ta hả?” Mộ Dung Quyết rống giận.

“Chẳng qua hạ chút thuốc để đệ nghe lời mà thôi.” Hường Tiểu Tứ nháy mắt mấy cái,về mặt ngây thơ.

“Nàng! Nhanh đưa thuốc giải cho ta!” Mộ Dung Quyết sắc mặt đỏ lừ không chế không được lửa giận,đưa tay sẽ muốn kéo nàng.

“Đứng lại! Không cho phép động!” Hường Tiểu Tứ vội vã ra lệnh.

Thân thể muốn chuyển động lập tức dừng lại.

“Hường Tiểu Tứ!” Mộ Dung Quyết hét to.

“Tỷ ở này,không cần gọi lớn tiếng thế.” Nàng vẫy vẫy ngón tay.”Động thủ với cô nương là không tốt! Đើm này đệ muốn thử sao.”

“Ta không nói muốn đánh nàng!” Nàng lên án làm hấn càng thêm bức bối,đường đường nam tử hán hấn sẽ không đánh nữ nhân.”Ta chỉ muốn nàng đưa thuốc giải!”

“Đệ bảo ta đưa thuốc giải,ta phải đưa sao?” Liếc hấn một cái,tên nhóc này thật thú vị ah”Quyết đệ đệ,đừng quá ngây thơ.” Vừa nói vừa vỗ nhẹ lên mặt hấn.

“Không được vỗ mặt của ta!” Cử động của nàng làm hấn chán ghét.

“Được rồi!” Hường Tiểu Tứ rất phối hợp,đổi sang sờ đầu hấn.”Ngoan đó!”

“Hường,Tiểu,Tứ!” Sờ đầu còn vũ nhục hơn,Mộ Dung Quyết tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã có vọng động muốn giết người.

“Thế nào? Quyết nhi,con làm gì mà la to thế.” Xa xa Mộ Dung Nghiêm cùng Hường Bá Thiên đã đi lại.

Hường Tiểu Tứ thấy tình trạng đó vội vã giả bộ cười hi hi,hạ giọng ra lệnh.”Không được tức giận, cười!”

Mộ Dung Quyết không muốn nhưng không thể không chế mình chỉ có thể thuận theo mệnh lệnh của nàng mà làm.

Cảm giác này. Thật đáng chết mà!

“Mộ Dung thúc thúc,vừa rồi tiểu Quyết đã gọi cháu là tỷ tỷ rồi đấy!” Cười xuất hiện má lúm đồng tiền,Hường Tiểu Tứ khuôn mặt rạng rỡ hấn lên

“Thật?” Mộ Dung Nghiêm không thể tin được,nhi tử ông rất bướng bỉnh cùng kiêu ngạo sao lại chịu thỏa hiệp?

“Thật đấy!” Hường Tiểu Tứ dùng sức gật đầu.”Quyết đệ đệ,đệ nói đúng không?”

Trong lúc nói chuyện,nàng lại nhỏ giọng nói “Đệ đệ ngoan, mau gọi tỷ tỷ.”

“Tỷ, tỷ tỷ.” Nữ nhân đáng chết, ần muốn giết nàng!

“Ai ya!Là thật !” Mộ Dung Nghiêm giấu không được kinh ngạc”Tiểu Tứ, xem ra chỉ có cháu mới thu phục đứa con kiêu ngạo bướng bỉnh của thúc.Hường huynh,nữ nhi của huynh thật tài giỏi!” .

“Ha ha!Nào có,nào có.” Hường Bá Thiên phụ họa cười khan,ánh mắt liếc sang nhìn thấy phần nộ trong mắt Mộ Dung Quyết,lại thấy nữ nhi cười đến khuôn mặt vô tội,trong bụng thâm hiểu rõ mọi chuyện.

Đứa nhóc đáng thương,xem ra trúng độc thủ của nữ nhi ông rồi.

Hường Tiểu Tứ cười phụ họa,đôi mắt xinh đẹp khẽ lờm Mộ Dung Quyết đương nhiên cũng nhìn rõ tức giận trong mắt hấn.

“Đệ đang giận sao?” Dịu dàng dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được đề hỏi”Đáng tiếc,bây giờ chỉ có đệ nghe thấy lời của tỷ.”

Nói xong còn cho hấn một ánh mắt ranh mãnh cùng hai tiếng cười khế.

Mộ Dung Quyết chỉ có thể cắn răng ghi hận,từ đó về sau hấn và Hường Tiểu Tứ ——

Thề bất lưỡng lập!

Rất thích chàng

Thích đến không biết bản thân phải làm thế nào

Không thể làm gì khác hơn luôn trêu chọc chàng

Muốn chàng vĩnh viễn nhớ đến ta

“Nữ nhân đáng chết !”

Một tiếng gầm nhẹ từ một sân vườn khác trong Mộ Dung sơn trang truyền đến.

Mộ Dung Quyết siết chặt tờ giấy trong tay, trán nổi đầy gân xanh, ánh mắt lạnh băng trừng to nhìn mẫu giấy trong tay, hận không đem chủ nhân lá thư này hung hăng hủy đi nuốt vào bụng.

Nghĩ đến hán Mộ Dung Quyết thân là thiếu trang chủ thiên hạ đệ nhất sơn trang, từ nhỏ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thân phận tôn quý được người khác đến nịnh nọt.

Mà hán cuồng ngạo khinh thường dựa dẫm danh tiếng trong nhà chỉ muốn tự bản thân xông pha giang hồ đoạt lấy danh tiếng.

Năm hán gần mười sáu dựa vào một thân khí phách võ nghệ, một mình xông vào hang ổ sơn tặc không ai dám đến, chỉ dựa vào một mình giúp phá tan sơn trại mà quan phủ mấy chục năm qua chưa thể tiêu diệt từ đó vang danh thiên hạ.

Trên giang hồ đã đặt danh hiệu cho hán là “Ngọc kiếm công tử”, không chỉ khen hán võ nghệ cao cường còn khen ngời hán dung mạo tuấn mỹ như ngọc .

Dưới đôi mày kiếm là tròng mắt đen thâm thúy, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tạo thành dung nhan tuấn mỹ nhất, tôn lên vóc người cao ngát luôn mặc y phục màu tím, xem ra dường như chỉ có ở quý công tử.

Mà hai đầu lông mày tôn quý để lộ khí khái cuồng ngạo nhìn vào hán thoát nhìn như vương giả luôn là tiêu điểm trong tầm mắt mọi người, đối tượng thăm mẩn của các danh gia khuê nữ.

Bất luận gia thế hay điều kiện bản thân đủ để mọi người mơ tưởng, hơn nữa mọi người còn truyền nhau hạ nhiệm võ lâm minh chủ nhất định là hán.

Mặc dù mới gần hai mươi tuổi nhưng Mộ Dung Quyết đã trở thành nhân vật nổi tiếng trong giới võ lâm.

Ngoài ra hán cũng không sợ sệt bất luận kẻ nào, bất cứ ai hán đều lạnh lùng đối đãi, dung mạo tuấn mỹ cho tới bây giờ chưa hề biết dao động.

Đúng vậy, bình thường mà nói là thế nhưng chỉ khi đối mặt với một người, vẻ mặt tỉnh táo của hán sẽ rạn nứt hóa thành phủ đầy lửa giận.

Hướng Tiểu Tứ —— Kẻ địch đời này của hán!

Từ ngày biết nàng đến nay, hán chỉ biết bản thân hết gặp xui xẻo này đến xui xẻo khác!

Mỗi lần đều bị nàng lừa gạt, muốn phản kháng nhưng hết lần này tới lần khác nàng tinh thông dùng độc không người nào là địch thủ của nàng cho dù hán võ nghệ có lợi hại hơn nữa cũng không thể dùng, nàng dùng độc hán liền gặp hạn!

Mà lần nào nữ nhân kia cũng lợi hại đến mọi người đều cho nàng vô tội, rõ ràng nàng bắt nạt hán, bắt kẻ hán cố gắng hết sức giải thích kết quả không ai chịu tin hán.

Mỗi người đó bao gồm phụ thân hán, mẫu thân hán đều cho Hướng Tiểu Tứ là cô nương dịu dàng, ngọt ngào, ngoan ngoãn, ngây thơ

Cô nương tốt như thế sao có thể đầu lại đứa con cưng bản tính kêu ngạo khinh người kia chứ?

Cho nên mọi người cảnh báo hán, không được bắt nạt Tiểu Tứ tý tý.

Thối lắm! Tốt nhất hán bắt nạt được nàng rồi tính!

Nữ nhân dối trá này chỉ biết dùng vẻ mặt ngọt ngào lừa người, lần nào mọi người cũng tin răm rắp cho rằng cô dịu ngoan như mặt ngoài.

Chỉ có hán cùng người nhà nàng biết được diện mục thật của nàng.

Không biết hán đã làm gì được nàng xem trọng, từ mười tuổi gặp được nàng liền bắt đầu, suốt mười ba năm cho đến hiện tại vẫn còn tiếp diễn.

Muốn phản kháng lại không thể phản kháng, đường đường một nam tử hán bị một cô nương đùa bỡn trong lòng bàn tay, càng nghĩ càng không cam lòng.

Càng nghĩ Mộ Dung Quyết càng nổi lửa, hán là người có tự ái cao không thể dễ dàng cúi đầu.

Nhưng chỉ có với Hướng Tiểu Tứ, hán không chịu cúi đầu cũng phải cúi đầu, nàng tùy tiện dùng chút thuốc là có thể bắt hán biết điều nghe lời. Hán giống như dây tó của nàng, bị nàng sai bảo còn không được kháng cự.

Nghĩ đến thật là uất ức! Tựa như bây giờ, nàng chỉ tùy tiện gửi một phong thư, hán phải biết điều nghe lời.

Mộ Dung Quyết cúi đầu nhìn tờ giấy bị mình siết có nhiều nếp nhăn, chữ viết phía trên rất thanh tú——

Quyết đề đệ:

Buổi tối đến tìm ta.

Không đến. Đệ nhất định phải chết!

Khẩu khí mạnh mẽ mang theo uy hiếp để Mộ Dung Quyết nhìn bụng càng nóng rực.

“Nàng bảo ta đi,ta phải đi sao?” Cẩn rặng từ kể rằng nói ra một câu.

Đường đường nam tử hán tuyệt không nghe sai bảo của người khác! Mộ Dung Quyết hừ lạnh,lòng bàn tay hơi dùng lực tờ giấy nhất thời hóa thành mảnh nhỏ, không lưu lại ba dòng chữ khiến người bốc hỏa.

Hắn Mộ Dung Quyết sẽ không biết điều nghe lời nàng!

.....

Chuyện vui nhất chính là trêu chọc hắn!

Cánh môi xinh đẹp nhếch lên nở nụ cười,Hướng Tiểu Tử ưu nhàn rồi ngồi trên ghế quý phi,chạm rãi nhấp một ngụm trà Long Đỉnh.

Nàng tư thái ưu nhã,xiêm y màu trắng tôn lên thanh lệ thoát tục,mái tóc dài đen như tơ rũ xuống làn da trắng như tuyết,cánh môi màu hồng tự nhiên,đôi mắt trong vắt như sao trên trời,nhẹ nhàng chuyển động trở nên ngây thơ vô tội.

Nếu hỏi Cảnh Dương Thành,bốn tỷ muội nhà họ Hướng bạn muốn lấy ai nhất,nhất định câu trả lời là Hướng Tiểu Tử!

Nghĩ lại Tam tiểu thư nhà họ Hướng là người bình thường nhất,dáng ngoài dịu dàng cất tay nhắc chân tao nhã xinh đẹp,khẽ mỉm cười thôi đã đoạt mất lòng người,khiến đối phương động lòng vì nàng.

Cô nương như vậy đúng là tiên nữ trong lòng nam nhân.Sau khi cô tròn mười lăm tuổi thì cả đồng người đập nát của nhà Hướng gia muốn lấy Tam tiểu thư Hướng gia về nhà.

Đương nhiên đều bị Hướng Bá Thiên từ chối.Ông không phải không muốn gả nữ nhi chẳng qua ông không có gan gả.

Nữ nhi nhà ông tính cách thế nào bộ ông không biết sao?

Nhìn Hướng Tiểu Tử mặt ngoài hiền lành nghe lời thật ra gian trá giáo hoạt như hồ,trong bụng đủ mưu ma chước quỷ,chi có người không biết mới sẽ bị con bé lừa gạt.

Mà con bé rất giỏi dùng độc,trên người một đồng độc vật cổ quái kỳ lạ,tùy tiện lấy ra một món cũng đủ khiến người hoảng sợ không dám chọc giận con bé.

Cho nên nếu không có sự đồng ý nữ nhi,Hướng Bá Thiên chết cũng không dám gả con ông ra ngoài.

Vì vậy nữ nhi mặc dù đã hai mươi ba tuổi là gái lỡ thì vẫn chưa đính hôn với ai,là nữ nhi duy nhất nhà họ Hướng chưa xuất giá.

Nếu hỏi Hướng Bá Thiên có muốn gả nữ nhi hay không? Ông đương nhiên muốn! Rất muốn luôn! Nhưng ông không dám!

Cho nên cũng chỉ có thể ngậm lấy nước mắt,cầu mong có nam nhân nào đó mờ mắt nhanh chóng cưới nữ nhi duy nhất của ông đi thôi!Nữ nhi của ông quá kinh khủng,ông không dám chọc nha!

“Nữ nhi,con thật không yêu thích nam nhân sao?” Đi vào phòng nữ nhi,Hướng Bá Thiên cẩn thận chạm rãi hỏi.

Hướng Tiểu Tử thần nhiên liếc mắt sang phụ thân,ánh sáng trong con ngươi nhẹ chuyển,gật gật đầu.”Có nha!” Hơn nữa còn rất thích đấy!

Nghe nữ nhi nói có,Hướng Bá Thiên ánh mắt lóe sáng,vội vã hỏi: “Có?Vậy là ai?Phụ thân ngay lập tức bắt hắn đến cưới con!” Khó được có người nữ nhi chịu quan tâm,ông dù có liều chết cũng phải bắt cho bằng được nam nhân đó để dâng hiến cho nữ nhi.

“Không cần,con sẽ tự mình ra tay.” Hướng Tiểu Tử vẫy vẫy tay,nàng không cần phụ thân quản nhiều chuyện,nam nhân nàng muốn nàng sẽ theo đuổi.

“Nhưng tuổi con cũng không còn nhỏ.” Hướng Bá Thiên nói thăm,cũng hai mươi ba tuổi còn gì,nếu không gả sẽ không ai thèm lấy !

Nghĩ năm ấy thiếu chút bị đập nát cả cửa,hôm nay chỉ còn hai ba con mèo nhỏ thỉnh thoảng đến cầu thân.Hu hu. Năm đầu không ai muốn lấy gái lỡ thì ah!

“Được rồi! Năm nay con sẽ gả ra ngoài.” Chịu không được phụ thân lắm bầm,kể từ ngày ba tỷ muội gả ra ngoài,phụ thân mỗi ngày đều đến phòng nàng âm bầm,nàngnghe mà phiền muốn chết.

“Thật?” Nghe nữ nhi chấp thuận, Hường Bá Thiên mắt sáng rực lên.

“Thật mà! Thật mà! Không chuyện gì phụ thân mau ra ngoài!” Thời gian nàng hẹn Mộ Dung Quyết sắp đến, phụ thân còn tiếp tục ở đây thì quá chướng mắt.

“Tốt! Tốt! Tiểu Tứ, phụ thân chờ tin tức tốt của con!” Hường Bá Thiên trước khi ra ngoài không quên nói thêm vài câu, thấy nữ nhi giận giữ trừng mắt mới vội vã rời khỏi.

Sau khi phụ thân rời đi, Hường Tiểu Tứ lập tức bủi môi, bề ngoài dịu ngoan thường ngày đâu không thấy.

Giờ phút này, nàng đang suy nghĩ Mộ Dung Quyết thấy lá thư cô gửi đến sẽ có phản ứng thế nào?

A! Chắc giận đến không nói được. Nàng không nhịn được lại nhếch môi cười cất kỳ mờ ám.

Từ ngày gặp Mộ Dung Quyết năm mười tuổi, hôm nay cũng đã mười ba năm, bất nạt hẳn thật vui chẳng qua có tăng không giảm.

Ai biểu tên đầu gối kia một chút cũng không động lòng với nàng làm gì?

Nàng thích hẳn, từ đầu tiên nhìn thấy hẳn đã bắt đầu thích hẳn, cho nên mới lần đầu trước người ngoài lộ ra mặt thật của mình.

Muốn hẳn chú ý nàng mới cô ý trêu chọc hẳn, nhìn người kiêu ngạo như hẳn cúi đầu, nhìn về mặt tức giận nhưng không thể làm gì.

Nàng biết nàng dễ dàng có cách khiến hẳn nhớ đến nàng.

Mà mười ba năm qua nàng đúng là cố ý trêu ghẹo bất nạt hẳn, cho dù có ghét nàng cũng không sao, nàng muốn hẳn không quên được nàng, đem nàng nhớ mãi trong lòng.

Nhưng mười ba năm qua đi, nàng càng ngày càng thích hẳn nhưng hẳn lại càng ngày càng ghét nàng.

Này cũng không hay, nàng cũng không muốn giao hẳn cho nữ nhân khác, hơn nữa danh tiếng của hẳn càng ngày càng lan rộng, thường xuyên nghe cô nương nhà khác yêu thầm hẳn, hiệp nữ đang theo đuổi hẳn.

Dung mạo tuấn mỹ, thân thể tôn quý, để một đồng nữ nhân đáng ghét chú ý hẳn, muốn làm thê tử của hẳn, hừ! Nàng không cho phép!

Từ mười ba năm trước Mộ Dung Quyết đã bị nàng Hường Tiểu Tứ chọn, nữ nhân khác đừng mong có thể đụng vào!

Nhưng phải làm thế nào để hẳn thuộc về nàng đây? Hường Tiểu Tứ mím môi, suy nghĩ cẩn thận.

Mặt trăng đã treo lên đầu phía Tây, ước chừng đã đến giờ nhưng người nàng chờ lại không thấy bóng dáng.

Nhưống cao lồng mây, Hường Tiểu Tứ lạnh lùng cười.

Rất tốt! Dám không nghe lời nàng.

Bất quá nếu hẳn thật nghe lời thì không còn là Mộ Dung Quyết, nàng cũng không thích hẳn.

Cánh môi giương cao, đã qua một khắc hẳn sẽ không đến, không sao, hẳn không đến nàng có thể đi tìm hẳn!

Chẳng qua kết cục. Hừ, hẳn tự chịu đi!

Thời gian ước hẹn đã đến Mộ Dung Quyết hoàn toàn không thể tĩnh tâm suy nghĩ bay đến trên người Hường Tiểu Tứ, ngay cả chân thiếu chút không thể khắc chế muốn đi về phía tiêu cực Chấn Thiên.

Nhưng. Không được! Hẳn không phải nô lệ nàng, tại sao nàng tùy tiện gọi hẳn phải qua chứ!

Nhưng hết lần này tới lần khác trong đầu vẫn vòng đến trên người Hường Tiểu Tứ, thân thể ngọa nguậy mong cầu, rõ ràng lý trí không muốn nhưng thân thể lại muốn chạy đến chỗ nàng.

Đáng chết! Hẳn phạm tiện quen rồi sao! Tất cả đều do quá khứ bị cưỡng hành hạ giờ đây khó được phản kháng một lần lại cảm thấy cả người không thoải mái.

Nhưng cũng không đúng! Trước kia hẳn đâu có chịu nghe lời nàng mà bị hạ thuốc phải làm theo ý nàng nhưng trải qua một khoảng thời gian hẳn hình như đã quen, nàng ra lệnh dù hẳn có tức giận đến đâu cũng nghe lời nàng, ngoan giống như con của nàng vậy.

Mộ Dung Quyết càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, hẳn không nghe lời nàng sẽ có kết quả thế nào?

Không nghe lời nữ nhân kia sẽ dùng thủ đoạn trả thù làm cả người hẳn tê liệt mà lần này hẳn ngoan cố không chịu nghe lời thì.

Mộ Dung Quyết nhảy cẫng lên, cảm thấy bản thân không nên tiếp tục ở trong phòng, thông minh suy nghĩ biết tốt nhất nên rời khỏi đây!

Theo như tính cách Hường Tiểu Tứ, một khi hấn không chịu xuất hiện như ý nàng, nàng tuyệt đối sẽ ngay lập tức chạy lại đây, sau đó.

“Quyết đệ đệ, Tiểu Tứ tỷ tỷ của đệ đến thăm đệ kìa.”

Bóng người màu xanh nhạt nhẹ như lông vũ bay vào, khuôn mặt cười khanh khách xuất hiện trước mặt Mộ Dung Quyết, mắt hạnh xinh đẹp nhìn thẳng vào hấn trông rất ngây thơ.

Nhưng lông trên người Mộ Dung Quyết đều dựng đứng. Quen biết nàng mười ba năm, cá tính nàng thế nào hấn chả lẽ không biết?

Cười càng ngọt, vẻ mặt càng ngây thơ, đại biểu —— kết cục hấn càng thảm!

“Hường Tiểu Tứ, nàng muốn làm gì?” Mộ Dung Quyết lui về phía sau, cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của Hường Tiểu Tứ, mỗi khi nàng muốn hạ độc, một động tác đơn giản cũng trở nên nguy hiểm.

Hường Tiểu Tứ cong miệng, không đếm xỉa Mộ Dung Quyết cảnh giác nhìn mình, tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, buồn bã nhìn hấn. “Hơn một tháng không gặp người ta rất nhớ đệ! Mới muốn hẹn đệ đến gặp mặt không ngờ đệ lại lơ hèn, chẳng lẽ đệ một chút cũng không nhớ đến ta sao?”

“Nhớ gì hà?” Hấn trừng nàng, ước gì có thể vĩnh viễn không gặp mặt nàng thì có.

“Đệ thật vô tình! Uống phỉ ta nhớ đệ.” Hường Tiểu Tứ nheo lại đôi mắt đẹp thấy khuôn mặt hấn như không muốn nhìn thấy nàng, trong lòng hơi giận. Đầu gối đáng ghét, một chút cũng đều không hiểu lòng nàng!

“Đệ không nhớ ta đại biểu đệ gần đây rất vui vẻ! Nghe nói đệ nhất mỹ nhân võ lâm Triệu Như Tinh cũng coi trọng đệ, thật điểm phúc mà!” Hường Tiểu Tứ khề hừ, ngữ khí mang theo mùi dấm.

“Cũng không tệ.” Mộ Dung Quyết không phủ nhận, đệ nhất mỹ nhân võ lâm phong tình không phải nữ nhân bình thường có thể bằng.

Đáng tiếc đối với Triệu Như Tinh hấn không đặc biệt cảm thấy hứng thú nhưng nàng đã nhắc đến hấn phải phụ họa theo nàng, vừa đánh giá nàng đang nghĩ gì. Không lý do tự dưng nhắc tới Triệu Như Tinh, nàng muốn gì nữa đây?

Mộ Dung Quyết nghi ngờ, không biết cô nương trước mắt đang ghen, tiếp tục nói “Qua mấy ngày này, Triệu cô nương còn tính đến Mộ Dung sơn trang làm khách đây.”

“Hà?” Siết chặt tay thành nắm đấm, mắt hạnh lóe lên lửa giận. “Đệ mời nàng ấy đến?”

Cảm giác nàng hình như đang tức giận, mặc dù không biết vì sao nhưng Mộ Dung Quyết tâm trạng rất vui không còn phòng bị.

“Coi là vậy đi!” Sự thật là Triệu Như Tinh muốn đến tìm hấn, hấn không đồng ý cũng không cự tuyệt, cho nên nàng ta xem như hấn đồng ý.

“Đệ thích nàng ta?” Thấy khóe môi hấn khề nhếch, khuôn mặt tuấn mỹ có phần đắc ý giống như rất thích Triệu Như Tinh.

Đáng chết! Đệ xong rồi, Mộ Dung Quyết!

“Không đáng ghét nha!” Thấy nàng giống như rất dễ ý, tuấn lông mày chau lên “Hường Tiểu Tứ, nàng rất dễ ý Triệu Như Tinh sao?”

Đúng đấy! Nàng rất dễ ý. Nhưng nàng bướng bỉnh quật cường không muốn thừa nhận.

Hừ! Nàng sẽ không dễ hấn biết nàng thích hấn! Trước khi hấn thừa nhận thích nàng, nàng sẽ không thừa nhận thích hấn.

Nàng nhếch môi giả bộ cười. “Nào có? Tỷ chúc phúc đệ thôi! Có thể ôm mỹ nhân về.” Nàng bình thản nói chuyện, ống tay áo lay nhẹ.

Dù độc tác cực nhỏ nhưng Mộ Dung Quyết vẫn phát hiện.

Hấn vội vã bẻ khí nhưng. không kịp! Thân thể cứng đờ hấn hoàn toàn không thể di chuyển.

“Nàng.” Trừng mắt không dám tin nhìn nàng, hấn động tác đã rất nhanh nha!

“Thân ái tiểu Quyết Quyết, đệ cho rằng bẻ khí là được rồi sao?” Hường Tiểu Tứ đứng dậy đi về phía Mộ Dung Quyết, mặt nhỏ tràn đầy đồng tình.

“Đệ nhầm rồi, độc của ta thấm từ da vào người cho nên bẻ khí cũng không hữu dụng.” Đang nói nàng còn đẩy ngã hấn lên trên giường.

“Đáng chết, cô muốn làm gì?” Mộ Dung Quyết trừng mắt Hường Tiểu Tứ, nghĩ đến mình vừa rồi hấn thật ngốc không dễ ý.

Nữ nhân đáng chết chết này! Sẽ có một ngày hấn sẽ làm nàng thua trong tay hấn!

“Muốn làm gì?” Chóp chóp đôi mắt to, nàng cười ngọt ngào. “Yên tâm, chỉ cần đệ biết điều ta sẽ không tổn thương đệ.”

Bò đến trên người hắn, nàng giạng chân ngang hông hắn, cử động đáng sợ làm Mộ Dung Quyết trừng lớn mắt. “Hương Tiểu Tứ! Nàng”

“Ngậm miệng!” Tay vung qua Mộ Dung Quyết lập tức không thể xuất thanh chỉ có thể trừng mắt nàng, nhưng không cách nào phản kháng nhất cử nhất động của nàng.

“Yên lặng một chút, ta mới thương đệ!” Vỗ vỗ mặt hắn, nàng dịu giọng dụ dỗ.

Nữ nhân đáng chết, lại dụ dỗ hắn như con nít! Mộ Dung Quyết tức đến hộc máu nhưng lại không thể chuyển động chỉ có thể thâm hận.

“Chắc chắc . . . ta sẽ yêu đệ như thế nào đây?” Ngón tay nhẹ nàng múa máy trên mặt hắn, vừa dùng gương mặt thuần khiết vô tội nhìn hắn.

Hừ! Đệ nàng nghe được coi như xong còn mở miệng ngậm miệng là Triệu Như Tinh.

Rất tốt, hắn gây chuyện trước đừng trách nàng trả đũa!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Không thể xuất thanh Mộ Dung Quyết chỉ có thể trừng mắt Hương Tiểu Tứ nhìn nhất cử nhất động của nàng, nghĩ thử nàng rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng nàng giạng chân trên người hắn, nơi tư mật dính tại nơi nóng bỏng của hắn, mùi thơm nhàn nhạt từ trên người nàng tỏa ra làm hắn không thể tập trung tinh thần.

Không thể tự chủ, một ngọn lửa nóng hừng hực không đáng có dưới bụng dâng lên.

Hắn phát hiện không khỏi vừa ngượng ngùng vừa cảm thấy kỳ lạ. Đáng chết! Hắn sao lại có phản ứng với nữ nhân này?

Không phát giác Mộ Dung Quyết không thoải mái, Hương Tiểu Tứ từ từ ép xuống thân thể, bàn tay nhỏ bé bò lên lồng ngực hắn, mặt nhỏ từ từ nhích tới gần hắn.

Nàng cử động, cơ thể hai người áp sát vào làm Mộ Dung Quyết khó chịu.

Nếu như có thể hắn nhất định sẽ đẩy nàng ra nhưng hắn lại không thể di chuyển, không thể xuất thanh, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn khó chịu dưới bụng.

Không được! Hắn không thể có phản ứng với nàng! Đối với cô gái như Hương Tiểu Tứ hắn sở hãi né còn không kịp, sao lại có ham muốn với cô chứ?

“Nếu như ta lột trần đệ ra rồi đẩy ra bên ngoài, đợi đến sáng hôm sau có người trông thấy, lúc đó đệ thế nào ta?” Chóp chóp mắt, nàng nhẹ giọng nói.

Nàng. dám!

Hắn cố gắng trừng to mắt uy hiếp nàng, tốt nhất không nên làm như thế.

“Đừng trừng ta nữa! Đệ nhìn ta như vậy ta sợ đó.” Vỗ ngực một cái, Hương Tiểu Tứ giận giữ nhìn sang Mộ Dung Quyết “Người ta chẳng qua nói giỡn thôi! Làm sao làm thật nha?”

Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Dùng ánh mắt hỏi thăm nàng.

“Ta muốn gì sao.” Hương Tiểu Tứ suy nghĩ mãi hồi lâu, liếc hắn một cái mới cười ngọt ngào, nhẹ nhàng thổi hơi bên tai hắn.

“Ta muốn đệ. cho ta một đứa bé!” Thanh âm mềm mại như đang nói điều gì rất thú vị.

Cái . . . cái gì? ! Mộ Dung Quyết giật mình, hoài nghi không phải hắn nghe nhầm chứ.

Nàng điên rồi sao? Hắn trong lòng điên cuồng gào thét.

Nhìn ra suy nghĩ của hắn, Hương Tiểu Tứ chu môi. “Ta không bị điên! Ta thật lòng mà.” Đúng nha! Nàng thật lòng nàng muốn không chỉ con của hắn mà còn muốn người của hắn.

Thấy khuôn mặt nàng thật tình, gương mặt anh tuấn không dám tin.

Nữ nhân này điên rồi? Có thể thần nhiên nói ra lời kinh người đó, nữ nhân bình thường sẽ không nói thế?

Nhìn hấn về mặt kích động nhưng lại không thể mở miệng, Hường Tiểu Tứ suy nghĩ một chút, búng tay giúp hấn có thể nói chuyện.

Phát hiện mình có thể nói chuyện, Mộ Dung Quyết không chút nghĩ ngợi liền hét lên. "Hường Tiểu Tứ, nàng điên rồi! Đang nói lời quý quái gì đấy? Muốn con sao không đi lập gia đình đi?"

"Nhưng ta không muốn lập gia đình!" Đúng vậy, trừ hấn ra nàng không muốn gả cho ai khác. "Ta chỉ muốn con những thứ khác ta đều không muốn."

Hừ hừ! Trước phải để hấn trở thành người của nàng còn tìm hấn nàng sẽ từ từ đoạt lấy.

"Nàng gì vậy hả?" Chỉ cần con không muốn lập gia đình? "Đây là quý quái gì nữa, chưa lập gia đình mà sinh con rất nghiêm trọng, nàng có biết hay không?"

"Vậy thì thế nào?" Hường Tiểu Tứ không nghĩ nhiều. "Ta muốn sao thì làm vậy còn người khác nhìn sao ta không quan tâm."

Nàng luôn luôn tùy hứng mặc kệ người khác suy nghĩ thế nào.

"Nàng" Mộ Dung Quyết tức đến không nói được, sớm biết suy nghĩ của nữ nhân này khác với các cô gái bình thường nhưng không nghĩ đáng sợ đến trình độ này.

"Quyết! Cho ta con đi, có được không?" Nhìn hấn giọng nói dịu ngoan, ngón tay thon dài vuốt nhẹ mặt của hấn.

"Không! Ta sẽ không làm bậy cùng nàng!" Mộ Dung Quyết lên tiếng từ chối, hấn sẽ không theo nàng làm càn!

Thấy hấn từ chối nhanh chóng, đôi mắt đẹp nheo lại. "Thật không cho?"

"Đúng! Không cho!" Hấn chết cũng không muốn!

"Được rồi! Ta đây sẽ tìm nam nhân khác!" Chu môi nàng uy hiếp hấn.

"Nàng nói cái gì?!" Không nghĩ nàng sẽ nói lời này, Mộ Dung Quyết không thể tin nhìn nàng.

"Dù sao không phải chỉ có đệ mới có thể làm ta mang thai, nam nhân khác cũng có thể." Khẽ hừ một tiếng, nàng kiêu ngạo nhìn hấn.

"Hường Tiểu Tứ! Nàng làm càn đủ chưa?" Mộ Dung Quyết không chịu được, nghĩ đến nàng bị nam nhân khác đụng chạm, lông mày tự động nhíu lại. Loại cảm xúc này làm hấn chán ghét!

"Nàng dám đi tìm nam nhân khác thử một lần xem!" Không chút nghĩ ngợi bật ra câu uy hiếp.

Hấn phản ứng làm nàng bật cười, biết hấn không muốn nàng đi tìm nam nhân khác làm nàng rất vui.

Đầu gối khờ khạo cũng biết quan tâm nàng nha.

"Vậy đệ đồng ý với ta sao! Dù sao. đệ không phải không có phản ứng với ta." Đang nói nàng khẽ vịn vẹo vòng eo, để chỗ kín lê nhẹ lên nóng bỏng của hấn.

"Hường Tiểu Tứ, dừng động!" Mộ Dung Quyết cắn răng gầm nhẹ, lại không chế không được nóng bỏng sưng to chặt chẽ chống lên chỗ kín của nàng.

Nữ nhân đáng chết! Chuyện trêu chọc nam nhân nàng cũng dám làm?

"Đệ muốn ta, đúng không?" Đang nói bàn tay nhỏ bé từ từ dời xuống đi tới dưới bụng hấn, cách y phục vuốt nhẹ lên lửa nóng.

Mộ Dung Quyết thờ hốc vì kinh ngạc, nóng bỏng bị nàng chạm vào trở nên khổng lồ hơn.

"Dừng tay!" Hấn khàn khàn gầm nhẹ, khuôn mặt anh tuấn bởi vì dục hỏa mà đỏ ửng, mồ hôi trên trán cũng đua nhau chảy xuống.

"Không nên kháng cự ta, ta biết đệ muốn." Nàng nhẹ nhàng phun hơi nóng vào tai hấn, đầu lưỡi khéo léo liếm lấy vành tai hấn hơn nữa thông thả mút nhẹ rồi ngậm lấy..

Lần đầu tiên dụ dỗ người khác, tim cô đang đập thình thịch, cảm giác e thẹn khiến cả người nàng mềm nhũn nhưng mặt nhỏ vẫn treo cười, không để hấn nhìn ra nàng đang khàn trương.

"Ngô." Nàng hấp dẫn làm cả người hấn kéo căng nhưng làn da nhạy cảm cảm nhận được nàng trêu chọc.

Ngay khi đầu lưỡi nóng ướt mướt lấy vành tai hắn, liếm qua mỗi một nơi bên trong rồi thong thả dờ xuống, hôn lên mặt hắn, cuối cùng đi tới cánh môi thật mỏng.

Đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào hắn, đầu lưỡi trơn mịn nhẹ nhàng miêu tả môi hắn, để môi hắn thấm hương vị ngọt ngào của nàng, rồi mới ngậm môi dưới nhẹ nhàng mướt.

Mộ Dung Quyết cắn răng chống cự Hường Tiểu Tứ hấp dẫn, tự ái nam nhân khiến hắn không khuất phục.

Nhưng môi nàng thơm quá lại ngọt nữa, thân thể yêu kiều áp sát lấy hắn, thổi đến mùi thơm ngát mê người, lý trí của hắn dần dần mê đắm không thể khác chế.

Gầm lên một tiếng, hắn không nhận được ngậm đầu lưỡi khéo léo, cuống đã quấn mướt lấy, lưỡi linh hoạt theo đó thăm dò vào trong khoang miệng thơm ngát, lật quấy mùi thơm tinh khiết trong miệng nàng.

Hắn phản ứng làm nàng thở gấp, đầu lưỡi bị hắn mướt chặt, lưỡi cùng lưỡi nộp quấn mướt ra nước miếng ẩm ướt nhuộm đầm đôi môi hai người.

“Đáng chết!” Sau khi hoàn hồn, Mộ Dung Quyết phát hiện mình đang làm gì.

Hắn vội vã rời khỏi cánh môi mềm mại nhưng mới rời khỏi trong lòng lại không nhận được rên rỉ, lần đầu tiên phát hiện nữ nhân đáng chết này lại có bản lĩnh mê hoặc hắn.

Hường Tiểu Tứ thở dồn dập, đôi mắt ngấn nước phủ đầy sương mù nhìn hắn, vờn lưỡi liếm qua cánh môi sưng vù, nếm mùi vị thuộc về hắn.

Nhìn cô vờn đầu lưỡi liếm cánh môi dẹt, hắn nhỏ giọng nguyên rủa nhấm lại mắt không muốn nhìn tiếp, không ngờ khi nhấm lại trong đầu lại hiện lên ngọt ngào thuộc về cô.

Đáng chết!

Nhìn thấy hắn bức bối, Hường Tiểu Tứ khoe môi nhếch tía đắc ý.

“Được rồi! Hôm nay tạm thời tha cho đệ.” Không nên ép quá nhanh tránh mắt công trắng, vậy cũng không tốt.

Hơn nữa thức ăn ngon phải từ từ thưởng thức mới niếm được mùi vị tuyệt mỹ nhất.

Lời nàng làm hắn mờ hé mắt cho rằng nàng bỏ đi suy nghĩ đáng sợ kia, trong lòng không khỏi thở dài một hơi nhưng lại có cảm giác quái dị.

Hắn nói không ra được bức bối khó chịu giống như thất vọng?

Ha! Hắn thất vọng gì chứ! Hắn ở trong lòng thấp giọng nguyên rủa cảm thấy bản thân nghĩ quá nhiều.

“Bất quá đệ đừng cho rằng ta bỏ qua.” Hừ! Nàng Hường Tiểu Tứ không phải dạng người dễ dàng buông tha đồ mình thích.

Ý gì đây?

Mộ Dung Quyết ngược mắt đang muốn hỏi thăm, nàng lại đột nhiên hôn hắn.

Đầu lưỡi dính hương thăm dò vào môi hắn, khi hắn chưa phản ứng một viên thuốc nhỏ đã len vào trong miệng hắn, không cần nuốt lập tức tan ra.

“Cô làm gì?” Nàng vừa rời khỏi hắn lập tức hỏi: “Cô cho tôi uống thuốc gì?”

“Hi hi!” Nhẹ chạm môi hắn, nàng cười nhẹ chớp mắt với hắn. “Ngoan, đừng sợ, không phải là độc dược chẳng qua thuốc đệ cần mà thôi.”

“Ý gì chứ?” Mộ Dung Quyết nhíu mày, hắn có dự cảm không tốt.

“Đến khi trăng tròn đệ sẽ biết.” Mấy ngày nữa vừa vặn ngày trăng tròn.

“Hường Tiểu Tứ! Nàng lại muốn làm gì nữa đây?” Mộ Dung Quyết gầm nhẹ nhìn nàng cười xuất hiện má lúm đồng tiền, trong lòng nổi lên bất an. Dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, mỗi lần bị nàng hạ thuốc hắn đều không gặp chuyện tốt.

“Ngoan, ba ngày sau đệ sẽ biết.” Hường Tiểu Tứ không chịu nói chẳng qua cười gian “Bây giờ đệ biết điều ngủ đi, chờ đến sáng là có thể chuyển động.”

Nói xong, vỗ vỗ đầu của hắn, từ từ bỏ dậy rời khỏi người hắn.

Mà lúc rời khỏi vô tình để chỗ kín cọ xát lên lửa nóng sung to.

“Ngô!” Mộ Dung Quyết cắn răng hừ nhẹ .

Hường Tiểu Tứ sừng sốt nhìn thấy đũng quần hắn sung to, mặt nhỏ đỏ hồng xấu hổ dờ đi ánh mắt không để hắn phát hiện.

“Ba ngày sau sẽ biết.” Hôn nhẹ lên môi hắn, nàng phi thân rời khỏi.

Để lại Mộ Dung Quyết một mình trên giường, cắn răng nhẫn nhịn dục vọng trướng đầy, liều chết hít sâu cố gắng làm bản thân tỉnh táo.

Đáng ghét, nàng châm lửa rồi lại nhẹ nhàng buông tha rồi đi.

Nữ nhân đáng chết !

Hương Tiểu Tử đáng chết !

Nữ nhân kia rốt cuộc hạ thuốc gì? Mộ Dung Quyết thấp thỏm bất an nghĩ đến.

Mặc dù từ sau đêm đó đã qua hai ngày, thân thể không có gì khác lạ nhưng hắn vẫn không thể dờ đi phòng bị.

Hơn nữa hôm nay lại là ngày thứ ba, tim của hắn càng thêm thành thịch không ngừng.

Theo như kinh nghiệm trước kia, nàng tuyệt đối không hù dọa hắn hơn nữa nàng bỗng nhiên muốn hắn cho cô đưa bé, còn hạ thuốc.

Đột nhiên, một ý nghĩ loáng qua —— không lẽ nữ nhân kia hạ xuân dược?

Có thể không đây! Nếu hạ xuân dược hắn dễ dàng không lập tức có phản ứng, có yên ổn qua hai ngày được sao?

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, Mộ Dung Quyết rất muốn hỏi Tiểu Tử rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc nào cũng như vậy chỉ cần nàng vừa xuất hiện sự chú ý của hắn lập tức dán lên trên người nàng, cho dù nàng không có bên cạnh hắn cũng thường nhớ tới nàng.

Nữ nhân kỳ quái thế nào hắn cũng từng gặp qua! Hành tẩu giang hồ hắn đương nhiên gặp không ít nữ hiệp kỳ quái nhưng không có người nào vượt qua được Hương Tiểu Tử, nàng là độc nhất vô nhị không ai bì kịp.

Cũng may có một Hương Tiểu Tử đã làm cho hắn long trời lở đất, nếu có thêm người thứ hai hắn nhất định chịu không được!

Mộ Dung Quyết không nhìn được xoa đến trán, nghĩ đến Hương Tiểu Tử hắn liền đau đầu nhưng khoe môi xinh đẹp lại nhếch lên nụ cười.

Hắn ghét người giả giỏi nên cũng ghét nàng. Nhưng ghét nàng lại không phải thật đáng ghét, chẳng qua bị nàng chọc giận mười ba năm, hắn mới không có hảo cảm vậy thôi.

Thật muốn hỏi hắn rốt cuộc chọc tòi nàng lúc nào để nàng quán lấy hắn không buông?

“Nhất định kiếp trước thiếu nàng.” Đời này mới phải trả cho nàng! Mộ Dung Quyết nói thầm, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm.

Màn đêm rơi xuống, ánh trăng sáng ngời treo lên bầu trời. Đột nhiên từ dưới bụng dâng lên một tia dao động từng chút một lan khắp toàn thân.

“Ngô.” Chuyển động hạ thân, hắn siết chặt mép bàn, không giải thích được cảm giác khó chịu trong người.

Đến đêm trăng tròn, đệ sẽ biết.

Giọng nói ngọt ngào vang lên trong đầu, là cô hạ thuốc.

“Đáng chết!” Nàng đã hạ thuốc gì?

Hắn vận nội công muốn đối kháng xung động trong cơ thể lại phát hiện càng vận nội công xung động chạy trốn nhanh hơn thoáng cái lan hết cả người.

Mồ hôi thấm ướt phần lưng, gương mặt tuấn mỹ đỏ một cách lạ thường, dưới bụng nóng đau đến khó chịu, dục hỏa lan tỏa toàn thân râm rĩ muốn phát tiết.

Hắn đã biết nàng hạ thuốc gì, đáng chết thật sự là xuân dược!

“Hương, Tiểu, Tử.” Hắn phần nộ găm thét ba chữ, hơi thở nóng bỏng kinh người, mồ hôi ẩm ướt má làm hắn thần trí mơ hồ.

Đáng giận! Hắn sẽ không để nàng được như ý.

Hắn có thể tìm nữ nhân khác phát tiết nhưng sẽ không tìm nàng!

Mộ Dung Quyết trong lòng thầm nguyện rửa, miễn cưỡng từng bước muốn đến Câu Lan viện tìm đại một nữ nhân phát tiết nhưng một loại đau rất ập đến làm hắn nhú lại lông mày.

Giống như ý niệm tìm nữ nhân khác kích thích thuốc bên trong thân thể, khiến hắn đau đớn khó chịu như bị đĩa găm, dục hỏa càng thêm bành trướng.

“Nữ nhân đáng chết !”

Quý xuống thân thể,hắn khổ sở cắn chắc răng,nhấn nhin tao động bên trong thân thể.

Mồ hôi nhỏ giọt mặt đất,thân thể kéo căng nổi lên gân xanh,dục hỏa đốt người làm hắn khó chịu.

Đến khi sắp không thể nhấn nhin bỗng nhiên có mùi thơm nhàn nhạt hấp dẫn,hắn mất đi không chế di động theo nơi tỏa ra mùi hương.

.....

Đêm mười lăm trăng tròn đã đến.

Đã sớm tắm rửa sạch sẽ Hường Tiểu Tứ nhàn nhã nằm trên ghế quý phi,đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ánh trăng treo cao,cánh môi giương lên nụ cười.

Thân thể nhỏ nhắn chỉ mặc y phục thật mỏng,mái tóc ẩm ướt xõa ra sau vai,mặt nhỏ trắng nõn không có bất kỳ son phấn,cánh môi tron mịn mang màu sắc tự nhiên.

Bộ dạng thanh thuần xinh đẹp nhìn giống như đứa bé.

Nàng đang đợi,nàng biết người nàng chờ nhất định sẽ đến —— hoặc nói bắt buộc phải đến.

Hèn hạ? Hừ, nàng không quan tâm!

Nàng có tự tin làm hắn động lòng,sẽ yêu thương nàng,mười ba năm dây đưa nàng không tin trong lòng hắn nàng không có một vị trí.

Nàng tin hắn quan tâm nàng.

Giống như hắn có giận nàng thế nào nhưng sinh nhật hàng năm của hắn,hắn luôn tự động đến tìm nàng,biết nàng thích dùng độc nên tặng lễ vật không phải là độc vật khó tìm thì cũng là loại độc đã sớm tuyệt thế.

Nếu nói nàng năng lực dùng độc cao siêu,một nửa phải cảm ơn hắn.

Nam nhân quái! Rõ ràng ghét nàng dùng độc lại liều chết đưa nàng độc vật cô quái ly kỳ,hắn nói nàng quái thật ra hắn cũng rất quái nha!

“Nàng. . .nàng rốt cuộc hạ xuân dược gì hả?” Một tiếng gầm thét truyền đến trong phòng Hường Tiểu Tứ.

Người nàng chờ rốt cuộc đã tới.

“Đệ đến rồi!” Khóe môi tách nụ cười,nàng cười trông rất vô tội.

“Đừng giả vô tội! Nói! Nàng rốt cuộc đã hạ xuân dược gì?” Mộ Dung Quyết gầm nhẹ,phát hiện dựa gần nàng tao động trong người càng tăng lên,làm hắn buồn bực than nhẹ.

“Năm ngoái,sinh nhật ta đệ không phải đưa ta”Tình cô” sao?” Hường Tiểu Tứ giả hồn nhiên nhìn Mộ Dung Quyết.

Mộ Dung Quyết sừng sốt nhớ lại.

Năm ngoái hắn đi Miêu Cương nghe được chỗ đó có cô vật ly kỳ,hắn nghĩ nàng nhất định sẽ thích,không chút nghĩ ngợi liền đem trở về cho nàng đó chính là tình cô.

Truyền văn,tình cô có thể khống chế tình dục con người,đến ngày trăng tròn người trúng tình cô sẽ không tự chủ dục hỏa bộc phát,nếu trong vòng ba canh giờ không giải tỏa dục hỏa,người nọ sẽ thất khiếu chảy máu mà chết.

“Hường Tiểu Tứ! Nàng lại dùng món quà ta tặng cho nàng hạ trên người ta?” Trùng to mắt,Mộ Dung Quyết không thể tin gầm thét.

Hắn cũng không đúng,không chuyện đưa nàng độc dược nguy hiểm vậy làm gì? !

“Không sao không sao mà!” Hường Tiểu Tứ trả lời rất vô tội đương nhiên ánh mắt cũng rất vô tội.

“Nàng.” Mộ Dung Quyết tức đến không nói được,dục hỏa thiêu đốt khiến hắn không thể khắc chế,mùi thơm trên người nàng hấp dẫn hắn làm hắn muốn nhào tới.

“Rất khổ sở sao?” Hường Tiểu Tứ biết rõ còn cố hỏi.

Đáng chết! Mộ Dung Quyết liều chết đè nén tình dục xao động bên trong thân thể,không để bản thân nhào đến.

Đáng chết! Hắn sẽ không làm theo ý nguyện của nàng,chết cũng không! Nhưng Hường Tiểu Tứ lại cố ý nhích tới gần hắn,mùi thơm trên người kích phát

tình cổ tao động, dục hóa bùng cháy, bụng dưới khó chịu không thôi.

“Quyết, muốn ta sao?” Hương Tiểu Tứ gờ tay lên, mùi thơm nồng hơn bay đến.

Không! Hắn không muốn!

Lòng tự ái khiến hắn không muốn cúi đầu nhưng mùi thơm trên thân thể nàng mê hoặc hắn, lý trí đã sớm rời rạc.

Điên cuồng hét lên một tiếng, hắn không khác chế được nhào về hướng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3

Ngày mười lăm trăng tròn sáng đến mị người mà trong phòng dục hóa cũng đang bốc cháy.

Dùng đầu lưỡi nóng bỏng thô bạo cạy mở đoạt hơi thở mùi đàn hương, quấy phá ngọt ngào trong miệng nhỏ, hàm răng thô lỗ làm bị thương môi dưới trơn mịn, nước bọt trong suốt dọc theo môi chảy xuống cằm.

“Đau. . . .” Hắn thô bạo làm nàng nhũ lông mày, không nhịn được bật ra tiếng than thở, đôi mắt đẹp theo đó dâng lên làn nước trong suốt, đáng thương nhìn hắn.

Nghe nàng khê hừ, đầu lưỡi đang chiếm đoạt bỗng nhiên ngừng lại.

Vốn muốn không để ý tiếp tục thô lỗ trừng phạt, mặc dù lý trí nghĩ thể thân lại không bị khống chế, đầu lưỡi không tự chủ chuyển sang dịu dàng tí mỉ.

Phát hiện hắn biến hóa, đôi mắt đẹp lướt qua tia giao hoạt, cánh môi cong lên nét cười.

Luôn thế này, bất kể hắn giận thế nào cũng không tổn thương nàng.

Cũng chính như vậy hắn mới khiến nàng không tự chủ thâm yêu mến, không biết lúc nào sợi tơ tình cảm đã sớm trói trên người hắn không thể tự kiềm chế.

Nàng thông thả lộ ra phần lưỡi nhẹ tiếp xúc hắn cảm giác hắn ngưng một lúc lại không cam lòng sau đó bỗng nhiên mút lấy chiếc lưỡi dính hương, vẽ ra ngân tơ trên miền.

Nàng ngọt ngào mê hoặc lấy hắn, mùi thơm trên người kích phát dục hóa điên cuồng, bàn tay to đi xuống cách y phục mỏng manh trắng như tuyết chiếm lấy một bên căng đầy.

Nhưng mới nắm chặt, hắn lập tức sùng sốt.

“Nàng. . . .” Hắn trừng mắt nhìn nàng, ngực nhũ căng tròn trù y phục ngoài thật mỏng ra không có bất kỳ che đậy.

Nữ nhân đáng chết này lại không mang áo trong, đây đại biểu cái gì?

Đại biểu nàng rất tự tin biết hắn nhất định sẽ lại đây!

Hương Tiểu Tứ nhếch môi cười, tung mình áp đảo Mộ Dung Quyết để hắn nằm trên ghế quý phi, mình thì giăng chân trên người hắn.

Trên người y phục mỏng manh sớm vì nộ hôn kịch liệt ban nãy mà coi một nửa lộ ra một nửa căng đầy, đầu vú tròn bóng cách lấy vóc tuyết trắng như ăn như hiện.

Mặt nhỏ trắng nõn vì nộ hôn vừa rồi mà ửng hồng, cánh môi hơi sưng, tóc dài rũ xuống choàng lên vai, đôi mắt hạnh xinh đẹp ngập nước nhìn lấy hắn, hắn không tự chủ thờ hốc vì kinh ngạc.

Lúc này nàng giống yêu nữ hấp dẫn người làm hắn không cách nào dời tầm mắt.

“Đừng gấp, chúng ta từ từ đi.” Tay nhỏ bé từ từ cởi xuống thứ đeo ngang hông hắn, khi hắn chăm chú cầm tay hắn giờ qua khỏi đầu. . . dùng dây lưng cột lại.

“Nàng làm gì đấy?” Mộ Dung Quyết nhìn chằm chằm Hương Tiểu Tứ lại không cách nào phản kháng động tác nàng, lần này không phải bị hạ được mà bị

quyển rũ của nàng mê hoặc, mùi thơm nhàn nhạt làm dục vọng ngo ngoe mong cầu.

“Ta muốn để đệ thích!” Nhìn hấn rồi khẽ liếm môi, đầu lưỡi trơn mịn hấp dẫn ánh mắt hấn, nàng phát hiện bật giọng cười.

Cúi đầu đôi môi mềm mại hôn lên trán, lông mày anh tuấn, tròn mắt, sống mũi cao thẳng Cuối cùng đi tới môi mỏng kiều diễm

Nàng trước lộ ra phần lưỡi nhẹ về xung quanh môi hấn để môi mỏng tiếm nhiễm óng ánh.

Tiếp theo đầu lưỡi trắng mịn dẫn dụ hấn còn có hơi thở ngọt lịm, Mộ Dung Quyết không chế không được lộ ra đầu lưỡi quấn quanh chiếc lưỡi dính hương.

Hai người môi lưỡi quấn giao dây đưa quấy phá ra tơ tuyến dâm lãng cho đến hấn không chịu nổi ngẩng đầu mạnh bạo lấp kính môi nàng.

Đầu lưỡi không ngần ngại thâm dò vào hơi thở mùi đàn hương từ miệng, trượt lên trượt xuống hàm răng quấy phá nước miếng ngọt nị, mà đầu lưỡi dính hương cũng không cam chịu yếu thế, động tác trúc trắc truy đuổi lấy hấn, mút lấy lưỡi hấn.

Nụ hôn kịch liệt quấy phá ra nướ bọt thấm ướt cằm hai người, cho đến sắp thở không nổi nàng mới đưa tay đẩy ra hấn, mặt nhỏ đỏ rực ngực vì thở gấp mà phập phồng lên xuống.

Mộ Dung Quyết cũng đang thở dốc nhưng trông mắt đen chặt nhìn chòng chọc nàng, ánh mắt chuyển qua đầu vú hồng phấn ẩn hiện dưới làn lụa mỏng, thật muốn ngậm vào miệng.

Phát hiện ánh mắt hấn, môi mỏng khẽ nhếch nàng từ từ cúi người, ngực vì động tác này mà đẩy ra rãnh vú vừa vận hướng chính xác tầm mắt hấn.

Y phục nửa lộ không thể che hết cánh xuân dụ người, hấn tinh tường thấy miền nhũ tuyết trắng còn có đầu vú bóng mịn dụ người.

Mà tay nàng cũng chậm chậm lật vạt áo của hấn, bàn tay nhỏ bé vuốt nhẹ thân thể cường tráng, cảm giác được hấn mới cứng rắn còn thân thể nóng rực.

Nàng ngược mắt nhìn hấn, khi hấn còn đang ngẩn ngơ thong thả cúi đầu, ở dưới làn da màu đồng vẩy xuống từng nụ hôn lộn xộn, một đường ẩm nóng nhẹ mút xuống, cuối cùng đi tới đầu vú trên ngực phái nam.

Nàng nhẹ nhàng chớp mắt, trước dùng đầu lưỡi nhẹ liếm, phát hiện hấn run rẩy, nàng ngừng đầu nhìn.

“Đệ thích không?” Nàng dịu giọng hỏi nhưng không đợi hấn trả lời, đầu lưỡi trơn mịn đã quấn lấy núm vú, vẽ ra vết ướt chung quanh sau đó mới mở miệng ngậm.

“Ngô!” Động tác của nàng làm thân thể hấn kéo căng, không nhìn được phát ra một tiếng buồn bực hừ, núm vú nhạy cảm cảm nhận được ẩm nóng, còn có đầu lưỡi không nhẹ không nặng mút lấy hấn, nhuộm đậm xuất phẩm trong suốt.

Biết hấn thích nàng ngừng đầu dùng dạng phương thức khác quan tâm, đầu lưỡi nhẹ mút, thỉnh thoảng dùng răng nhỏ gặm cho đến hai bên trơn bóng thuộc về nàng, nàng mới cam tâm bỏ qua, lưỡi tiếp theo dời xuống phía dưới.

Mà tay nàng cũng theo đi tới dây lưng, nàng có thể cảm nhận được nơi đó cứng ngắc cách lớp y phục tiến đến chỗ kín của nàng.

Phát hiện này làm nàng má hồng tim đập, tay nhỏ bé khẽ run nhẹ, nữ nhân e thẹn chần chờ nhưng bướng bỉnh trong xương lại bảo nàng không thể chạy trốn.

Đã làm đến bước này sao có thể bỏ cuộc?

Nuốt nước miếng, nàng từ từ trượt xuống thân thể, đầu lưỡi trượt lên trượt xuống bụng dưới của hấn, mút một đường ẩm ướt cuối cùng đi tới dây lưng

Cắn răng một cái, nàng không để mình suy nghĩ quá nhiều, bàn tay nhỏ bé dùng sức một còi, kéo xuống quần lót trên người hấn.

Đập vào mắt là thịt lưỡi dao thô to làm Hường Tiểu Tứ hít một ngụm khí không biết phải làm sao.

Lần đầu tiên gặp vẻ mặt thất thổ của nàng, Mộ Dung Quyết nhướn mày cảm thấy rất thú vị.

Biết nàng đã lâu nên rõ nàng luôn cười vô cùng tự tin, chuyện gì cũng nắm chắc phần thắng nhưng đây là lần đầu thấy nàng lúng túng hoảng hốt.

“Thế nào? Sao lại ngừng?” Hấn bật ra lời khiêu khích.

Dù sao cũng đang bị dục hỏa thiêu đốt hấn mặc kệ tất cả!

Đúng vậy, hấn muốn nàng, dù sao chính nàng cam tâm châm hỏa thì nàng phải phụ trách dập tắt!

Hấn xuy hừ đẩy lên bướng bỉnh quật cường trong người nàng, đôi mắt đẹp liếc sang hấn “Ai ngừng hả?” Cao ngạo ngừng đầu trả khiêu khích lại hấn.

Âm thầm hít sâu một hơi, không cho mình do dự bàn tay nhỏ bé nhẹ chạm cứng ngắc to lớn, đầu ngón tay đụng phải mao phát thô cứng, dùng tay nhẹ nhàng gỡ.

Khẽ liếm môi, bàn tay nhỏ bé từ từ nhốt lại phái nam to lớn, cảm giác được hân nóng rực thấy mới lạ nhưong lòng mảy.

Cảm xúc hơi mềm mềm lại vừa cứng ngắc dẫn phát thích thú, bàn tay nhỏ bé từ từ mon trón xuống, đầu ngón cọ phần đỉnh chạm vào chất nhầy trên đó.

“Ngô.” Nàng tiếp xúc khiến hân than thẹ một tiếng, lửa nóng dưới bụng càng thêm bành trướng khổng lồ.

Phát hiện vật trong tay càng ngày càng lớn, Hường Tiểu Tứ không khỏi sùng sốt liếc mắt nhìn hân, thấy gương mặt tuần mỹ hồng như rất hưởng thụ được nàng xoa nắn.

“Tiếp theo dùng tay của nàng khuấy động.” Hân khàn khàn ra lệnh.

Nghe mệnh lệnh của hân, nàng nhúc nhích môi lòng bàn tay non mềm bắt đầu khuấy động lên xuống, ngón tay theo cọ xát thiết đỉnh quen thuộc

Thuận theo nàng mon trón đỉnh nhỏ chảy ra bạch dịch thuận theo độ cung nhỏ giọt bôi trơn lòng bàn tay còn đang khuấy động.

“Ừ a.” Siết chặt lấy quyền, bàn tay bị trói vì dùng sức mà nổi gân xanh, hân hưởng thụ nàng mon trón, lưỡi dao thịt to lớn cứng ngắc khỏe mạnh nóng đến nàng thiếu chút nữa không cầm được.

Thuận theo hân thờ dốc, Hường Tiểu Tứ không tự chủ bản thân cũng thờ gấp, rõ ràng nàng đang sờ hân nhưng nàng cảm thấy thật khó chịu, một luồng hơi nóng từ dưới bụng tràn ra.

Không hiểu đó là thứ gì nhưng lại hấp dẫn lấy nàng, nhìn đỉnh to lớn trên tay tràn ra bạch dịch, nàng đột nhiên cảm thấy khan khát.

Không nhịn được cúi đầu xuống, nàng nhẹ nhàng liếm đi bạch dịch chảy ra, nếm thấy mùi vị tanh tanh nhưng nàng lại không thấy ghét.

Động tác của nàng khiến hân ngẩn ra, ngừng đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn non ướt dụi người tiến đến khổng lồ thuộc về hân, ngừng lại hơi thở dồn dập mong đợi chuyện sắp xảy ra.

Dưới ánh nhìn của hân nàng nhẹ chạm vào, cảm nhận được hân run nhẹ, bàn tay nhỏ bé cầm lấy nhiệt thiết vô ý chạm vào túi cầu phía dưới.

“Ngô ừ.” Nàng chạm vào làm hân không nhịn được bật ra một tiếng hừ nhẹ.

Nàng nghe thấy hân rên rĩ kỳ quái, ngón tay lại đụng túi cầu.

“A!” Ngưỡng đầu, hân thở dồn dập.

Trùng mắt nhìn như đã hiểu xảy ra chuyện gì, Hường Tiểu Tứ khẽ cười.

Nàng trước dùng một tay thông thả khuấy động nhiệt nhiệt to lớn trong tay, tay còn lại theo âu yếm hai viên túi cầu, sau đó dưới ánh mắt mơ màng của hân thông thả cúi đầu xuống.

Nàng vươn ra đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy to lớn, lông mao cọ xát làm mặt nàng ngửa ngửa đầu lưỡi nếm mùi vị thuộc về hân.

Nàng liếm từ dưới lên đỉnh rồi từ trên liếm xuống, cuối cùng đi tới túi cầu, mở ra cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng ngậm mút, mà tay nàng cũng không ngừng lại động tác mon trón tiếp tục khuấy động.

Bị nàng đùa bỡn to lớn đã sớm cứng ngắc tím hồng, hơn nữa vì nàng liếm mút mà ánh lên trong suốt.

“Ừ a.” Hưởng thụ được nàng liếm mút, hân không nhịn được bật ra thanh âm buồn bực, bên tai truyền tới tiếng vang nàng nút dẫn tới hân tình dục bộc phát.

Toàn thân da thịt vì tình dục mà kéo căng, dục hỏa thiêu đốt dưới bụng, hân không nhịn được giơ lên nửa người dưới đem lửa nóng của mình chen đến miệng nhỏ của nàng.

“Ngô!” Miệng nàng bị khổng lồ của hân làm căng ra, phun ra nuốt vào nuốt bọt căn bản không cách nào nuốt nuốt, làm cho phái nam hân ướt dầm dề một mảnh.

Hân thờ dốc càng ngày càng dồn dập, toàn thân bó chặt, cổ tay dùng sức giật lấy dây lưng, không thể khống chế dùng sức xé, dây lưng lập tức bị hân xé đứt từng mảnh.

Hân đứng thẳng người dậy, để nàng ngồi chồm hổm trước người, bàn tay to đè lên sau ót nàng, động bở eo dùng sức kéo ra đưa vào trong miệng nhỏ nóng ướt.

“Không. Ngô.” Xuất hiện động tác đột ngột nàng kinh ngạc lại không thể phản kháng, lông của hân cọ sát lên mặt nàng gắng sức kéo ra đưa vào làm miệng nàng đau rất không thôi.

Ngay khi nhiệt thiết đâm vào nơi sâu nhất trong cổ họng mang đến cảm giác buồn nôn không thờ nổi. Nàng khổ sở muốn đẩy ra hẳn nhưng bàn tay to của hắn lại ấn chặt sau ót không cho nàng trốn.

Khuôn mặt tuấn mỹ ngẩng cao, eo hồ đâm thẳng vài hường thụ miệng nhỏ nóng ướt, điên cuồng ra vào trong lúc nàng thút thít.

“Ừ.” Khổ sở khiến nàng rơi nước mắt, bàn tay nhỏ bé cầm lấy nhiệt thiết sợ hắn tiến quá sâu, ai ngờ nước bọt tràn lại để hắn tiến quân thần tốc, nàng bắt đầu bật ra nho nhỏ thút thít.

Cho đến không chịu nổi nữa, răng vô tình đụng phải đỉnh nhiệt thiết làm hắn run nhẹ, bật ra một tiếng găm nhẹ, bạch dịch theo lỗ nhỏ bắt ra xuất trong miệng nhỏ của nàng.

.....

“Ồ. Khụ khụ!”

Mùi vị tanh nồng khiến Hường Tiểu Tứ ho sặc sụa mà lúc này nhiệt thiết hơi mềm đã rời khỏi miệng nhỏ nhấn để nàng có không gian hít thở.

Thuận theo hắn lui khỏi, bạch dịch nóng bỏng cũng trượt ra tràn ra người nàng, nàng ho nhẹ nuốt xuống tất cả bạch dịch vào trong miệng nhưng nàng lại không biết động tác này làm trong mắt đen dần lên ngọn lửa, nhiệt thiết mới nhuyển lại cứng trở lại.

Không thấy hắn phản ứng, Hường Tiểu Tứ khề liếm cánh môi, ở trên môi nếm mùi vị thuộc về hắn, đôi mắt to tròn động một tầng hơi nước ngưỡng đầu nhìn hắn.

Lại không biết ánh mắt kia làm hắn hít mạnh một ngụm!

Chỉ thấy đôi mắt nàng ngập nước, hai má ửng hồng, miệng nhỏ nhấn sung đỏ còn dính ái dịch của hắn, sau đó nàng thông thả vờn đầu lưỡi liếm đi ít bạch dịch còn tại khóe môi.

Không có nam nhân nào có thể kháng cự lại sức hấp dẫn trước mắt.

Giờ phút này hắn đã sớm phân không rõ bản thân có phải bị tình cô quấy phá, hắn chỉ biết hắn muốn nàng, chỉ trong miệng nàng phát tiết căn bản không đủ, hắn muốn ôm chặt nàng mạnh mẽ đâm vào bên trong thân thể ấy.

Mộ Dung Quyết đưa tay ôm lấy Hường Tiểu Tứ, đem nàng đè dưới mặt ghế quý phi, cúi đầu ngấn ngửa môi nàng.

Ở trong miệng nhỏ hắn nếm đến mùi vị của mình hòa cùng hương thơm của nàng, tất cả đều mê hoặc hắn.

Đầu lưỡi quất quýt trượt lên trượt xuống từng viên răng trắng, mỗi một động tác đều đoạt lấy mỗi phần ngon ngọt không buông tha mỗi góc ngách. Mà tay hắn cũng giật xuống vạt áo tuyết trắng, để thân thể trắng nõn yêu kiều từ quần lót ra không có chút y phục che đậy.

Dùng đầu lưỡi mềm mại quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho, bàn tay to cầm lấy một bên nhũ thịt tròn nhẵn, xúc cảm cực kỳ yêu thích.

Rời khỏi miệng nhỏ nhấn môi của hắn từ từ đi xuống, mút lấy bờ vai xinh đẹp, xương quai xanh tí mỉ cuối cùng đi tới nhũ thịt dụ người.

Nhìn vú trắng nõn bị hắn nhu đẩy, đầu vú bởi vì hắn nắm đẩy mà lóc ra trơn bóng như trái cây dụ dỗ hắn. Ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy đầu vú màu hồng này hắn đã muốn hung hăng ngậm vào miệng.

Nghĩ vậy hắn mở miệng dùng sức ngậm nụ hoa hồng trơn mịn.

“À!” Hắn hút làm nàng run rẩy, miệng nhỏ nhấn bật ra một tiếng ngậm nga.

Hắn dùng lực mút lấy đầu vú dụ người phát ra tiếng vang chịt chịt, mà bàn tay còn lại cũng không buông ta bên tuyết nhũ khác, dùng sức bắt lấy nhũ thịt co giãn, dùng hai ngón tay kẹp lại phần đỉnh nhẹ nhàng xoa nắn.

“Không. Ừ.” Vì đầu vú quá nhạy cảm chịu không nổi hắn trêu chọc từ từ trở nên cứng ngắc, màu sắc từ tươi biến sậm.

Nàng rên rỉ khiến hắn điên cuồng mút lấy, môi mỏng mút vú mềm trắng nõn, ngậm lấy làn da trơn nhẵn biến nơi đó có thêm nhiều vết hôn ngân, mà bàn tay to cầm lấy nhũ thịt cũng bắt đầu dùng sức vuốt ve, nắm chặt lưu lại vết tích đỏ phồng đặng.

“Ừa.” Khi hắn mút Hường Tiểu Tứ không nhịn được cong lên thân thể, đem đầu vú đưa vào môi lưỡi hắn, ý thức khẩn cầu muốn được nhiều hơn.

Nàng phóng đặng dấy lên dục hỏa trong người hắn, ngón tay từ từ đi xuống dò tới quần lót, cách lớp vải mỏng chạm vào cảm địa dụ người, vô tình chạm phải ẩm ướt.

“Đã ướt sao?” Khuôn mặt tuấn mỹ nét gian tà.

Nàng e thẹn cảm nhận được hắn tiến đến giữa hai đùi. Mà tay hắn không vội rời khỏi ngược lại cách lớp vải mỏng đâm vào hoa huyết trơn bóng.

“Không.” Khi bị hấn đâm vào nàng bật ra tiếng khe khe, một dịch thể từ trong tiểu huyết tràn ra thấm ướt đáy quần.

Nàng cắn môi mỏng cố gắng xoay người đưa tay muốn kéo ra tay hấn nhưng hấn lại không cho nàng làm thế, ngược lại lấy một nửa dây lưng, đem tay nàng giờ cao quá đầu . . . dùng dây lưng trói chặt cổ định phía trên.

Mà tư thế này làm vú nàng càng thêm áp sát lồng ngực hấn.

“Đệ.” Hường Tiểu Tử sùng sốt, không nghĩ bị hấn dùng hành động ban nãy trả lại nàng.

“Nàng vừa rồi là ta rất vui vẻ, không trả lễ thật sự rất không tốt?” Mộ Dung Quyết nhỏ giọng lầm bầm, giữa trán toát ra tà khí làm nàng ngây ngẩn cả người.

Hấn thế này nàng lần đầu tiên thấy đấy!

Giờ phút này hấn không còn là Mộ Dung Quyết bị nàng đùa bỡn trong lòng bàn tay hơn nữa lập trường hoàn toàn tương phản, ánh mắt của hấn làm nàng thờ gáp nhưng lại không thể kháng cự, chỉ có thể mặc hấn tách ra hai chân nàng, nhìn hấn tự tay từ từ cỡi ra quần lót tuyết trắng .

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

“Thật đẹp.”

Nhìn huyết mềm xinh đẹp yêu điểm phơi bày trước mắt, Mộ Dung Quyết không nhịn được khẽ than, ánh mắt nóng bỏng không chịu rời ánh nhìn.

Chỉ thấy cánh hoa tròn mịn hơi run lên dây dưa cùng xài dịch, thuận theo cánh hoa run rẩy mà thấm ra nhiều chất lỏng hơn, thuận theo chân trắng mịn chảy xuống, không có quần lót ngăn từ từ nhỏ giọt trên ghế quý phi.

Thoang thoang bay đến mùi hương thơm ngát, hấn tự tay lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng trêu chọc cánh hoa ẩm ướt.

Ngón tay mới vừa chạm đến cánh hoa non nót đã dính vào chất lỏng ẩm ướt, cảm giác ấm áp trơn nhẵn để hấn thiếu chút khắc chế không được muốn đem ngón tay ngay ngắn chôn vùi vào trong.

Nhưng hấn biết không được, nàng còn chưa đủ ướt.

“Không nên.” Thấy hấn lấy ngón tay đụng vào chỗ đó, Hường Tiểu Tử cảm thấy rất xấu hổ nhưng thuận theo hấn tiếp xúc lại truyền tới cảm giác tê dại ngứa ngáy, nàng run nhè nhẹ.

“Không! Nàng muốn .” Mộ Dung Quyết thấp giọng lầm bầm thanh âm khàn khàn, dục hỏa dưới bụng trướng đau khó chịu, hấn ần ần nén xuống tính khai dục tình dục trong người nàng trước.

Ngón tay thông thả gãi lên cánh hoa, chậm trêu chọc, đầu ngón tay từng chút nhích đến như muốn thăm dò vào lại thôi lui, lê nhẹ bên ngoài huyết mềm.

“Ngô.” Bị người ta nhẹ nhàng tiếp xúc mang càng nhiều tê dại, nàng không tự chủ vịn vào thân, dưới bụng nổi lên một tia lửa nóng, nước miếng đưa nhau chảy ra.

Nhưng không đủ, càng ngày càng ngứa nàng khó chịu không nhịn được bật ra rên rỉ.

“Đừng mà. rất khó chịu.” Cắn cánh môi, đôi mắt đẹp tràn ra một tầng nước giống như hồ nhỏ, cảm giác ngứa ngáy khó chịu làm nàng không chịu nổi.

“Ồ đâu khó chịu hả?” Ngón tay dùng sức cọ xát chạm phải nhiều chất lỏng hơn, vuốt ve biện thịt trơn bóng nhạy cảm.

“Rất ngứa. Ô.” Vịn vào lấy thân thể, nhũ thịt no đủ thuận theo động tác của nàng mà lay động trêu ghẹo người.

Bên trên đầu vú trơn bóng lóe lên thủy quang, đó là nước bọt hấn vừa rồi nuốt còn lưu lại, hấn cúi đầu ngậm một bên đầu vú, ngón tay theo đó nhẹ nhàng đẩy vào xâm nhập cửa huyết.

“A!” Ngón tay mới tiến vào đã bị chặt chẽ nút, mà hấn tiến vào làm nàng có chút đau đón thờ dòn dập.

Nghe nàng thét ngón tay vẫn không lùi ra, ngược lại thuận theo chất lỏng từ từ trơn vào, từng chút một xâm nhập xài kính chặt trát.

“Đau.” Nàng đau đớn thút thít mà nơi đó cũng co rút mút đầu ngón tay hần

“Hừ. thả lỏng chút.” Hần ngẩng đầu hôn môi nàng giọng nói rất hấp dẫn.

Đầu lưỡi từng bước từng bước mút lấy đầu lưỡi thơm tho,quấy phá lấy ngọt ngào mục đích muốn nàng bị hần hôn mà thả lỏng thân thể.

Mà đến khi nàng buông lỏng,ngón tay cũng đã dễ dàng tiến sâu,đầu ngón tay hơi cong thông thả cọ xát Nhục Bích,tiếp theo từ từ dò tìm được xài hạch nhi bên trong.

Hần dùng ngón tay xoa xoa xài hạch,rồi gãi gãi đùa bỡn làm xài hạch nhi run nhẹ đỏ thắm.

“A!” Hần trêu chọc quấy phá ra nhiều chất lỏng,nàng không tự chủ mở ra hai đùi để ngón tay hần có thể tiến sâu.

Thuận theo nhiều ái dịch tiết ra hần thăm dò thêm một ngón tay mà lần này không còn ôn nhu ngược lại cuồng mãnh đâm vào.

“A!” Dừng đạo một lần bị xâm nhập hai ngón tay,không khỏi truyền tới chấn động.

Hương thụ khoái cảm bị chặt chẽ vắt chặt,Mộ Dung Quyết cắn răng,trán tình mịn mồ hôi,nén suy nghĩ hung hăng ôm chặt nàng an ủi dục vọng hần,ngón tay bắt đầu kéo ra đưa vào.

Mỗi một lần đưa đẩy đều có ý chạm vào nhục bích,mỗi một lần tiến vào đụng phải xài hạch bên trong,hai ngón tay tiến đến đùa bỡn nhẹ kéo,quấy phá ra nhiều chất lỏng.

“Không. A.” Hần kéo ra đưa vào xài dịch tuôn trào ẩm ướt cả hoa huyết,thấm cả ngón tay hần,tán ra mùi thơm thiêu tình.

Nhờ có chất lỏng bôi trơn tốc độ ngón tay cũng dần dần tăng nhanh quấy phá ra tiếng vang hưng phấn .

Khi hần đưa đẩy ngón tay Hương Tiểu Tứ tự chủ vận vẹo cái mông tuyết trắng,mật dịch đặc dính nhanh chóng thấm đầy cả bàn tay hần.

Bên trong đùi sớm bị chất lỏng dầm dề dính trơn,ở kịch liệt run rẩy nhỏ xuống ẩm ướt ghé quý phi phía dưới.

Ở nàng rên rì,hần cúi đầu xuống,một tay dùng sức xoa lấy vú mềm trắng nõn,vừa cúi đầu vuron ra đầu lưỡi muốn ném mùi thơm xài dịch.

Đang lúc đầu lưỡi của hần đến gần hoa huyết,mùi thơm nhàn nhạt khuếch tán tới chóp mũi.

Ngón tay của hần vẫn tiếp đảo lộng chuẩn bị,lưỡi theo đó ngậm cánh hoa,khẽ liếm biện thịt ẩm ướt cùng mút lấy hương vị ngọt ngào xài dịch,phát ra âm thanh nứt chặc chặc.

“Không. A.” Không nghĩ hần sẽ dùng miệng liếm chỗ đó của nàng,Hương Tiểu Tứ nhanh chóng co rút,nhục bích cắn chặt lấy ngón tay.

Bị dừng đạo chặt trát kích thích,ngón tay nhịp nhàng chuyển động nhanh hơn,đầu lưỡi cũng vừa mút vừa liếm để xài dịch chảy ra nhiều hơn.

Sau đó,hần hé miệng ngậm đài hoa,thuận theo ngón tay đưa đẩy cùng nhau ngậm mút đùa bỡn hoa huyết trơn mịn mê người.

“A!” Hương Tiểu Tứ không nhận được cả người run rẩy,thân thể đánh tới từng đợt khoái cảm,xài dịch đưa nhau tiết ra thấm ướt chút ít tơ mịn,cũng thấm ướt cả hần.

Biết nàng sắp đạt cao trào,ngón tay nhanh chóng kéo ra đưa vào,đầu lưỡi cùng ngón tay tiếp tục đùa bỡn.

“Không.” Thuận theo một khắc đầu lưỡi tiến vào,hoa huyết bị mở đến cực đại,lần đầu nếm tình dục dừng đạo bị kịch liệt đùa bỡn làm nàng bật ra một tiếng tiem ngâm.

Làn sóng khoái cảm va chạm người nàng,chất lỏng không được lưu tiết,vách tường hoa bắt đầu từng trận co rút,đem ngón tay cùng đầu lưỡi của hần chặt chẽ thút lại.

Biết nàng sắp đạt đỉnh,ngón tay dùng sức đẩy một cái nắm xoa hạch nhi,kích thích nhục bích.

Mà đầu lưỡi của hần càng thêm dùng sức xâm nhập theo ngón tay tới vực thâm thật sâu.

“A ——” Nàng không chịu nổi cong lên thân thể,miệng nhỏ nhả ra một tiếng kêu ngâm,nhục bích rung động tần suất gia tốc,xài dịch toàn bộ xị ra .

Hương Tiểu Tứ yếu ớt thở gấp,cả người không còn chút sức.

Nhưng kích tình vẫn còn chưa kết thúc,ngón tay cùng đầu lưỡi của hần cùng nhau rời khỏi bên trong thân thể,đưa tay ôm lấy nàng đi tới giường hẹp.

Thuận theo hần tiêu sái chuyển động,xài dịch không nén được từng giọt từng giọt thấm ướt mặt đất lưu lại vết tích tục tĩu.

Mộ Dung Quyết đặt Hường Tiểu Tứ ở trên giường, ở nàng không kịp phản ứng, dùng sức tách hai chân nàng, đem nhiệt thiết đã sớm trướng đau khó chịu hướng chính xác huyết mềm ướt, eo khỏe động một cái hung hăng đâm vào.

“A!” Hường Tiểu Tứ trợn to mắt, bỗng dưng ập đến đau đớn làm nàng khóc hô. “Không nên.”

Nàng thút thít muốn đẩy ra hẳn, muốn hẳn đi ra ngoài nhưng tay bị trói không cách nào di chuyển.

Nàng chặt chẽ siết chặt hẳn làm hẳn bật ra một tiếng gầm nhẹ, dùng sức kéo ra đưa vào.

Thuận theo mỗi một động tác đưa đẩy quấy phá ra chất lỏng màu đỏ, đó là máu hỗn hợp cùng xài dịch thuận theo hẳn đưa đẩy mà hòa lẫn vào nhau.

“Ừm hu hu.” Hường Tiểu Tứ nỉ non, không nhìn được vận vẹo thân thể muốn hẳn thối lui.

Lại không biết càng vận vẹo càng kích thích hẳn, để hẳn chuyển động cuồng mãnh muốn có được nàng.

Không biết lúc nào trong đau đớn bắt đầu xuất hiện tia vui vẻ len lỏi vào cơ thể từ từ thay thế đau đớn.

Phát hiện này khiến nàng cũng sợ lại không cách thể suy tư nhiều thêm.

Bởi vì hẳn ra vào cuồng mãnh, mỗi một cú đều đâm đến đỉnh sâu vực thẳm, lay động linh hồn nàng làm nàng không tự chủ bật ra ngâm nga.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ được hẳn xung đâm, hẳn đưa tay ôm lấy nàng để hai người ngời mắt đối mắt, phía dưới nhiệt thiết vẫn sâu chôn bên trong thân thể nàng.

Tư thế này làm hẳn tiến được càng sâu, hẳn kéo ra dây lưng trên tay để bàn tay nhỏ bé được tự do.

“A!” Ngẩng lên mặt nhỏ, cổ tay được tự do lập tức choàng qua cổ hẳn, thuận theo mỗi cú đâm thân thể phập phồng lên xuống, miên nhũ trước ngực cũng theo đó lắc lắc.

Nhìn thấy nhũ thịt xinh đẹp Mộ Dung Quyết đưa tay bắt lấy một bên, vừa đưa đẩy vừa không ngừng vuốt ve nhũ thịt tròn nhẵn.

“Thích ta động vậy sao? Hừm?” Thẳng lưng lại dùng lực đỉnh vào.

“Thích. A.” Nàng ngửa đầu rên rỉ, mái tóc đen xoã tung phủ lên trên người hai người, hai đùi tuyết trắng chặt chẽ quấn quanh hông hẳn hưởng thụ từng cú va chạm.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, thân thể trắng nõn yêu kiều vì tình dục mà đỏ hồng, con ngươi trong suốt mờ mịt, dung nhan tuyệt đẹp hấp dẫn làm hẳn mê muội.

“Quyết. A.” Nàng không chịu nổi hô lên hẳn, con ngươi nhìn chằm chằm hẳn làm hẳn phải nín thở.

Hắn thô ráp một tiếng dùng sức ngăn ngừa môi nàng, đè nàng xuống cầm lấy cái gối bên cạnh đặt xuống dưới mông, huyết mềm được đẩy lên cao.

Nửa đem chân nàng giơ cao để trên vai, không chút lưu tình động eo khỏe gắng sức trườn sát.

Thuận theo hẳn điên cuồng luật động nàng không nhìn được cả người run rẩy, đầu nhỏ lay động, mái tóc đẹp loạn phi, bật ra tiếng la hét. “Không. Không nên.”

Thuận theo rên rỉ mái tóc dài tán loạn xoã ra trên giường tôn lên gương mặt non hồng giống như đóa hoa kiều diễm khiến người muốn dùng lực để hái.

Mộ Dung Quyết dùng thêm lực dúi vào như muốn chơi hông huyết mềm dụ người, mỗi một cái đỉnh vào đều dùng sức công kích xài hạch bên trong.

“Ừ a.” Hẳn làm nàng không ngừng rên rỉ, khoái cảm dục tiên dục tử hành hạ nàng, mồ hôi cùng xài dịch ẩm ướt cả đệm giường phía dưới.

Nàng vận vẹo rên rỉ thô to tím hồng sắc lại lóe lên một tầng thủy quang tròn bóng, gắng sức trở về tiết vào huyết mềm ẩm ướt quấy phá ra tiếng nước hưng phấn.

“Không cần. A.” Quá nhiều khoái cảm để nàng sợ, đôi mắt lúc này đã chứa đầy nước, kích động ngưỡng cần cổ tuyết trắng về phía sau, miệng nhỏ nhắn không ngừng bật ra rên rỉ dụ người.

Bị khe huyết vừa căng vừa chặt ép hẳn thoải mái vô cùng, Mộ Dung Quyết biết Hường Tiểu Tứ lần nữa đạt tới cao trào đột nhiên dừng lại động tác về đích, đôi đùi sang dùng cách vận vẹo cái mông để nhiệt thiết thao vách tường hoa tròn mịn.

“Ừ a.” Khoái cảm ập đến dồn dập làm cả người nàng kéo căng, thuận theo hẳn xoáy mãi quấy phá ra sóng thanh hưng phấn, xài kính lại ôm lấy nhiệt thiết.

Một luồng sóng chấn động tập kích nàng, cùng với hẳn gắng sức tiến vào, miệng nhỏ nhắn bật ra một tiếng thét xài dịch phóng ra lần nữa đạt tới liễu cao trào.

.....

Biết Hường Tiểu Tử lần nữa tới đỉnh,Mộ Dung Quyết hít sâu một hơi nhiệt thiết chôn bên trong huyết mềm vừa phóng thích qua một lần nên không nóng phóng thích.

Nhìn dáng vẻ nàng yếu ớt thở gấp,hắn để xuống chân ngọc trên vai,đưa tay âu yếm hai bầu ngực mềm mại đàn hồi,nhìn vú trắng căng tròn bị tay đẩy ra đủ loại hình dáng.

Sau đó,hắn thông thả cúi đầu dùng miệng mút lấy đầu vú tròn bóng,nhẹ nhàng giảo cần kéo ra,rất nhanh đầu vú mềm mại bị kích thích cứng ngắc.

“Ừ a.” Hắn trêu chọc làm nàng rên rỉ không dứt,huyết mềm ẩm ướt vẫn bị to lớn nhét đầy không một khe hở.”Quyết.”

Nàng khẽ gọi tên hắn,mặt nhỏ đỏ ửng,toàn thân vẫn còn trong cao trào mà không ngừng run rẩy,làn da mỏng bên ngoài cũng phủ một tầng mờ hôi.

Mới mới qua cao trào nhục bích vẫn còn trong chấn động bao quanh hắn chặt chẽ,mặt phấn xinh đẹp dạt dào xuân tình,mị nhãn mang theo phong tình không nam nhân nào có thể kháng cự.

Nhưng hắn lại đột nhiên lui khỏi bên trong thân thể nàng,ở nàng nghi ngờ lại lật người nàng lại,để tứ chi nàng quỳ trên giường.

Hường Tiểu Tử nhu nhược dễ mặc Mộ Dung Quyết lôi kéo,cánh mỏng như sứ trắng căng tròn bóng loáng,phía dưới hoa phùng nhìn không xót chút gì.

Cửa huyết bị đâm thủy xối ướt làm cánh hoa vốn đã hồng gò đây lóc ra ánh sáng trong suốt,nàng quay đầu thoáng nhìn đôi mắt mê người quyền rũ vô hạn phía sau.

Mộ Dung Quyết quỳ gối phía sau nàng,hai bàn tay vuốt nhẹ mỏng thịt tuyết trắng,yêu thích xúc cảm trơn nhẵn,bàn tay to đẩy một cái tuyết đồn trắng noãn lập tức hồng tươi.

Hắn cúi đầu mon tron cánh môi hơi sung,thuận theo hắn mút hôn nàng lộ ra đầu lưỡi cùng đầu lưỡi hắn quấn lấy dây dưa.

Mà nhiệt thiết quen thuộc thừa lúc ái dịch ướt xối dùng sức tấn công hung hăng chen vào huyết mềm.

“A!” Bị hắn đột ngột tiến vào,nàng hừ một tiếng,nhúh lại lông mày,hai bàn tay siết chặt chặn giường,toàn thân kéo căng.

Hai tay nắm lấy mỏng thịt xoa nắn,lồng ngực dính tại sống lưng tuyết trắng,hắn dùng lực đưa đẩy to lớn,thuận theo mỗi lần dính vào thân thể cùng thân thể vỗ vào vang ra thanh âm bành bạch.

“Ừ a.” Mặc dù thân thể sớm một môi nhưng bị hắn kéo ra đưa vào,y thức trước sau trở lại tuyết đồn nghênh hợp.

Toàn thân không ngừng đong đầy lên xuống,khiến cho hai vú trắng lỏa lòe mãnh liệt lắc lư,búi tóc xoắn như đang vũ động phong tình.

Hắn tự tay nắm xoa vú trắng căng mịn không ngừng lắc lư,tay còn lại thì sờ tuyết đồn trắng noãn mịn màng,nhiệt thiết thì không ngừng dùng sức đâm về phía trước.

Hắn theo đuổi dục vọng rong đuổi,nàng thì phơi bày đón ý nói hòa,toàn thân vì hắn nhịp nhàng mà xuân tình sục sôi,xài dịch không ngừng nhỏ ra.

“Quyết. Ừ.” Đôi môi nhỏ nhấn bật ra rên rỉ tiêu hồn,thân thể đánh hỗn hợp kéo ra tiếng nước có thể nghe thấy rõ ràng.

Nghe nàng rên rỉ hắn cũng bật ra tiếng gầm nhẹ,động mạnh bờ eo mãnh lực đưa đẩy quấy phá huyết mềm chặt chất.

“A.” Nàng tê dại,hai cánh hoa non nhỏ cửa huyết vui vẻ làm toàn thân chấn động.

Một lượng lớn ái dịch cấp thiết phun ra,huyết mềm co rút mút chặt lấy to lớn làm hắn vui sướng khôn cùng.

“Không được a.” Nàng không chịu nổi nữa rồi,cả người mềm nhũn chỉ còn lại tuyết đồn bị hắn giơ cao lên gãi.

Hường thụ khoái cảm bị chặt chẽ bao quanh,Mộ Dung Quyết hận không thể mau giải phóng dục vọng,phát ra một tiếng thô rống.

Kiên mỏng nhanh chóng chạy nước rút,bàn tay to nắn mạnh lên mỏng thịt tuyết trắng từ khe mỏng lấy ra một mảnh hồng tươi.

Sau đó gắng sức xung đâm,hắn mới thả lỏng người để bạch dịch xịt ra lấp đầy cả hồ hoa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 5

Vừa tỉnh dậy,sức nặng trên ngực làm Mộ Dung Quyết cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy vẻ mặt người kia còn đang ngủ say,trên má còn vուն vẫn nhàn nhạt hồng phấn,miệng nhỏ nhắn sưng vù khễ cong,hai má nhẹ cọ qua cọ lại ngực hần giống như vừa tìm được vị trí tốt,thở dài một hơi mới tiếp tục ngủ say.

Nàng thế này giống như mèo con biết điều hít thở nhẹ nhàng,hần nhìn đến sừng sờ.

Mà cảnh tượng kích tình triển miển tối hôm qua cũng để hần vừa tức vừa giận nàng.

Sớm biết nàng xưa nay lớn mật muốn làm gì làm nhưng không nghĩ đến nàng lớn mật đến độ hạ tình cổ,đem thân thể trong sạch của mình dâng cho hần.

Thượng cũng đã thượng,hần thật không thể xem như không xảy ra chuyện gì.Haizzzz! Đối với nàng hần thật không biết phải làm thế nào.

Luôn như vậy,hần luôn không nắm được nàng,bất kể nàng làm chuyện gì hần cho dù có tức đến đâu cũng không chỗ phát tiết,cuối cùng cũng chỉ có thể tự mình than thở.

Nhưng bây giờ hai người nằm trên giường lớn,trong sạch của nàng cho hần,chuyện này không phải chuyện nhỏ nha!

Mặc dù nàng đã hạ tình cổ. Nhưng tối hôm qua hần thật không thể phân không rõ lúc ham muốn đoạt lấy nàng là do tình cổ quấy phá?

Rõ ràng chỉ cần muốn nàng một lần là có thể giả tình cổ nhưng đêm qua hần lại đòi hỏi vô độ chìm đắm trong quyền rũ,không quan tâm nàng khóc một lần lại một lần muốn nàng.

Nhìn Hường Tiểu Tứ,Mộ Dung Quyết không khỏi mơ màng.Hần rõ ràng ghét nàng,ghét nàng luôn đùa bỡn hần trong lòng bàn tay,đem tự ái phái nam của hần dẫm dưới bàn chân,hết lần này tới lần khác hần đều không thể phản kháng chỉ có thể cắn răng thầm hận.

Bị nàng bắt nạt suốt mười ba năm,muốn hần thích nàng cũng khó.

Nhưng nếu thật ghét nàng vì sao cứ đến sinh nhật nàng hần lại trăm kế ngàn phương đi tìm món nàng yêu thích đem về tặng nàng?

Đột nhiên trong lòng xuất hiện một giọng nói làm hần ngẩn ra.

Nghĩ đến lần này hần trúng tình cổ không phải tự gây nghiệt sao? Không chuyện gì tặng nàng vật đó làm gì,để nàng có cơ hội hạ thuốc lên người mình,thật là.

Mộ Dung Quyết không nhìn được trong lòng lại than thở,nhìn cô nương trong lòng tâm trạng vô cùng phức tạp,nhưng hần biết đêm qua mặc dù có buồn cực nhưng lại không hối hận.

Hần chẳng qua giận. . .giận nàng thiết kế hần,đường đường nam tử hán lại bị tiểu nữ tử đùa bỡn,tự ái phái nam của hần lần nữa bị chà đạp,khiến hần không thể vui nổi nhưng mà ah.

“Hiazzz! Ta phải làm gì nàng đây?” Không đường chọn lựa lại lần nữa than thầm.

“Ừm.” Khẽ nhíu lông mày,Hường Tiểu Tứ rên rỉ từ từ mở hé mắt tiếp,ánh vào mắt lại là gương mặt tuấn mỹ.

Nàng ngẩn người,ngủ đến hồ đồ nàng nhất thời chưa kịp phản ứng.”Đệ.” Sao lại ở trong phòng nàng?

Lời còn chưa hỏi ra khỏi miệng,thân thể chưa đau,còn có hai người trần truồng cùng ôm nhau khiến nàng dần dần nhớ lại tất cả chuyện xảy ra đêm qua.

Mặt nhỏ hồng hồng,nàng cố gắng bình tĩnh không để hần nhìn ra nàng e thẹn ngượng ngùng.

“Đệ. Sao còn ở lại đây hả?” Vòng đầu lười vội vã chuyển sang câu khác.

“Cái gì?” Mộ Dung Quyết sừng sốt,hần vốn cho rằng sau khi nàng tỉnh lại sẽ xấu hổ không dám nhìn hần,không nghĩ đến nàng lại quăng cho hần ánh mắt nghi hoặc.

“Trời sáng rồi,ngươi sao còn không đi?” Lười nhác ngáp một cái,Hường Tiểu Tứ từ từ ngồi dậy nhưng xương đầu truyền tới nhức mỏi,nàng thiếu chút rên rỉ thành tiếng cũng để nàng nhớ lại kích cuồng đêm qua.

Tối qua hần như dã thú không biết thỏa mãn,bỏ mặc nàng khóc la cầu xin tha thứ một lần lại một lần muốn nàng.

Thật là! Không nghĩ tình cổ hiệu lực mạnh như vậy,toàn thân nàng giống như bị gãy lìa đau quá. . .đau quá đi.

“Đi?” Mộ Dung Quyết nhắc lại lời Hường Tiểu Tứ vừa nói,trong lòng dần dần xuất hiện không cảm giác thoải mái.

“Đúng nha!” Nàng liếc hần một cái “Chút nữa tỳ nữ hầu hạ ta sẽ đến,ngươi không phải muốn nàng ta nhìn thấy chứ? Nếu như bị người ngoài biết chúng ta làm chuyện này thì không xong.”

“Ý nàng là sao?” Nhìn nàng cố gắng phui bỏ quan hệ giữa hai người,hắn bỗng nhiên khó chịu.

Bây giờ là sao? Hắn cố chính là nàng,sau đó nàng đem hần ăn cần bôi tịnh,hưởng dụng xong lại muốn đá hần sang một bên?

“Ý gì là ý gì chứ?” Hường Tiểu Tứ bị Mộ Dung Quyết nói đến mơ hồ,thấy khuôn mặt anh tuấn trầm xuống như tức giận,không khỏi cảm thấy nghi ngờ lại có phần thú vị.

Kỳ lạ,không bắt hần chịu trách nhiệm hần lại còn tức giận,đại biểu gì đây? Đại biểu hần quan tâm nàng sao?

Ha ha! Chỉ nghĩ thôi nàng đã thấy vui vẻ.

“Hường Tiểu Tứ,nàng xem ta là gì hả?” Mộ Dung Quyết cắn răng hận hỏi,trong lòng càng ngày càng bức bối.

Gặp quý rồi! Hần không phải ước gì có thể rời xa nàng sao? Không cần cưới nàng không phải rất tốt sao? Nhưng sao thấy vẻ mặt nàng như muốn phui sạch quan hệ,trong lòng lại dâng lửa giận để khiến hần muốn dùng sức bóp chết nàng.

Để chàng trở thành người yêu của ta chứ gì nữa! Hường Tiểu Tứ trong lòng trả lời nhưng ra khỏi miệng lại làm người ta tức đến hộc máu.”Đem đệ trở thành công cụ sinh em bé! Đệ quên rồi sao? Ta đã nói với đệ ta muốn có em bé mà .”

“Ta chỉ là công cụ sinh em bé?” Trùng mắt nàng,Mộ Dung Quyết tức đến hộc máu.

Hần đường đường thiếu trang chủ son trang Mộ Dung, “ngọc kiếm công tử” nổi tiếng giang hồ,ở trong mắt nàng lại chỉ là công cụ sinh em bé?

“Ý nàng là cho dù người lên giường không phải ta cũng không sao đúng không?” Nàng tốt nhất không nên trả lời hần là Đúng đấy!

“Đương nhiên không phải rồi!Đệ cho rằng người nào cũng có thể bò lên giường bốn cô nương sao?” Hường Tiểu Tứ không hừ hừ lườm hần.

Rất tốt,nàng cuối cùng có thể trả lời một câu làm hần hài lòng! Ai biết.

“Ai bảo bên cạnh ta không có người điều kiện tốt bằng đệ,không thể làm gì khác hơn đành chọn đệ vậy.” Nét mặt của nàng như không còn đường lựa chọn,đưa tay vỗ vỗ mặt hần.”Hiazzz! Không biện pháp,mặc dù tính tình đệ rất xấu ta không thể làm gì khác hơn đành phải chấp nhận.”

Hường Tiểu Tứ nhìn Mộ Dung Quyết,khẩu khí nghe rất ủy khuất.

“Hường,Tiểu,Tứ!” Mộ Dung Quyết tức đến mặt đen xì.

Nhưng Hường Tiểu Tứ lại tuyệt không quan tâm,hắn càng tức giận nàng ngược lại càng vui vẻ.

Ha ha,cá tính thích trêu chọc đã thấm vào xương khiến nàng luôn muốn trêu chọc hần,thấy hần tức giận nàng càng thấy bản thân thành công.

Hừ!Ai bảo đầu gối ngu ngốc này không để ý nàng,đáng bị nàng bắt nạt mà!

“Đừng tức giận nữa,tính tình đệ thật rất kém đấy!” Nàng không khỏi lắc đầu.”Hi vọng con của ta tính tình sẽ không giống đệ nha.”

“Ta cho nàng biết sẽ không có đứa con nào hết !” Đáng ghét!Nữ nhân đáng chết,hắn tuyệt sẽ không để nàng được như ý!

“Đệ không có tự tin năng lực của mình sao?” Nhìn sang hần khuôn mặt nàng tỏ vẻ đồng tình.

“Hường Tiểu Tứ!” Không có nam nhân nào chịu được vũ nhục,tay rất ngứa. . .muốn qua bóp chết nàng cho rồi.

“Bất quá đệ yên tâm,ta nhất định sẽ sinh đứa bé.” Hường Tiểu Tứ nhếch môi cười vô cùng tự tin.

“Ý gì nữa?” Nụ cười của nàng làm hần có dự cảm không tốt.

“Hài tử đáng thương,đệ cho rằng giải tình cổ chỉ cần một đêm thôi sao?” Nàng lại duỗi tay nhẹ vỗ mặt hần.”Đệ nhầm rồi! Mỗi tháng đến ngày trăng tròn,đệ sẽ cần ta,cho đến ta có thai mới giúp đệ giải cổ.”

Ha ha! Chính xác mà nói chỉ cần nàng nhận được tim hần sẽ giúp hần giải cổ thôi.

Mộ Dung Quyết trừng to mắt,không thể tin nhìn Hường Tiểu Tứ.

“Ngao,ánh mắt đừng trừng lớn thế,ta sẽ sợ.” Vỗ ngực một cái,nàng giả vờ sợ hãi.

“Hường Tiểu Tứ,sẽ có một ngày ta nhất định bắt nàng trả lại những việc đã làm với ta!” Mộ Dung Quyết siết tay oán hận nói.

“Lời nói này, đệ đã nói rất nhiều lần!” Nàng đã nghe suốt mười ba năm rồi đấy.”Được rồi! Đi mau đi!” Giống như đuổi đi ruồi nặng,nàng nhìn hấn vung vẩy tay.

“Nàng bảo ta đi ta liền phải đi sao?” Nữ nhân đáng chết,nàng muốn hấn rời khỏi hấn không rời khỏi,để xem nàng có thể làm gì hấn!

“Đệ không đi?” Hướng Tiểu Tứ khiêu mi.

Lúc này,ngoài cửa vừa vãn truyền tới giọng nói nhỏ nhẹ.

“Tiểu thư,người đã tỉnh sao?” Tỳ nữ hầu hạ nàng đã đến.

“Đệ xác định không đi?” Nàng dù bận vẫn ung dung nhìn hấn.

Mộ Dung Quyết thân thể cứng đờ,hung ác liếc sang nàng.

“Ta tỉnh rồi,vào đi!” Trùng sao! Trùng sao! Ta sẽ để đệ trùng to hơn một chút!

“Dạ.” Tỳ nữ khẽ trả lời,từ từ đẩy ra cửa phòng.

“Đáng chết!” Thấp nguyên rửa một tiếng,Mộ Dung Quyết vội vã nhảy xuống giường,mặc quần áo tử tế.

“Thế nào? Không phải không đi sao?” Nằm người xuống Hướng Tiểu Tứ chống hai má,lười nhác nhìn hấn.

“Nàng nhớ cho ta !” Quẳng xuống lời căm giận,Mộ Dung Quyết giận giữ trừng cô,bình sinh lần đầu giống như tình phu vụng trộm chặt vật từ song cửa phi thân nhảy ra ngoài.

Phía sau truyền tới tiếng cười lạnh lãnh rất chói tai.Hướng Tiểu Tứ đáng chết.

Dám sỉ nhục hấn,hãy nhớ lấy.

Cho dù muốn trả mỗi hận cũng không có cách,Mộ Dung Quyết hoàn toàn không thể báo thù Hướng Tiểu Tứ mà giống như dĩ vãng bị nữ nhân kia ăn sạch sẽ.

Mỗi đến tháng đến ngày trăng tròn,hấn hoàn toàn không cách kháng cự cổ độc bên trong thân thể,hàng đêm chạy đến khuê phòng nàng,sáng sớm thì len lén rời khỏi,hoàn toàn không được để ai bắt gặp!

Đường đường một đại nam nhân bị nàng biến thành giống như tình phu yêu đương vụng trộm,tôn nghiêm phái nam của hấn đã bị nàng đập đến không còn một móng,không đường chọn lựa ah!

Nhưng qua một khoảng thời gian ngay cả Mộ Dung Quyết cũng không phân rõ,đụng nàng do cổ độc phát tác hay chính hấn cam tâm tình nguyện?

Hấn giống như trúng tình cổ của nàng,cho dù tình cổ không phát tác hấn cũng muốn nhào đến nếm mật ngọt.

Đối với nàng hấn hoàn toàn không cách kháng cự.Hoặc ngay chính hấn cũng không muốn kháng cự?

Ý nghĩ này làm Mộ Dung Quyết sững sốt.

Đối với nàng hấn thật sự hết cách!

Tựa như bây giờ,nàng nhất thời vui vẻ chạy đến Mộ Dung son trang làm khách,hấn cũng không thể cự tuyệt,phụ thân còn căn dặn hấn phải chiều cố tốt nàng,dù sao hai bọn từ nhỏ lớn lên tình cảm hấn rất tốt.

Cái rắm! Hấn cùng nàng tình cảm ở đâu chứ? Đó là giả,hấn không phản kháng được nàng có được không!

Nhưng hấn chỉ nói vậy thôi đến khi nàng đến hấn chiều đãi rất tốt.Hơn nữa mỗi đêm luôn khắc chế không được mình,lặng lẽ len đi vào phòng nàng,ở trên giường cùng nàng kịch liệt triển miên.

Hoàn toàn không cần cổ độc khống chế,hấn tự mình dâng lên thân thể để nàng hưởng dụng!

Nghĩ đến bản thân thật tệ mà!

Banh lấy má,Mộ Dung Quyết rất tức giận bản thân.

“Quyết đệ đệ,sắc mặt đệ thật khó coi,ai chọc giận đệ tức giận nữa?” Mở lên nắp chung trà,nhấp một hớp long tinh thượng hạng,Hướng Tiểu Tứ nhàn nhạt liếc mắt nhìn sang Mộ Dung Quyết.

Mỗi lần hấn buồn bực,nàng đều nhìn thấy trong mắt.

Ha ha! Hấn bức dọc nhưng vẫn quan tâm nàng! Đầu gối ngu ngốc này cuối cùng dần dần có tiến triển rồi nha.

Nhưng còn chưa đủ,nàng còn chưa nghe hấn nói yêu nàng,cho nên trước mặt hấn nàng luôn giả vờ không quan tâm,không để hấn phát hiện nàng rất thích hấn.

Haizzz! Hấn một chút cũng không biết muốn giả vờ cũng không phải dễ.

Nghĩ đến điểm này Hường Tiểu Tứ buồn bức không thôi.

Cho nên không thể làm gì khác cô gắng dùng hấn phát tiết,ai bảo hấn ngốc,hấn dần làm chi!

Hường Tiểu Tứ hỏi làm Mộ Dung Quyết không nhìn được tròng nàng,ở trên đời này chỉ có nàng mới khiến hấn tức giận.”Không được gọi ta Quyết đệ đệ.”

Thật đáng ghét nàng còn gọi hấn thế kia,hấn chỉ thích nàng gọi thẳng tên hấn nhưng chỉ đến lúc hai người lửa nóng triền miên nàng mới dùng thanh âm mềm mại gọi hấn”Quyết”,từ lần đó ra luôn”Quyết đệ đệ”, “Quyết đệ đệ” gọi hấn.

Xung hô này làm hấn ghét,hấn không phải đệ đệ của nàng!

Hường Tiểu Tứ nhìn Mộ Dung Quyết,thả xuống chén sứ trong tay,từ từ nghiêng người dựa vào hấn.”Vây đệ thích ta gọi đệ tên gì? Quyết sao?” Đang nói nàng còn cố ý nhẹ nhàng thổi hơi nóng trên choker hấn.

Hơi thở thơm ngát lờn vờn quanh chóp mũi,còn có thanh âm mềm mại làm hấn nhớ lại nàng nũng nịu trong lòng hấn,luôn dùng thanh âm rên rỉ này hô lên tên hấn.

Thân thể nóng hổi khác chế không được mình,đánh ở trong đình viện,vuron ra bàn tay to kéo nàng vào trong lòng,để nàng ngồi lên đùi mình,cúi đầu xuống liền bắt lấy cánh môi dụ người.

“Ừ.” Hường Tiểu Tứ khẽ rên rỉ,không khước từ ngược lại nhiệt tình đưa tay ôm lấy hấn,chủ động mở ra hơi thở mùi đàn hương để đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào.

Hai người môi lưỡi quấn giao,quấy phá đoạt hơi thở lẫn nhau,mà tay của hấn cũng đã đặt lên no đủ trước ngực dùng sức vuốt ve.

“Ngô.” Nàng rên lên vận vẹo thân thể,để chỗ kín tiến đến lửa nóng,cách y phục nhẹ nàng cọ sát.

“Yêu nữ này!” Mộ Dung Quyết bị nàng chạm vào đến không nhìn được,thắt lưng đỉnh lên cách y phục đụng vào cảm địa mềm mại.

“A!” Mút lấy môi hấn,nàng bật ra rên rỉ.

Đang ở hai người bị dục hòa thiêu đốt,xa xa lại truyền tới tiếng bước chân.

“Đáng chết!” Hấn thấp nguyên rửa một tiếng,tiểu cô nương trong lòng nhanh chóng nhảy khỏi người hấn,cách hấn thật xa thuận tiện chỉnh lại y phục,cầm lấy chén sứ trên bàn,xem như không có chuyện gì khẽ nhấp một ngụm.

Nhìn nàng gấp gáp tránh hấn,Mộ Dung Quyết tức giận! Giống như ước gì có thể thoát khỏi hấn không bằng,nàng càng không có gì ngược lại hấn từ dưới bụng lại trường đau khó chịu,muốn liều lĩnh nhào qua ôm nàng.

Đáng chết!Lại không được để người khác biết,con mẹ nó thật là khó chịu!

“Thiếu chủ!” Một người giúp việc Thạch đình,kính cẩn cúi đầu xuống.

“Có chuyện gì?” Mộ Dung Quyết hỏi,ánh mắt vẫn đặt ở trên người nữ nhân bên cạnh,lửa nóng muốn đem nàng ăn vào bụng.

Phát hiện ánh mắt nóng bỏng của Mộ Dung Quyết,Hường Tiểu Tứ tim đập thành thịch.

Lòng của nàng không bình tĩnh như mặt ngoài,tay cầm lấy chén sứ hơi run lên,tiết lộ chuyện vừa rồi ảnh hưởng đến nàng.

“Một cô nương gọi là Triệu cô nương cùng huynh trưởng nàng ấy cùng đến sơn trang tìm ngài.” Người giúp việc cung kính trả lời.

Triệu cô nương? Hường Tiểu Tứ như rụng mảy,cảm giác có nguy cơ ập đến.

Triệu cô nương kia không phải Triệu Như Tinh sao?

Hường Tiểu Tứ đoán đúng . . .thật sự là Triệu Như Tinh.

Xa xa đã nhìn thấy đại mỹ nhân cùng người hầu đi đến,Hường Tiểu Tứ từ từ nheo lại đôi mắt.

Không hổ là đệ nhất mỹ nhân võ lâm,xinh đẹp quả nhiên không người có thể so sánh,váy mỏng màu tím tôn lên khí chất ưu nhã.

“Mộ Dung công tử,ta cùng huynh trưởng đến quấy nhiễu chàng đây!” Triệu Như Tinh nháy đôi mắt xinh đẹp,cười khanh khách nhìn Mộ Dung Quyết,con người lóe lên ái mộ không hề dấu dếm.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Quyết,trái tim Triệu Như Tinh đã bị trói trên người hắn,cũng chỉ có nam nhân như vậy mới có thể xứng đôi với nàng.

“Nào có.” Mộ Dung Quyết cười nhạt,đôi mắt người ngoài thái độ hần luôn luôn lãnh đạm,”Để ta giới thiệu nàng,vị này là”

Hắn đang muốn giới thiệu Hường Tiểu Tứ,nam nhân đi theo bên cạnh Triệu Như Tinh lại giành cất tiếng trước.

“Hường cô nương? Đây không phải Hường Tiểu Tứ cô nương sao?” Triệu Ngọc Vũ mở mắt to,vừa kinh ngạc vừa vui nhìn Hường Tiểu Tứ.

“Huynh là” Hường Tiểu Tứ đem ánh mắt chuyển qua trên người Triệu Ngọc Vũ,lông mày thanh tú nhíu lại,mặt nhỏ có phản nghi ngờ. Nàng quen biết hắn sao?

Nhưng là cảm thấy hắn có chút quen mặt thật giống như đã thấy qua ở đâu.

“Ta là Triệu Ngọc Vũ,nàng quên ta rồi sao?” Sải bước lên phía trước,Triệu Ngọc Vũ kích động nhìn Hường Tiểu Tứ.

“Triệu Ngọc Vũ” Hường Tiểu Tứ từ từ ngẫm nghĩ.Không phải trùng hợp vậy chứ?

“Đúng vậy! Ta năm trước có đến quý phủ cầu thân,đáng tiếc bị lệnh tôn từ chối.” Lúc trước ở trên đường vô tình nhìn thấy Hường Tiểu Tứ,hắn đã bị khí chất của nàng hấp dẫn,sau đó vội vã đến Chấn Thiên tiêu cục cầu thân,đáng tiếc lại bị cự tuyệt.

Không nghĩ đến ở đây lại có thể gặp nàng,mà khí chất nàng một chút không thay đổi,một thân tuyết trắng như tiên tử làm người ta yêu mến.

“Cầu thân?” Mộ Dung Quyết nhướng mày,thấy ánh mắt Triệu Ngọc Vũ này giờ cứ nhìn chăm chăm Hường Tiểu Tứ,trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác không vui.

Hắn đứng dậy cản trở ánh mắt Triệu Ngọc Vũ,không để hắn tiếp tục nhìn Hường Tiểu Tứ.

“Thật là trùng hợp,không ngờ ở này gặp được người yêu mà đại ca nhớ mãi không quên.” Triệu Như Tinh nhẹ giọng cười,nhảy cảm phát hiện giữa Mộ Dung Quyết cùng Hường Tiểu Tứ có phần thân mật,nàng phải đề cao cảnh giác.

“Hường cô nương,đã lâu không thấy nàng vẫn xinh đẹp như thuở nào.” Triệu Ngọc Vũ say mê khen Hường Tiểu Tứ.

“Ha ha! Triệu công tử quá khen.” Hường Tiểu Tứ cười ha ha,liếc mắt nhìn thấy trong con người Mộ Dung Quyết lóe lửa giận,khẽ nhếch lông mày.

Hắn đang ghen sao? Ha ha! Nếu là thế thì

Nàng nhìn sang Triệu Ngọc Vũ tặng cho hắn một nụ cười lúm đồng tiền.

Thấy người yêu cười với mình,Triệu Ngọc Vũ không khỏi tâm hoa nộ phóng nhưng lại nhìn thấy Mộ Dung Quyết tràn đầy khó chịu.

Vô duyên vô cớ nàng cười cái rắm gì với Triệu Ngọc Vũ hả? Nàng chẳng lẽ không biết nụ cười của mình hấp dẫn người ta cỡ nào không?

Đối với cái liếc mắt của Mộ Dung Quyết làm như không thấy,Hường Tiểu Tứ ngược lại nhìn về phía Triệu Như Tinh,phát hiện ánh mắt cô ta nhìn nàng mang theo cao ngạo cùng một tia ghen tỵ.

Hường Tiểu Tứ nhếch môi cười không cam lòng yếu thế nhìn lại Triệu Như Tinh.Hừ! Muốn đoạt nam nhân nàng,nữ nhân này còn chưa đủ tư cách đâu!

Tiếp nhận khiêu khích của Hường Tiểu Tứ,Triệu Như Tinh thông thả nheo mắt,lúc này mới phát hiện nữ nhân trước mắt dường như không đơn giản như mặt ngoài.

Trận chiến tranh giữa hai nữ nhân thế là âm thầm bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6

Một loại không khí kỳ dị lan rộng khắp Mộ Dung son trang.

Chỉ thấy Mộ Dung Quyết mỗi ngày đều đi cùng Triệu Như Tinh mà chỉ cần Hường Tiểu Tứ xuất hiện bên cạnh cũng nhất định có thêm Triệu Ngọc Vũ.

Trong son trang người hầu thấy chuyện tốt chắc không còn xa.

Bọn họ ban đầu còn cho rằng Thiếu chủ sẽ cùng Hường tiểu thư thành một đôi ! Dù sao tình cảm bọn họ rất tốt, không nghĩ đến trên đường lại xuất hiện Triệu cô nương.

Võ lâm đệ nhất mỹ nhân dung mạo quả nhiên kinh diễm, nghĩ lại cũng chỉ có mỹ nhân thế này mới xứng đôi thiếu trang chủ bọn họ.

Mà đối với suy đoán của đám người hầu, Hường Tiểu Tứ hoàn toàn không quan tâm bởi vì nàng sắp điên rồi!

Từ ngày gặp mặt đến nay nàng luôn bị Triệu Ngọc Vũ quần lấy, quần đến nàng sắp phát điên, hết lần này tới lần khác còn phải duy trì hình tượng, dù có khó chịu thế nào vẫn chỉ có thể dằn lòng nín cười.

Trời mới biết, nàng thật rất muốn hạ được làm Triệu Ngọc Vũ hôn mê để nàng có thể khôi phục thanh tĩnh.

Mà cũng bởi vì bị Triệu Ngọc Vũ quần lấy, nàng căn bản không biện pháp đi gặp Mộ Dung Quyết, chỉ có thể trốn mất tròn nhìn hắn và Triệu Như Tinh ở chung một chỗ.

Tình hình này làm nàng vừa sốt ruột vừa giận, vị chua trào dâng.

Hơn nữa Triệu Như Tinh kia mỗi lần đều quăng đến ánh mắt thị uy, mỗi lần đều khiến nàng nổi lửa còn Mộ Dung Quyết một chút cũng không bài xích Triệu Như Tinh nhích tới gần.

Chẳng lẽ hắn thật thích Triệu Như Tinh? Nghĩ đến điểm này Hường Tiểu Tứ không khỏi thấy bất an.

Dù sao Triệu Như Tinh rõ ràng quá xinh đẹp, không nam nhân nào có thể kháng cự, có thể Mộ Dung Quyết lần đầu nhìn thấy nàng ta cũng say mê rồi? Vừa nghĩ tới nàng đã đứng ngồi không yên.

Dù sao đối với Mộ Dung Quyết, nàng chưa nắm chắc trong tay nha!

Trước giờ đều do nàng quần lấy hắn, đùa hắn, mặc dù thỉnh thoảng nàng cũng cảm giác được hắn quan tâm nàng nhưng lỡ nàng cảm giác nhầm thì sao? Nếu như tất cả chỉ do nàng đơn phương thích thì sao đây?

Mà hắn có lẽ hắn cũng không có bất kỳ tình yêu nam nữ với nàng.

Nghĩ đến điểm này Hường Tiểu Tứ không khỏi mờ mịt.

Thật ra nàng còn chưa tự tin nắm chắc nha! Đối với tình cảm không rõ ràng này nàng còn chưa nhận được bất kỳ trả lời, vậy mà hết lần này tới lần khác chạy đến một Triệu Như Tinh để nàng không còn tự tin.

Nhưng nàng không muốn bỏ cuộc! Còn chưa đến khắc cuối cùng nàng sẽ không dễ dàng hết hy vọng.

Nàng cố lấy lại tự tin, Mộ Dung Quyết nhất định có thích nàng, nhất định có.

“Hường cô nương thì ra cô nương đang ở đây! Ta đến phòng không nhìn thấy nàng, hỏi tỷ nữ nói nàng hình như đang ở Thạch đình nên ta vội vã lại đây.”

Triệu Ngọc Vũ vừa nhìn thấy Hường Tiểu Tứ lập tức cười rạng rỡ, bước nhanh về phía nàng.

Nghe được thanh âm Triệu Ngọc Vũ, Hường Tiểu Tứ không khỏi liếc mắt xem thường. Sao lại tới nữa nha? Nàng thật vất vả mới mới không gian yên tĩnh, hắn sao lại đến quần lấy nữa rồi?

Mới bắt đầu thấy Mộ Dung Quyết dường như rất để ý Triệu Ngọc Vũ, vì thử tên kia nàng giả cười với Triệu Ngọc Vũ qua vài lần. Không nghĩ đến lại để Triệu Ngọc Vũ cho rằng nàng có hảo cảm với hắn cứ thế mà quần nàng cũng để Triệu Như Tinh có cơ hội ở bên cạnh Mộ Dung Quyết .

Nghĩ đến chuyện này Hường Tiểu Tứ hối hận không thôi.

“Triệu công tử, công tử thức dậy thật sớm, không biết tìm ta có chuyện gì?” Hường Tiểu Tứ khéo môi tách ra nụ cười bên trong lại cố nén không kiên nhẫn, miễn cưỡng ứng phó.

Thật ra Triệu Ngọc Vũ nhìn cũng không tệ, thân muối muối là võ lâm đệ nhất mỹ nhân, hắn đương nhiên cũng rất anh tuấn nhưng Hường Tiểu Tứ hoàn toàn không có cảm giác với Triệu Ngọc Vũ, thậm chí bị hắn quần nàng còn cảm thấy rất phiền.

Không phát hiện tâm tư Hường Tiểu Tứ, Triệu Ngọc Vũ say mê nhìn nàng, một thân tuyết trắng dưới ánh mặt trời nàng như tiên tử hạ phàm, là nữ nhân tốt đẹp nhất trong suy nghĩ hắn.

“Hương cô nương,cô nương nguyện ý gả cho ta sao?” Dưới tình huống xúc động Triệu Ngọc Vũ bật thốt.

“Cái gì?” Hương Tiểu Tứ sững sốt cho rằng nàng nghe nhầm.

“Ta. Ta thật rất thích nàng.” Khuôn mặt ửng đỏ,thanh âm Triệu Ngọc Vũ có chút lúng túng.”Xin nàng gả cho ta có được không?”

“Ack. Triệu công tử,công tử đừng giỡn.” Hương Tiểu Tứ cười khan,sững sờ nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải.

“Không!Ta không phải nói giỡn,ta là nói thật đấy!” Triệu Ngọc Vũ kích động vội vàng đi đến dùng sức bắt lấy bàn tay Hương Tiểu Tứ .”Ồ trong lòng ta nàng tốt đẹp như tiên tử hạ phàm,ngay từ năm trước lần đầu nhìn thấy ta đã yêu thích nàng,về nhà ta đã nhanh chóng xin cha cầu thân,không nghĩ lại bị cự tuyệt. Lần này ở Mộ Dung sơn trang lại vô tình gặp gỡ,đại biểu chúng ta rất có duyên.”

Triệu Ngọc Vũ thâm tình nói,nhìn ánh mắt Hương Tiểu Tứ tất cả đều là yêu thương.

“Triệu công tử.” Hương Tiểu Tứ bắt đầu đỏ mặt,hỏi,muốn rút tay lại nhưng bị sức mạnh của hắn làm không thể nhúc nhích.”Triệu công tử,công tử hãy buông tay ta ra rồi hắn nói”

“Không!Ta không buông! Hương cô nương,ta tin tưởng nàng nhất định có cảm giác với ta? Nếu không nàng sẽ không cười với ta ngọt như thế.”

Hiểu lầm rồi! Nàng đối với người không quen vẫn cười mà!

Hương Tiểu Tứ trong lòng âm thầm rên rỉ,sớm biết Triệu Ngọc Vũ thế này nàng sẽ không lợi dụng hắn thử Mộ Dung Quyết.

“Triệu công tử,công tử tỉnh táo chút đi,ta.” Hương Tiểu Tứ nhanh chóng nghĩ giải thích nhưng lời còn chưa nói xong đã bị thanh âm nhu mì cắt đứt.

“A! Thật ngại đã quấy rầy các người!” Triệu Như Tinh ra vẻ kinh ngạc,chuyển đầu nhìn về phía Mộ Dung Quyết đứng bên cạnh”Mộ Dung công tử,chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này,không nên quấy nhiễu bọn họ.”

Mộ Dung Quyết mím chặt môi không lên tiếng,ánh mắt vẫn đặt trên bàn tay Triệu Ngọc Vũ chặt cầm tay Hương Tiểu Tứ cảm thấy rất chói mắt.

Hương Tiểu Tứ cũng theo hip mắt,thấy hai người sáng sớm đã chung một chỗ trong lòng rất không thoải mái.

“Mộ Dung công tử,chúng ta vẫn nên đi đến nơi khác thôi. . . .” Triệu Như Tinh dụ giọng lên tiếng,ai biết Mộ Dung Quyết lại nghe mà như không,ngược lại hướng Thạch đình đi tới.

“Buông tay!” Mộ Dung Quyết lạnh giọng ra lệnh.

“A?” Triệu Ngọc Vũ sững sốt,phản ứng quá bất ngờ.

Thấy tình trạng đó Mộ Dung Quyết đành tự mình động thủ,bắn ra một vật cứng về phía cổ tay Triệu Ngọc Vũ.

“A!” Triệu Ngọc Vũ cổ tay đau nhói không tự chủ buông tay.

“Triệu công tử!” Hương Tiểu Tứ cũng bị cử động của Mộ Dung Quyết làm cho sững sốt,ý thức muốn đi sang ngó vết thương Triệu Ngọc Vũ lại bị Mộ Dung Quyết bắt được.

Thấy Hương Tiểu Tứ lộ vẻ quan tâm,Mộ Dung Quyết trong lòng lửa giận bùng cháy,rõ ràng ghen tị mà chính hắn không biết.

“Huynh!” Triệu Như Tinh khản trương chạy lên trước,cầm cổ tay đỏ ửng của huynh trưởng”Mộ Dung công tử,công tử sao lại.”

“Tiểu Tứ vẫn còn là cô nương chưa xuất giá,Triệu huynh đáng lý không được động tay động chân.” Mộ Dung Quyết cứng rắn nói,nghe đến vừa đi vào đình viện đã thấy hai người thân mật,một loại buồn bực dâng trào lan khắp tứ chi.

Mấy ngày nay mỗi lần thấy Hương Tiểu Tứ cùng Triệu Ngọc Vũ cả ngày chung một chỗ hắn đã bực bội,lại không biết bản thân đang bực chuyện gì,chỉ cảm thấy được không thoải mái.

Sau đó cũng không biết đang bực bội với ai,hắn cũng không đi gặp Hương Tiểu Tứ,Triệu Như Tinh đến tìm hắn lập tức cùng nàng ra ngoài nhưng mặc dù cùng Triệu Như Tinh ở chung một chỗ,trong đầu hắn lại chỉ suy nghĩ đến nữ nhân đáng chết kia.

Nghĩ nàng cùng Triệu Ngọc Vũ ở chung một chỗ làm chuyện gì? Nàng không phải luôn cười với Triệu Ngọc Vũ chứ? Hai dùng thanh âm mềm mại nói chuyện với Triệu Ngọc Vũ.

Tất cả suy nghĩ đều hướng về phía nàng,hắn giống trúng phải cổ độc không thể tự kiềm chế nghĩ đến nàng!

“Huynh trưởng ta vốn muốn lấy Hương cô nương làm thê tử,qua mấy ngày này nữa sẽ đến nhà cầu thân đấy.” Triệu Như Tinh trả lời,thấy bộ dạng Mộ Dung Quyết quan tâm Hương Tiểu Tứ,không khỏi ghen tỵ vô cùng.

Mấy ngày qua nàng luôn quấn hắn nhưng thái độ hắn đối với nàng luôn lãnh đạm,tuyệt không nhiệt tình,thật đáng bị thương tự ái của nàng.

Nghĩ nàng thân là vô lâm đệ nhất mỹ nhân bao nhiêu nam nhân phải nịnh nọt nàng, bợ đỡ nàng, khát vọng được nàng coi trọng, chỉ có hấn lãnh đạm với nàng, ngược lại quan tâm cô gái tên Hường Tiểu Tứ kia.

Nàng Triệu Như Tinh có chỗ nào không thể so sánh với nữ nhân kia? Hấn càng lãnh đạm nàng càng muốn hấn!

“Cầu thân?” Mộ Dung Quyết chuyển đầu tròn mắt nhìn nữ nhân phía sau.

Bị hấn trừng mắt Hường Tiểu Tứ khuôn mặt vô tội, trong lòng lại dâng lên cảm giác vui vẻ vì hành động vừa rồi của hấn.

Hấn Bây giờ đang ghen sao? Đây không phải đại biểu hấn có chút thích nàng chứ không hoàn toàn không để ý đến nàng?

Nàng Có thể mong đợi sao?

“Đừng vậy! Ta muốn lần nữa cầu thân với Hường cô nương hơn nữa Hường cô nương vừa rồi cũng đã đồng ý!” Triệu Ngọc Vũ vội vàng nói, còn cho rằng Hường Tiểu Tứ vừa rồi không cự tuyệt chính là đồng ý.

“Nàng đồng ý?” Trùng mắt Hường Tiểu Tứ, Mộ Dung Quyết gầm nhẹ.

Nữ nhân đáng chết, nàng đã đáp ứng Triệu Ngọc Vũ cầu thân sao?

Vậy hấn thì thế nào? Nàng đem hấn đặt ở đâu? Đem hấn Mộ Dung Quyết trở thành cái gì?

Nàng nói đồng ý hồi nào nha? Hường Tiểu Tứ trùng mắt Triệu Ngọc Vũ cảm thấy không giải thích được, tỉnh lên tiếng phủ nhận nhưng căn bản không có cơ hội nói chuyện, Mộ Dung Quyết đã lên tiếng.

“Nàng sẽ không gả cho người bởi vì ta không cho phép!” Nói xong Mộ Dung Quyết kéo lấy Hường Tiểu Tứ, tức giận rời khỏi Thạch đình để lại huynh muội Triệu gia hai người.

Một người nghi ngờ, một người lại tràn đầy ghen ghét lườm Hường Tiểu Tứ, bàn tay âm thầm nắm chặt thành quyền.

Nàng tuyệt sẽ không bỏ cuộc cũng không thua nữ nhân kém xa nàng!

.....

“Đáng chết! Nàng thật đáp ứng gả cho Triệu Ngọc Vũ sao?” Mộ Dung Quyết kéo Hường Tiểu Tứ đi vào phòng sách, đóng cửa lại lập tức hướng nàng rống giận.

Vừa nghĩ tới nàng phải gả cho Triệu Ngọc Vũ bỗng chốc có ngọn lửa giận chiếm lấy ngực hấn làm hấn hoàn toàn không thể tiếp nhận.

Hấn không thể tưởng tượng tình cảnh nàng thuộc về nam nhân khác! Nghĩ đến nàng dưới thân nam nhân khác cũng như với hấn bật ra rên rỉ, bày ra tư thái quyến rũ để nam nhân khác nhìn vẻ đẹp của nàng.

Nghĩ tới đây Mộ Dung Quyết không nhịn được siết chặt nắm tay hận không thể giết nam nhân kia.

Ý nghĩ kịch liệt này làm hấn hoảng sợ, từ lúc nào hấn lại có suy nghĩ muốn độc chiếm nàng của riêng mình rồi?

Hường Tiểu Tứ lấy đôi mắt đẹp im lặng nhìn Mộ Dung Quyết, thích thú nhìn hấn tức giận, hấn quan tâm nàng gả cho người khác sao? Vì sao?

Có phải hấn cũng thích nàng?

“Nếu như. Ta nói là phải thì thế nào?” Hường Tiểu Tứ cắn môi dưới, thử hỏi.

Câu trả lời của nàng làm Mộ Dung Quyết trừng to mắt không nghĩ nàng thế nhưng thừa nhận, nàng thật phải gả cho Triệu Ngọc Vũ?

“Không! Ta không cho phép nàng gả cho hấn!” Không chút nghĩ ngợi Mộ Dung Quyết lập tức rống to.

“Chàng dựa vào cái gì không cho phép?” Hường Tiểu Tứ khiêu mi hỏi ngược lại.

“Ta.” Mộ Dung Quyết sừng sốt “Dựa vào. dựa vào nàng trở thành nữ nhân của ta, đừng quên trong sạch của nàng đã cho ta!”

Nghĩ đến lý do này hấn đồng dạng nói.

“Vậy thì thế nào?” Nàng khề hừ, không lắm hài lòng câu trả lời hấn vừa nói.

Đầu gối ngóc nghếch! Không thể nói hấn thích nàng, quan tâm nàng sao? Nàng chỉ muốn nghe hấn nói câu này thôi nha!

“Vậy thì như thế nào?” Thấy vẻ mặt nàng tỏ vẻ không có chuyện gì lớn, Mộ Dung Quyết nổi lửa, chẳng lẽ trong lòng nàng hấn so ra kém Triệu Ngọc Vũ?

“Có ai quy định thân thể cho chàng thì không thể gả cho người khác hở?” Nàng liếc hắn một cái, tiếp theo lại nói: “Hơn nữa ta cảm thấy Triệu Ngọc Vũ không tệ nha! Nhân phẩm đoan chính đối với ta lại rất tốt.”

Nghe nàng khen Triệu Ngọc Vũ, Mộ Dung Quyết không vui nói: “Nàng không phải nói nàng chỉ muốn đứa bé không muốn lập gia đình sao? Giờ phút này sao lại biến quẻ rồi?” Hắn cầm câu nói lúc trước để trêu chọc nàng.

“Đừng nha! Lúc trước ta nghĩ thế bất quá sau khi gặp Triệu Ngọc Vũ ta liền đổi ý liễu.” Cúi đầu xuống Hường Tiểu Tứ giả bộ e thẹn, đôi mắt đẹp lại lặng lẽ dò xét hắn.

Thấy hắn sắc mặt vô cùng khó coi, không khỏi len lén cười.

“Vậy sao lúc đó nàng lại cự tuyệt hắn cầu thân?” Thấy nàng khuôn mặt e thẹn Mộ Dung Quyết tức đến sắp mất lý trí.

Quen biết nàng đã lâu thế mà nàng chưa từng lộ ra vẻ mặt này với hắn, bây giờ lại đối với Triệu Ngọc Vũ. Đáng chết! Hắn sao lại để ý thế chứ?

Nàng muốn gả Triệu Ngọc Vũ sao!

Nhưng Đáng chết! Hắn đúng là rất để ý!

Đôi mắt đẹp khẽ chuyển xuống, Hường Tiểu Tứ tùy tiện tìm đại một cái cớ: “Khi đó ta còn chưa thấy qua hắn sao biết nhân phẩm hắn thế nào? Đương nhiên cự tuyệt rồi! Nhưng bây giờ lại khác.”

“Ý của nàng là nếu như nàng sớm gặp hắn, căn bản sẽ không hạ cổ với cô, con mắt của nàng chỉ có hắn chứ không có ta?” Mộ Dung Quyết từng chữ từng câu cắn răng hỏi.

“Đừng nha!” Hường Tiểu Tứ gạt đầu, nhìn hắn cười ngọt ngào.

Khi ánh vào mắt hắn lại chói mắt vô cùng. Nụ cười này không phải cho hắn mà cho Triệu Ngọc Vũ.

“Đừng quên ta đụng nàng nhiều lần như thế, không cẩn thận trong bụng nàng đã có đứa bé của ta.” Hắn cố ý nhắc nhở nàng muốn nhìn nàng biếc sắc

Ai biết lại thất vọng, nàng vẫn cười hơn nữa không lo lắng. “Ta nghĩ Triệu công tử sẽ không để ý.”

“Đáng chết! Ta để ý!” Hắn không chế không được lửa giận hét với nàng “Ta cho nàng biết ta sẽ không để con của mình gọi người khác làm cha.”

“Chàng để ý gì chứ? Ta thấy gần đây tình cảm của chàng cùng Triệu Như Tinh rất tốt! Hai người như keo như sơn sao lại để ý ta và Triệu Ngọc Vũ?” Hường Tiểu Tứ cười chế nhạo, bất mãn mấy ngày qua đều bị hắn kích thích ra.

Thế mấy ngày qua là ai vẫn cùng Triệu Như Tinh dính lại cùng nhau? Hoàn toàn không đến tìm nàng, ngay cả buổi tối cũng không giống trước kia luôn len lén đi tới phòng nàng.

Triệu Như Tinh vừa đến sự chú ý của hắn toàn bộ đặt ở trên người nàng!

“Ai cùng Triệu Như Tinh tình cảm tốt chứ? Đều là nàng, cô nương còn chưa xuất giá mà đã thân mật với nam nhân bên ngoài, nàng không sợ bị người ta đàm tiếu sao?”

Mộ Dung Quyết bị lên án cảm thấy không hiểu nổi, rõ ràng chính nàng cùng Triệu Ngọc Vũ cả ngày ở chung một chỗ, hắn nhìn mà bức bối mới muốn bắt chước chọc giận nàng, buổi tối cũng không đi tìm nàng.

Không nghĩ đến hắn không tìm nàng, nàng cũng không để ý tới hắn còn xem như có hắn cũng được không có hắn cũng không sao, là ý gì? Hắn trong lòng nàng không đáng giá sao?

Nghĩ vậy hắn càng giận hơn, miệng nói không lựa lời: “Nàng thiếu nam nhân thì không được à?”

“Mộ Dung Quyết!” Hường Tiểu Tứ mở to mắt không tin được hắn nói ra những lời này, trước kia bất kể hắn giận nàng ra sao cũng không nói những lời tổn thương nàng.

“Ta.” Lời vừa ra khỏi miệng Mộ Dung Quyết đã hối hận nhưng nếu nói xin lỗi lại không thể mở miệng, tôn nghiêm nam nhân khiến hắn không muốn cúi đầu.

“Chuyện của ta không cần chàng lo! Dù sao ta cũng sẽ gả cho Triệu Ngọc Vũ! Chàng có thích hay không ta không quan tâm nữa! Chàng muốn quản cũng không được!” Hường Tiểu Tứ giận giữ hét to, hốc mắt bởi vì ủy khuất mà ửng đỏ.

Đầu gối ngu ngốc đáng chết! Dám nói lời tổn thương nàng!

“Đáng chết, tốt nhất là quản không được, ta cho nàng biết ta không cho phép nàng gả hắn, chết cũng không cho!” Cầm chặt vai nàng, hắn dùng lực rống to.

Sức của hấn làm đau nàng nhưng nàng lại bướng bỉnh không chịu la đau,ngược lại ngưỡng đầu hét trở lại”Chàng dựa vào cái gì không cho phép? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì.”

“Dựa vào ta thích nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 7

Lời vừa ra khỏi miệng xung quanh nhất thời yên tĩnh lạ thường.

Không chỉ Hường Tiểu Tứ ngây ngẩn cả người ngay cả Mộ Dung Quyết cũng bị lời mình nói dọa ngây ngổ.

Hấn vừa mới nói gì? Hấn thích nàng? ! Sẽ không chứ.

Trùng mắt nhìn Hường Tiểu Tứ,Mộ Dung Quyết cảm thấy bản thân điên rồi,sao lại đột nhiên thốt ra câu nói kia mà kinh khủng nhất chính là câu “thích” hấn vừa nói lại tuyệt không cảm thấy hối hận.

“Chàng,chàng nói cái gì?” Nàng có không có nghe nhầm chứ? Hấn nói hấn thích nàng,là thật sao?

“Ta.” Nhìn Hường Tiểu Tứ kinh ngạc,Mộ Dung Quyết ngưng ngừng khuôn mặt tuấn mỹ từ từ dâng lên ửng hồng từ cổ lan tràn khắp người.

Thấy má hấn xuất hiện ửng hồng Hường Tiểu Tứ không khỏi cười gian,lừa giận vừa rồi đã sớm biến mất trong lòng chỉ còn mỗi lời hấn vừa nói.

“Chàng nói chàng thích ta là thật sao?” Nàng ngẩng đầu,đôi mắt đẹp long lanh mong đợi nhìn hấn,muốn nghe hấn nói thêm một lần cho nàng nghe.

“Ta, ta.” Mộ Dung Quyết bình sinh lần đầu áp úng,lấp bắp mãi mà không nói được cũng không dám nhìn nàng.

Bây giờ hấn vẫn còn trong hoảng sợ câu nói vừa rồi của mình.

Hấn bị gì rồi sao lại thích nàng? Chẳng lẽ hấn đã quên suốt mười ba năm qua bị yêu nữ kinh khủng kia quẩn thân ?

Suốt mười ba năm qua phải nói hấn sống trong dầu sôi lửa bỏng luôn bị nữ nhân này áp bức,tôn nghiêm phái nam hoàn toàn bị nàng dẫm dưới bàn chân không thể di chuyển.

Nữ nhân này hấn không phải luôn ướm cách thật xa nàng? Sao lại thích nàng?

Nhưng Nếu hấn thật muốn rời xa nàng vì sao tại sinh nhật hàng năm của nàng hấn đều tự mình đem lễ vật đến cửa,hon nữa chỉ cần nàng gọi hấn dù không thích vẫn biết điều đi tới trước mặt nàng?

Mặc dù thường bị nàng chọc đến cắn răng nhưng hấn không cách nào ghét nàng,thậm chí. còn quan tâm nàng.Nếu không sao vừa nhìn thấy nàng cùng Triệu Ngọc Vũ chung một chỗ thì không thể khắc chế lửa giận trong lòng.

Thì ra hấn ghen tỵ với Triệu Ngọc Vũ!

“Trời ơi!” Bụng lấy má,Mộ Dung Quyết không khỏi bật ra rên rĩ.

Nghĩ lại những cảm giác phức tạp trong lòng hấn thì đã có giải thích.

Bởi vì thích cho nên khi nghe nàng nói nàng chẳng qua xem hấn trở thành công cụ sinh em bé,trong lòng mới dâng lên cảm giác không thoải mái.

Bởi vì thích cho nên khi thấy nàng cùng Triệu Ngọc Vũ thân mật,hấn liền cảm giác thật ghen tỵ,rất bức bối trong người.

Cũng bởi vì thích hấn mới không tự chủ quan tâm nàng,mới nghe lời nàng biết điều hợp tác mặt dù bị chèn ép cũng không dám phản kháng.

Thì ra mười ba năm qua trong lúc không để ý hấn đã từ từ thích nàng,thật sự là.

“Phạm tiện!”

Hấn sao lại yêu thích ma nữ này chứ?

Mắt hấn bị mù rồi sao? Luận dung mạo nhiều thiếu nữ còn đẹp hơn nàng,tỷ như Triệu Như Tinh kia đẹp như tiên trên trời nhưng hết lần này tới lần khác hấn vẫn không động tâm.

Luận tính tình tùy tiện chọn đại một người trên đường cũng dịu dàng hơn nàng,nhưng nhưng không thể hấp dẫn hấn chú ý,chỉ có nàng mới có thể trêu chọc lòng hấn để hấn không cách nào khác chế rung động.

Hiazzz! Đúng là nữ nhân độc nhất vô nhị,trên đời chỉ có mỗi Hường Tiểu Tứ mà thôi!

“Ồ!Chàng đang ở đây nói thầm gì đấy?” Thấy Mộ Dung Quyết ôm lấy mặt không nói lời nào,Hường Tiểu Tứ bắt mắt cong môi hỏi.”Ta hỏi chàng,chàng vừa nói thích ta có phải là thật?”

Kéo lấy ống tay áo hấn,nàng nhất định phải hỏi ra đáp án.

Dù sao muốn hấn thích,nàng đã đợi chờ rất lâu rồi nha,thật vất vả mới nghe được,nàng sao có thể dễ dàng bỏ qua? Nhất định phải nghe thêm lần nữa mới được.

Nếu không nàng sợ tất cả chỉ là ảo giác do nàng yêu hấn sâu đậm nên mới nghe nhầm.

Lời vừa bật ra làm Mộ Dung Quyết hoàn hồn,cúi đầu nhìn về mặt khăn trang của nàng,nhướng mày nói.”Ta thích hay không thích nàng,quan trọng vậy sao?”

Nàng sao lại để ý?

Hấn còn cho rằng phản ứng nàng sẽ ngửa đầu cười to,sau đó bảo hấn đừng có giỡn nữa. Dù sao nàng chỉ biết bắt nạt hấn,không quan tâm hấn,không phải sao?

Nhưng nét mặt nàng lại không phải vậy,ngay cả ánh mắt cũng rất kỳ lạ giống như mong đợi,khẩn cầu gì đó.

“Đương nhiên quan trọng!” Hường Tiểu Tứ không ngừng suy tư,sau khi quyết định chắc chắn thì gật đầu.

Chuyện hấn nói thích nàng đương nhiên quan trọng rồi!

Giờ phút này trong đầu chỉ muốn nghe hấn nói thích nàng thêm lần nữa.

“Tại sao?” Hấn lơ mơ hỏi giống như phát hiện điều gì,ngay cả khóe môi đẹp mắt cũng khẽ gợn lên.

Không lẽ nàng cũng thích hấn rồi ?

“Bởi vì ta thích.” Lời vừa ra nhìn thấy nụ cười ngay khóe môi hấn, Hường Tiểu Tứ mới sững sốt vội vã đem lời vừa ra miệng nuốt trở lại.

Nhưng không kịp!Mặc dù chỉ mới nghe một chữ nhưng Mộ Dung Quyết không phải kẻ đần,tuy thường bị nàng bắt nạt nhưng không đại biểu hấn ngu ngốc.

“Nàng có phải đã thích ta từ rất lâu?” Ngẩng cao đầu,đôi mắt khôn khéo bình tĩnh nhìn nàng,môi mông câu hỏi một tia thích thú.

“Cái,cái gì? !” Hường Tiểu Tứ trong lòng hỗn loạn đành phải ha ha cười khan.”Làm. .làm gì có? Vừa rồi rõ ràng chàng nói thích ta trước mà!”

Nàng khăn trang trả lời,bị ánh nhìn chăm chú khiến nhất thời không cách nào khỏi phục tít táo.

Thấy ngữ khí nàng không giống trước kia,Mộ Dung Quyết chau lên lông mày,một suy nghĩ thoáng qua trong đầu.”Tiểu Tứ,có phải nàng thích ta mới hạ tính cổ với ta,có đúng không? Cái gì chẳng qua xem ta chỉ là công cụ sinh em bé,tất cả đều lừa ta,đúng không? Thật ra tất cả đều vì nàng thích ta,có đúng không?”

“Hả?” Hường Tiểu Tứ bị Mộ Dung Quyết hỏi dồn dập khiến cho kinh ngạc,hơn nữa mỗi câu hấn đưa ra đều trúng làm nàng vừa sợ vừa quẫn,mặt nhỏ không tự chủ đỏ ửng.

Bây giờ sao thế này? Sao chỉ chột lát đã biến thành thông minh rồi?

“Ta, ta.” Lần này đến phiên nàng lúng túng nói không thành lời.

Hấn nói trúng sao? Thấy nàng kinh hoàng lúng túng ,tuần lông mày không khỏi nhướn cao hơn,khóe miệng cũng lây thêm tà khí.

“Tiểu Tứ,ta lần đầu phát hiện thì ra nàng đáng yêu đến thế.” Mộ Dung Quyết không khỏi cười nhẹ,nhìn hai má nàng hồng hồng thật đáng yêu chết đi được! Để hấn cam tâm tình nguyện thua trong tay nàng.

Phạm tiện thì phạm tiện! Hấn nhận!

“Cái... cái gì?” Nàng trừng to mắt, hấn khen nàng đáng yêu? Hấn lần đầu khen nàng đáng yêu nha!

“Đúng! Đáng yên đến mức để ta muốn một ngụm nuốt vào.” Đưa tay dùng sức ôm lấy nàng Mộ Dung Quyết cúi đầu xuống dùng sức bắt lấy cánh môi dụ người của Hường Tiểu Tứ .

“Hum”

Hai người môi lưỡi quấn quýt, đầu lưỡi linh hoạt chui vào miệng hơi thở mùi đàn hương lật quấy nước miếng trong miệng nhỏ nếm lấy ngon ngọt thom ngát.

Đã sớm quen hấn mút, được hấn dạy dỗ trở nên nhiệt tình, nàng tự động lộ ra phần lưỡi cùng đầu lưỡi hấn dây dưa, quấy phá mút vào nhiều nước miếng.

Thân thể nhỏ nhắn uyển chuyển bị đè trên án thượng, y phục trên người đã sớm lộn xộn, hấn đưa tay dùng sức xé vớ vạt áo của nàng, cách cái yếm dùng sức bắt lấy một bên miên nhũ.

“A!” Miên nhũ nhạy cảm mỗi lần bị bóp xoa cái miệng nhỏ nhắn lập tức bật ra một tiếng yêu kiều, đầu vú nhiệt tình nhô ra chạm vào vải vóc mỏng manh.

“Nhiệt tình thế.” Hấn khàn khàn cười nhẹ, ngón tay dùng sức xoa bóp nhũ thịt, cách lớp vải mỏng không thể thỏa mãn, hấn xé đi cái yếm quăng xuống đất.

Không bị che đậy, hai bộ ngực căng tròn nảy ra, đỉnh nhũ lộ ra màu hồng phấn đẹp đến không thể dời đi tầm tay.

Hấn tự tay bắt lấy song nhũ, mở miệng khàn cấp ngậm lấy một bên đầu vú, nếm mùi vị trơn nhẵn, dùng đầu lưỡi vận xoắn mút ra tiếng vang.

Mà một tay còn lại cũng đang bận rộn vuốt ve... một bên căng tròn khác, đè ép nhũ thịt tuyết trắng, hai ngón tay tiến đến đầu vú màu hồng, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoay vòng kéo căng.

“A! Đừng vậy mà.” Đầu vú bị hấn đùa bỡn truyền tới từng trận khoái cảm tê dại, làn da tuyết trắng cũng từ từ chuyển đỏ.

Nàng đã không không thể khống chế dục vọng, thân thể trầm luân đã sớm mất tất cả lý trí chỉ có thể nhiệt tình để mất hấn mon trón.

“Nàng thích, đúng không?” Nhẹ gặm lấy đầu vú, hấn lẩm bẩm mơ hồ không rõ từ ngữ, khẽ mỉm cười răng cắn lên kéo căng nụ hoa mê người.

“A!” Cả người kéo căng, nàng không tự chủ ngửa cong người, bờ ngực phập phồng lên xuống.

“Xem đi! Nàng rất thích này.” Hấn cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn hai tay cùng nhau xoa bóp căng đầu, vừa khàn khàn ra lệnh. “Mở mắt ra, cúi đầu xuống xem.”

Nghe mệnh lệnh của hấn, nàng cúi đầu xuống, lại thấy ngực của mình bị tay hấn dùng sức nắm xoa lấy, đầu vú bị ép giữa các ngón tay lưu lại vết tích tu nhân.

“A!” Nàng mắc cỡ cắn môi dưới, muốn dời ánh mắt sang nơi khác.

“Không cho phép dời đi, ta muốn ngang nhìn.” Nhưng Mộ Dung Quyết lại không cho phép nàng trốn, bàn tay to dùng lực mạnh nắm lấy bộ ngực.

“A! Đau !” Đau đớn làm nàng nhũ lông mày, kháng nghị rên rỉ.

“Không muốn đau thì nghe lời.” Hấn nói lời khiêu khích hơi buông lỏng. “Nàng nhìn xem, đầu vú của nàng bị ta hút vừa hồng vừa sưng.”

Đang nói hấn còn cúi đầu xuống dùng miệng, đầu lưỡi đùa bỡn đầu vú phần hồng, cố ý mút ra tiếng động, ngón tay theo nắm lấy nhũ thịt tuyết trắng, đẩy một cái để đầu vú nhô ra, hấn cứ thế dùng sức mà mút.

“Đáng ghét! Đừng như vậy.” Hường Tiểu Tứ nhìn thấy rất xấu hổ nhưng trong người lại dấy lên tia hưng phấn, thuận theo ánh mắt trêu chọc thân thể bắt đầu nóng rực, luồng hơi nóng quen thuộc dưới bụng trào dâng.

Nàng phát hiện không khỏi xấu hổ hai má ửng đỏ.

Nhưng hấn vẫn không chịu tha nàng, bắt lấy tay nàng đặt lên nhũ thịt. “Dùng tay của mình dùng sức vuốt ve.”

“Không.” Nàng muốn kháng cự nhưng hấn không cho.

“Nàng không nghe lời ta sẽ không cho nàng.” Hấn tự tay thăm dò vào gấu váy đi tới ngoài quần lót, ngoài ý muốn đụng phải ái dịch ẩm ướt.

“Có phải đã ướt?” Vô số lần hoan ái để hấn biết nàng rất nhiệt tình, chỉ cần hấn chạm nhẹ nàng liền động tình.

“Ta.” Hường Tiểu Tứ vừa thẹn vừa quẫn, mỗi lần chỉ cần hấn đụng nàng, nàng luôn không thể tự kiềm chế thân thể cũng tự động có phản ứng.

Dù không muốn vẫn phải thần phục hấn, biết điều nghe lời hấn.

“Muốn sao? Vậy thì lấy tay dùng sức nhu ngực của nàng.” Ngón tay cách quần lót dùng sức xâm nhập huyết mềm ẩm ướt.

“À!” Khẽ rên lên,nàng không thể phản kháng,biết điều nghe theo mệnh lệnh của hấn tự mình xoa lấy ngực.

“Quá nhẹ rồi,dùng sức một chút,ta đã xoa nàng thế nào?” Hấn vẫn chưa thỏa mãn muốn nàng dâm dăng thêm nữa.

“Ồ!” Hương Tiểu Tứ cắn môi dưới nén xuống cảm giác xấu hổ,gia tăng độ mạnh yếu xoa lấy,tưởng tượng đến cách hấn mỗi lần xoa nàng,ngón tay bắt bước vừa nắm vừa đẩy.

Chỉ thấy ngón tay trắng mịn không vuốt ve xoa nắn nhũ thịt,đôi khi dùng ngón tay kéo ra đầu vú rồi dùng lực vuốt ve,nhũ thịt bị xoa bóp đến biến dạng

“Ừm” Rõ ràng tự mình vuốt ve nhưng nàng thấy lạ bản thân cũng có phản ứng,khoái cảm tê dại nho nhỏ từ bên trong thân thể truyền đến dưới bụng,ái dịch cũng chảy ra nhiều hơn.

Thấy nàng bắt đầu hưởng thụ khoái cảm vuốt ve của mình,hấn nheo lại đôi mắt anh tuấn,vui vẻ nhìn đáng vẻ quyết rũ của nàng,ngón tay thon dài cách quần lót không ngừng đè đẩy thịt non hoa huyết,vuốt nhẹ lên cánh hoa nhạy cảm non nớt.

Thuận theo ngón tay quấy phá mà chất lỏng đưa nhau chảy ra thấm ướt cả quần lót cũng nhuộm ẩm bàm tay hấn.

“Ồ. Không nên.” Nàng rên rỉ không chịu nổi bị hấn đùa bỡn,con ngươi sưng mù phủ đầy dục vọng,thèm muốn được hấn cho nhiều hơn.”Cho ta. Quyết.”

Nàng vận vẹo eo nhỏ,cảm giác ngứa ngáy bị vuốt ve cách lớp vải mỏng làm nàng đói khát khó chịu.

Nhìn nàng uyển chuyển nơi đó của hấn đã sớm trưởng đau,lửa nóng gào thét muốn được khe huyết nóng ướt của nàng ôm lấy.

Không thể được,hấn còn chưa chơi đủ!

Luôn luôn bị nàng bắt nạt,chỉ có những lúc hai người triền miên lập trường mới được đảo ngược,cho nên mỗi lần hoan ái hấn luôn cố ý hành hạ nàng để nàng khóc lóc cầu xin hấn.

Mặc dù cử động này cũng hành hạ hấn nhưng có thể đẩy lên ham muốn của nàng hấn mới cảm thấy thỏa mãn.

Nàng nhất định không biết khi nàng nỉ non khóc lóc muốn hấn tiến vào nàng lúc đó nàng rất đẹp mà hoa huyết lúc ấy vừa ẩm ướt vừa chặt. Nghĩ đến khoái cảm tuyệt đẹp đó hấn không khỏi âm thầm rên rỉ.

Không thể tiếp tục khắc chế,hấn thô lỗ kéo ra dây lưng trên người nàng,kéo xuống quần lót để nàng toàn thân trần truồng đứng trước mặt hấn.

.....

“Thật đẹp.” Mộ Dung Quyết con mắt không chuyển đắm đắm nhìn thân thể yêu kiều tuyết trắng dụ người,môi mỏng không nhận được bật ra tán dương.

Bên trên miên nhũ căng tròn,đầu vú tròn mịn khẽ run nhẹ,còn có cảm địa xinh đẹp,mái tóc đen nhỏ ôm trọn cánh hoa mịn màng,hoa dịch trong suốt nhỏ ra hiện ra sáng trong.

Bàn tay to ôm lấy eo nàng,hoi dùng lực ôm nàng ngồi trên bàn,hai tay giữ lấy mép bàn,tách ra hai bắp đùi để hoa huyết yêu mỹ không hề che dấu ánh vào con ngươi.

“Không nên vậy.” Động tác xấu hổ này làm nàng không được thoải mái,nghĩ khép lại chân nhưng hấn lại không cho phép.

“Không nên động! Để ta từ từ đánh giá cái đã.” Hấn cúi người đem mặt cúi giữa hai chân,ánh mắt nóng bỏng nhìn cánh hoa tròn mịn.

“Đừng.” Hấn chăm chú nhìn làm trái tim nàng đập thình thịch,hoa dịch bởi vì khấn trương mà chảy ra nhiều hơn,mùi thơm nhàn nhạt khuếch tán xung quanh.

Mùi thơm đó hấp dẫn hấn,hấn bỗng dưng cảm thấy khát nước lạ thường mà chỉ có hoa dịch trong suốt kia mới có thể giúp hấn hết cơn khát.

Trái cổ chuyển động,hấn từ từ cúi đầu chui vào mon trốn mặt đào ửng hồng cùng mái tóc mềm trên ngọn đồi nhỏ.

Đầu lưỡi nhẹ liếm lên,nướ bọt thấm ướt làm mái tóc nhỏ phía trên càng thêm óng ánh,đồng thời liếm lấy hoa huyết uồn ướt,chất lỏng hỗn độn đem đôi hoa khiến cho lây lội.

“Ừ a.” Nàng ngẩng đầu bật ra rên rỉ mê hồn,không tự giác tách ra hai chân rộng hơn.

Hấn triệt để ngậm mút cánh hoa tròn mịn,cảm thấy không đủ lại đưa tay ra vạch biện thịt ướt đầm để đầu lưỡi thăm dò sâu vào.

Dùng đầu lưỡi ướt nóng liếm bên trong cánh hoa,nàng không nhận được cả người run nhẹ,hoi thờ trở nên dồn dập,rên rỉ càng thêm mê hồn.

Cảm nhận được nàng run rẩy, đầu lưỡi của hắn xoa lấy hai tấm biện mỏng màu hồng, đánh giá chất lỏng ngọt ngào từ cánh hoa thấm ra.

Thuận theo hắn mút phát ra tiếng vang chắc chắn, thanh âm đó làm nàng rất ngượng, ngón tay gãi nhẹ mép vì nàng e thẹn mà dùng lực.

Hắn vừa mút vừa dùng ngón tay bẻ cánh hoa, đem hoa huyết ướt xối mờ lớn hơn nữa để hắn có thể nhìn thấy vách tường màu hồng nhạt bên trong cũng nhìn thấy hoa huyết nhỏ ướt ngượng ngừng phun ra ái dịch, tiểu hạch nhĩ cũng nhẹ run.

Hắn thừa cơ liếm lấy chất mật bên trong vách tường hoa huyết, sau đó đầu lưỡi bỗng nhiên hướng vực thăm thăm dò vào, dùng sức xâm nhập dừng đạo chặt trất.

“A!” Thuận theo hắn thăm dò vào, nàng vận vẹo vòng eo mảnh khảnh, cái miệng nhỏ nhắn ngâm nga say mê lòng người.

Đầu lưỡi tiếp tục dùng sức quấy phá huyết mềm, đẩy ra nhiều hơn xài dịch làm cảm hắn cũng bị ướt đầm.

Phải một lát sau hắn mới ngừng đầu, môi mỏng vì thấm đầy hoa dịch mà trơn bóng cực kỳ, hắn nhẹ liếm chất lỏng ngọt nị.

“Thoải mái sao?” Hắn hỏi vừa cúi đầu dùng đầu lưỡi để ở hoa huyết nhẹ nhàng liếm quanh.

“Ừ a! Thật thoải mái.” Nàng bởi vì hắn liếm mút mà động tình, hai tay giơ lên vuốt ve lấy vú trắng trước ngực, lấy ngón tay xoa bóp kẹp lấy một đôi đầu vú vừa xinh vừa cứng.

Nhìn tư thái phóng đảng của nàng đầu lưỡi tinh ranh lập tức quần lấy xài hạch ứng đồ dùng sức mút, tiếp theo thăm dò vào một ngón tay quấy phá huyết mềm.

Bị hắn quấy phá trên đầu chất lỏng bên trong chảy ra áo ạt giúp đầu lưỡi cùng ngón tay hắn thuận lợi tiến vào, ngay lập tức lấy hắn thăm dò thêm một ngón tay.

Hai ngón tay thon dài cùng nhau thăm dò vào trong huyết, hưởng thụ khoái cảm bị dừng đạo chặt trất mút, lại dùng lực kéo ra đưa vào lật quấy huyết mềm.

Mà đầu lưỡi của hắn cũng không rảnh rồi ngâm cánh hoa dùng sức mút liếm, ngón tay kéo ra đưa vào cùng nhau quấy bật ra dâm sóng.

“Ô a. Không nên.” Bị ngón tay cùng đầu lưỡi đưa nhau đùa bỡn, nàng không chịu nổi bật ra tiếng kêu rên, bên trong thân thể truyền đến trận trận chấn động, một luồng sóng hoa dịch theo vọt ra.

Biết nàng đã đến đạt cao trào, ngón tay kéo ra đưa vào cong lại tiến đến nhục bích dùng sức đâm vào, kích thích lấy nó.

“A!” Hắn đâm vào nơi nhạy cảm, thân thể yếu kiều ứng đồ, chất lỏng từ bên trong thân thể xị ra nhiều hơn.

Mà lúc này ngón tay cùng đầu lưỡi hắn đã rút lui, để hoa dịch không hề ngăn ngại chảy ra huyết mềm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8

Hướng Tiểu Tứ yêu kiều thở gấp, hoa dịch thuận theo mặt bàn nhỏ giọt nhuộm ướt cả mặt đất.

Nàng và người hư nhuyển vô lực ngã về phía trước nhu nhược tựa vào trong lòng hắn.

“Quyết.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn con ngươi mơ màng không có điểm đích. Nàng biết hai người kích tình còn chưa kết thúc.]

Mộ Dung Quyết vuốt ve Hướng Tiểu Tứ để lưng nàng đối diện hắn, đem thân thể yếu kiều đè trên bàn Từ Mộc mà hắn thì ngồi trên ghế phía sau.

“Quyết?” Nhìn không thấy hắn, nàng không biết hắn muốn làm gì, đang muốn chuyển đầu hắn lại đột nhiên kéo nàng muốn nàng ngồi xuống.

“A!” Nàng bị động tác đột ngột làm kinh hoảng, còn chưa kịp phản ứng lửa nóng to lớn đã chen vào bên trong thân thể.

Không biết từ khi nào hắn đã sớm cởi sạch tất cả y phục trên người để phái nam to lớn không gặp trở ngại đứng thẳng.

“A a.” Dưới sức nặng từ trên ép xuống để hoa huyết ướt dễ dàng nuốt vào cự thiết, thuận theo nàng ngồi xuống mà dính vào nơi sâu nhất.

Bị chặt chẽ giao hút làm Mộ Dung Quyết bật ra một tiếng than nhẹ.

“Tiểu Tứ. nàng thật chặt. bên trong nóng quá.” Hắn vui sướng nói,mông rời khỏi bên trong thân thể nàng rồi gắng sức đỉnh vào huyệt vực thẳm.

“Ừ a. Thật sâu.” Nàng không nhịn được ngưỡng đầu rên rỉ,khe huyết ẩm ướt thoáng cái nuốt to lớn ngay ngắn,chỗ kín hai người áp sát vào nhau,chất lỏng của nàng thấm ướt để hắn dễ dàng tiến vào.

Bàn tay to giam cầm eo nàng,hắn khẩn cấp lần nữa giờ lên kiêu bộ chỉ thấy nam căn uốn ướt lóe ánh sáng lỏng lẻo nhuộm đầy xài dịch sáng trong.Sau đó hắn di động eo nàng dùng sức công kích mông nàng.

Mỗi một cái tiến vào đều đâm thật sâu vào vực thẳm hoa huyết,công kích xài hạch mềm mại quấy phá ra chất lỏng sáng bóng.

“A a ——” Cong lên thân thể nàng không ngừng kiêu ngâm,xoay thân thể phối hợp hắn kéo ra đưa vào,miền nhũ tuyết trắng thuận theo trên dưới đánh mà lắc lắc.

“Còn chưa,thêm chút nữa.” Phối hợp nàng vận vẹo vòng eo hắn đột nhiên dừng lại động tác đưa đẩy,đem to lớn chôn sâu trong huyết lê nhẹ cùng vòng eo xoay chuyển để đỉnh nhiệt thiết cọ lên xài hạch,hương thụ lại khoái cảm như được một tấm thảm nhung bao bọc,chạm rãi quấy phá ra một đám xuân thủy.

“A không.” Hắn lê nhẹ hành hạ nàng tao ngửa khó chịu không chịu nổi,eo nhỏ vận vẹo muốn hắn nhanh động.

“Nàng muốn gì? Nói!” Bàn tay to dôi lên chiếm lấy một bên vú trắng dùng sức nắm xoa,đẩy ép nhũ thịt tron nhẵn.

“Muốn chàng.” Chịu không nổi giày vò nàng chủ động nâng cao mông lần nữa ngồi xuống,từ trên xuống dưới phun ra nuốt vào to lớn của hắn.

Thuận theo nhiệt thiết đi vào hoa huyết chảy ra nhiều xài dịch thấm ướt cả bụng dưới của hắn,hai người áp sát cũng một mảnh ướt đầm dề chất lỏng phóng đảng.

“Hô a.” Nàng cắn cánh môi nhẹ thở hắt ra,động tác này nàng tốn rất nhiều sức thoáng cái cả người mềm nhũn không còn chút lực.

“Thế nào? Mới đây đã không được rồi?” Không ngừng xoa nắn nhũ thịt thấm đẫm mồ hôi mà tron ướt,hắn cười nhẹ vuron lưỡi liếm môi nàng.

“Ngô.” Nàng theo lộ ra phần lưỡi,đầu lưỡi hai người quấn nút chảy ra nuốt bọt trong suốt,ngay lúc này mông hắn dùng sức công kích vào huyết mềm.

“A!” Bị hắn tập kích bất ngờ nàng thoải mái rên rỉ hương thụ khoái lạc dâng trào.

Mà ngón tay của hắn đã đi đến ngoài hoa huyết,vừa để nhiệt thiết trên dưới kéo ra đưa vào vừa dùng ngón tay đùa bỡn cánh hoa không ngừng phun ra nuốt vào nhiệt thiết.

Hắn trước dùng hai ngón tay kéo ra ma sát hai bên cánh hoa,treu chọc đài hoa ướt nhẹp,ở ngoài hoa huyết từng chút một treu đùa.

“A. Không nên.” Một mặt thừa nhận nhiệt thiết đưa đẩy,mặt lại bị ngón tay hắn treu đùa,bị công kích từ hai phía truyền tới nhiều khoái cảm.

“Nàng muốn.” Hắn khàn khàn nói,nhiệt thiết liên tục đưa đẩy hương thụ thoải mái bị nàng hút chặt,mà theo ngón tay thon dài cùng xâm nhập hoa huyết được mở rộng cực hạn.

“A ——” Hoa huyết bị to lớn nhét đầy bỗng nhiên lại cảm thêm vào một ngón tay,cảm giác bị khuếch trương truyền đến tia đau đớn.

“Không nên a.” Nàng khóc thét kháng nghị.

Nhưng hắn lại không để ý nàng cầu xin,nhiệt thiết hơi thối lui sau đó theo ngón tay cùng nhau dùng sức quấy phá đùa bỡn hoa huyết mềm mại.

“Ô a.” Vứt lầy đầu,cảm giác đau nhói làm nàng bật khóc nhưng thuận theo xâm nhập đau đớn tê dại chuyển sang một khoái cảm mê người.

Thấy nàng bắt đầu hương thụ,hắn kéo ra biên độ lớn hơn dứt vào,ngón tay theo đó đưa đẩy chạm vào nhục bích.

“Thích? Thoải mái không?” Vừa treu chọc nàng.

“Ừ a. Thoải mái. thích a.” Đắm chìm trong khoái cảm nàng đã sớm quên đi ngượng ngùng,buông thả là lời trả lời câu hỏi của hắn.

Dáng vẻ khiêu gợi của nàng kích thích hắn,nhiệt thiết dùng sức đánh vào nhưng tư thế này khiến hắn không thuận tiện đưa đẩy,rời khỏi bên trong thân thể nàng,ôm lấy nàng để lưng nàng đối diện hắn,để nàng trên bàn Tử Mộc.

“A! Quyết.” Còn chưa được thỏa mãn,nàng khó chịu vận vẹo vòng eo,đem tuyết đồn giờ lên,mở rộng chân để lộ huyết mềm non mịn,quay đầu nhìn hắn, muốn hắn nhanh tiến vào.

Bàn tay to nắm lấy mông trắng nõn, hấn dùng lực vỗ một cái mông thịt trong nháy mắt ửng hồng.

“A!” Hấn vỗ lên làm đau nàng lại mang đến một loại khoái cảm khó tả.

Hấn dùng tay vịn lấy mông sung vu, đem đỉnh đặt ở trên miệng huyết nhẹ nhàng cọ xát.

Thuận theo hấn lê nhẹ chơi đùa hoa dịch đua nhau tràn ra đồng thời mang đến cảm giác ngứa ngáy. “Ồ. Mau tiến vào.” Nàng cắn môi dưới cầu khẩn.

Nghe thấy nàng cầu khẩn, hai tay ôm áp mông thịt trắng nõn đem nam căn tử hồng sắc hướng chính xác hoa huyết ẩm ướt, dùng sức một đỉnh vèo một cái ngay ngắn đỉnh sâu vào trong.

“A!” Lưỡi dao thịt nóng hổi cắm vào thật sâu, cả người nàng run rẩy, hoa dịch lại chảy ra.

Biết nàng sắp đạt đến cao trào, hấn giữ chặt eo nàng để nhiệt thiết cùng khe huyết tiếp xúc chặt chẽ rồi dùng biên độ lớn đút vào.

“Ừ a.” Nàng phối hợp động tác của hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn say mê hưởng thụ.

Bỗng nhiên hoa huyết nhỏ nhắn co rút đem to lớn bên trong thân thể hút chặt hơn.

“A!” Nàng thét lên một tiếng toàn thân kịch liệt run rẩy.

“Ô a.” Hấn bật ra một tiếng gầm nhẹ, nhiệt thiết đã sớm sung to khó chịu không thể chịu nổi nhục bích trong khe huyết mát.

Một luồng sóng bạch dịch từ đỉnh lỗ nhỏ xịt ra hỗn hợp cùng hoa dịch hòa chung làm một chảy vào bên trong thân thể nàng.

.....

Hương Tiểu Tứ từ từ mở ra đôi mắt mệt mỏi, trong thân thể truyền tới từng đợt đau nhói làm nàng phải nhíu lông mày thiếu chút bật ra rên rì.

Nhìn xuống rên rĩ muốn ra miệng, nàng từ từ ngẩng đầu nhìn vuốt ve nam nhân của nàng.

Chính hấn hành hạ nàng thành thế này, không đoái hoài nàng khóc la cầu xin tha thứ, thậm chí còn ôm nàng đến thư phòng, ở trên giường một lần lại một lần muốn nàng.

Hấn giống như cực hưởng thụ nàng nhu nhược mặc sức bắt nạt.

“Bại hoại!” Hương Tiểu Tứ không nhìn được mắng yêu nhưng đôi mắt lại không rời khỏi mặt hấn.

Ngón tay nhẹ nhàng như sợ đánh thức hấn, từ từ sờ lên khuôn mặt tuần mỹ.

Hấn có một đôi lông mày đẹp mắt còn có đôi tròng mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi dày tạo thành khuôn mặt tuần mỹ nhất.

Hấn thật dễ nhìn ngay từ lúc mười tuổi gặp nhau nàng đã thấy vậy.

Tiểu hài tử tuần mỹ dễ dàng hấp dẫn ánh mắt nàng, để bao năm qua nàng ném tư vị trăm luân.

Mà hấn thì thế nào? Một chút cũng không hiểu lòng nàng, đầu gối ngốc nghếch!

Nhưng ngày hôm qua hấn nói thích nàng, nàng còn chưa kịp hỏi đã tự mình để lộ, không những bị hấn ăn sạch còn không thể phản kháng.

Sau đó suốt cả đêm kích tình làm nàng căn bản không ngừng truy vấn tâm ý của hấn.

“Đầu gối ngốc nghếch, chàng rốt cuộc có thích ta không hả!” Chu cái miệng nhỏ nhắn Hương Tiểu Tứ nhỏ giọng nói: “Thật ra chàng không biết, ta thích chàng rất lâu rồi nhưng đầu gối ngốc nghếch một chút cũng không thích ta, còn hận không thể rời xa ta, đáng đời bị ta bắt nạt mà!”

Nói sao cũng là lỗi của hấn!

“Chàng biết không? Ta bắt nạt chàng đại biểu ta cũng rất thích chàng! Người mà ta không thích ta sẽ không bắt nạt hấn!”

“Nói như thế ta không phải nên cảm động chứ?”. “Người đang ngủ bỗng nhiên mở hé đôi mắt còn lên tiếng nói chuyện.

“A!” Hương Tiểu Tứ sùng sốt hét ầm lên “Chàng.” tỉnh lại lúc nào rồi?

Biết nàng tỉnh hỏi gì, Mộ Dung Quyết rất tốt bụng trả lời nàng “Từ lúc nàng mở mắt ta đã tỉnh.”

“Ack.” Cho nên.

“Cho nên những chuyện đáng nghe ta đều nghe toàn bộ.” Hấn tung mình áp đảo nàng, gương mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười đắc ý.”Thì ra nàng thích ta từ rất lâu rồi nha!”

“Ta, ta.” Hường Tiểu Tứ ấp úng, hai má ửng đỏ không nói ra câu nào.

“Má nàng đỏ kìa, thật đáng yêu!” A a! Thật sự sáng khoái, khó lắm hấn mới được chiếm thượng phong !

“Ta. chàng.” Hường Tiểu Tứ có chút thẹn quá hóa giận.”Chàng muốn cười thì cứ cười, tùy chàng!”

Quay mặt sang nơi khác, muốn cười cứ cười đi!

Trước khi nói yêu hấn nàng đã chuẩn bị sẵn bị hấn cười.

Thấy bộ dạng bướng bỉnh của nàng, Mộ Dung Quyết không nhịn được than thở, cho tới bây giờ hấn vẫn không nở bắt nạt nàng!

Trước kia đã vậy, hấn bị nàng bắt nạt dù có tức cỡ nào cũng không trả đũa lại.

“Ai nói muốn cười nàng, đồ ngốc!” Hấn cúi đầu xuống nhẹ cọ lên chóp mũi nàng.”Nàng không biết đẩy thôi, lúc nghe nàng nói thích ta, ta rất vui.”

“Vui gì chứ?” Nàng chu môi trừng mắt hấn.

“Biết nàng không phải không quan tâm ta đấy! Ta cho rằng ta trong lòng nàng không có địa vị thậm chí còn thua cả Triệu Ngọc Vũ.” Vừa nhắc tới ba chữ Triệu Ngọc Vũ, miệng của hấn đã nếm đủ vị chua.

Nàng phát hiện, nhú lại đầu lông mày, tim cũng đập nhanh thêm vài nhịp.

“Ngày hôm qua chàng nói thích ta là thật sao?” Nàng cẩn thận nhỏ nhẹ hỏi sợ nghe được đáp án trái ngược.

Nhìn bộ dạng nàng sợ sệt hỏi lại chuyện hôm qua Mộ Dung Quyết không khỏi mềm lòng. Nàng không có tự tin hấn đúng lần đầu mới thấy.

“Thật sự, ta rất thích nàng cho dù bị nàng bắt nạt mười ba năm, ta vẫn thích nàng, ai bảo ta hèn mọn trước cổ độc của nàng làm chi.” Miệng thì bực bội nói như thể mình không đường lựa chọn, nhìn sang mặt nàng lại chứa đầy nụ cười.

Nghe thấy hấn tỏ tình, Hường Tiểu Tứ bình thần cười.”Nhìn chàng nói ủy khuất như thế, ta có bắt nạt chàng lắm vậy sao?”

“Nàng cảm thấy không có sao?” Mộ Dung Quyết trừng nàng, thấy khuôn mặt nàng tỏ ra vô tội, cánh môi lại cong lên nụ cười, nhịn không được lại cúi đầu muốn hôn nàng.

“Không được!” Hường Tiểu Tứ vội vã đưa tay ngăn lại miệng hấn.”Trời đã gần sáng ta muốn nhanh về phòng, nếu không tỷ nữ hầu hạ ta sẽ phát hiện ta không có ở trong phòng.”

Nàng không phải đùa ngốc đương nhiên hiểu nụ hôn này không chỉ đơn thuần, dục vọng đã sớm tiến đến chỗ nàng làm nàng muốn quên cũng khó.

“Còn lo lắng chuyện này?” Mộ Dung Quyết khiêu mị, không hiểu nàng để ý chuyện này làm gì, nàng đã dám hạ cổ hấn lại sợ người phát hiện sao?

“Chàng cảm thấy nếu phụ thân ta biết sẽ có phản ứng thế nào đây, hấn sẽ sẽ không tệ ha.” Cá tính phụ thân nàng là người hiểu nhất, còn chưa xuất giá đã bị nam nhân cắt kiên bởi tính phụ thân nhất định rất tức giận.

Mộ Dung Quyết sùng sốt, nghĩ đến cá tính của Hường lão gia chỉ đành phải thấp nguyên rửa một tiếng.”Đáng chết! Nàng nhất định có ý !” Hấn bắt đầu có phản ứng lại bảo hấn ngừng.

“Nào có?” Hường Tiểu Tứ vô tội nhìn hấn nhưng đôi mắt đẹp loáng qua tia giao hoạt lại không thể trốn khỏi mắt hấn.

“Nữ nhân đáng chết này!” Hấn cúi đầu dùng sức hôn nàng, đến lúc cả hai thở hổn hển mới rời khỏi.

Nhảy xuống giường mặc quần áo vào, Mộ Dung Quyết mới đầu khó hiểu nhìn Hường Tiểu Tứ.”Nàng còn không dậy nổi?” Còn tiếp tục không chừng hấn sẽ nhào đến nàng mất?

Hường Tiểu Tứ ôm lấy chăn từ từ ngồi dậy”Y phục của ta. . . ngày hôm qua đều bị chàng xé nát.” Ngày hôm qua lúc hấn cởi ra y phục nàng thật là thô lỗ.

Mộ Dung Quyết sùng sốt lại nhớ đến hành động thô lỗ hôm qua của mình, không thể làm gì khác hơn ôm cả người lẫn chăn đi ra phòng sách.

Không nghĩ hấn làm như thế, Hường Tiểu Tứ hai má đỏ hồng vội vã nhìn quanh bốn phía.”Ồ! Chàng không sợ bị người khác nhìn thấy?”

“Yên tâm! Sớm thế này chưa có ai rời giường cả .” Bây giờ mới canh năm còn rất sớm.

“Phải không?” Hường Tiểu Tứ liếc hấn một cái, hai má ửng hồng ngượng ngùng, ngay cả cánh môi cũng hồng hồng dưới ánh mặt trời mịn màng để hấn

không thể dời tầm mắt.

Không nhận được hân cúi đầu xuống hôn lên, lại hôn, rồi hôn tiếp.

“A! Không nên như vậy!” Nàng né tránh lại không thể nhận cười.”Đáng ghét! Đừng hôn nữa! Hum.”

Còn chưa kịp kháng nghị cánh môi đã bị bắt giam, đầu lưỡi bị hôn mút sâu.

Mất một lúc lâu hân mới rời khỏi, nàng thở hắt ra, đôi mắt sưng mù chớp cũng không chớp nhìn chăm chú vào hân.

“Đáng chết! Nếu không muốn ta ngay lập tức chiếm hữu nàng thì đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta!” Mộ Dung Quyết không nhận được rên rỉ.

Nghe hân nói mặt nàng đỏ hồng, vội vã ôm chặt hân nhưng cánh môi lại không nhận được cong lên nụ cười, trái tim cũng tràn ngập ngọt ngào.

Đợi chờ điều này đã rất lâu, cuối cùng cũng đạt được hỏi sao nàng không vui ?

Hít sâu một hơi nén xuống dục vọng bên dưới, Mộ Dung Quyết tăng nhanh bước chân, vội vã ôm yêu nữ trong lòng trở về phòng, nếu không khó bảo toàn tại chỗ này nhào đến nàng.

Đến khi thân ảnh hai người biến mất, người núp sau tảng đá lớn mới từ từ đi ra.

Triệu Như Tinh ghen ghét nhìn hai người bọn họ thân mật, nghĩ đến hình ảnh ngọt ngào vừa mới thấy, còn Hường Tiểu Tứ y phục xốc xếch.

Nghĩ cũng biết hai người đã làm chuyện gì! Huống chi nàng ở ngoài phòng sách canh suốt cả đêm, thấy hai người mãi mà không ra trong lòng đã sớm có dự cảm.

Nàng không cam lòng! Nàng từ trước đến giờ dung mạo nhất đẳng, thật vất vả mới tìm được nam tử xứng đôi với nàng, không nghĩ từ đâu lại chạy ra một Hường Tiểu Tứ.

Nữ nhân không có điểm nào có thể bằng nàng nhưng lại nhận được Mộ Dung Quyết đối đãi đặc biệt, nàng kém nữ nhân kia chỗ nào?

Không! Nàng không cam lòng!

Từ trong ống tay áo lấy ra một bình dược màu lục, nàng mím chặt môi như đã ra quyết định, oán hận nhìn phương hướng hai người rời đi, sau đó xoay người rời khỏi.

Mà khi nàng vừa rời đi một bóng người khác cũng từ sau cây đại thụ đi ra.

“Không thể nào.” Triệu Ngọc Vũ không thể tin được những hình ảnh vừa nhìn thấy, tiên tử trong lòng hân thể nhân y phục lộn xộn để nam nhân khác ôm hơn nữa còn cười quyến rũ.

Nụ cười của nàng đáng ra không thể dành cho tên kia. Hơn nữa nàng đáp ứng gả cho hân sao có thể cùng nam nhân khác đùa bỡn?

Triệu Ngọc Vũ không thể tiếp nhận, cảm thấy tiên tử trong suy nghĩ hân bị nhiễm bẩn không còn hoàn mỹ.

Không được! Tiên nữ phải nên hoàn mỹ chứ không thể vậy bẩn.

“Nàng dám lừa ta, nàng dám lừa ta.” Ánh mắt của hân trở nên cuồng loạn không còn tỉnh táo như thường ngày, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Một con lóc xoáy ản trốn gào thét sắp tấn công đến

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

“Hường cô nương, xin dừng bước.”

Đúng lúc Hường Tiểu Tứ đi qua đình viện muốn đến phòng sách tìm Mộ Dung Quyết lại bị thanh âm từ xa gọi lại, nàng dừng lại bước chân nhướng mày nhìn người đang đi đến.

“Triệu cô nương? Có việc sao?” Mấy ngày qua Triệu Như Tinh luôn làm như không thấy nàng, hôm nay sao lại đột nhiên đến tìm nàng?

Triệu Như Tinh khẽ mỉm cười, áy náy nhìn nàng. "Ta muốn xin lỗi tất cả chuyện trước kia còn hi vọng được cô nương tha thứ."

"Nói xin lỗi?" Hường Tiểu Tứ lông mày giương cao hơn, nàng thật hoài nghi nha! Trải qua một khoảng thời gian ở chung, đối với cá tính Triệu Như Tinh nàng cũng có tìm hiểu đôi chút, nữ nhân kiêu ngạo kia cũng biết xin lỗi sao?

"Đúng vậy!" Triệu Như Tinh cười khỏ, lệ nhan loáng qua vẻ cô đơn. "Ta đúng là rất ái mộ Mộ Dung công tử nhưng phát hiện Mộ Dung công tử chỉ thích cô nương, nên ta mới luôn đối địch cùng cô. Mấy ngày này ta đã nghĩ thông, cường hãn dưa không ngọt, đối với Mộ Dung công tử ta đã chết tâm."

"Hả?" Hường Tiểu Tứ hoài nghi nhìn Triệu Như Tinh, thấy vẻ mặt mát mẻ của nàng tâm cũng mềm, từ từ để xuống phòng bị. "Trên đời này cũng không phải chỉ có Mộ Dung Quyết là nam nhân, dựa vào dung mạo Triệu cô nương nhất định có thể tìm nam nhân tốt hơn."

Hường Tiểu Tứ cong môi tràn ra nụ cười.

"Hi vọng." Triệu Như Tinh cũng cười nhẹ nói. "Ta đã cho người chuẩn bị chút món ăn bên cạnh Thạch đình, không biết Hường cô nương có chịu cùng dùng bữa, thuận tiện ta muốn mượn bữa ăn này xin lỗi cô, được không?"

"Không cần, ta." Hường Tiểu Tứ đang muốn cự tuyệt, nàng còn muốn đi tìm Mộ Dung Quyết nhưng Triệu Như Tinh nhanh cắt đứt lời. "Thỉnh cô không nên cự tuyệt, hôm nay ta cùng huynh trưởng phải rời khỏi sơn trang, cho nên mới đặc biệt mời người chuẩn bị món ăn để tạ lỗi những chuyện trước kia ta làm."

"Này." Nghe người ta muốn rời khỏi, Hường Tiểu Tứ cũng không đành cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn gật đầu đồng ý. "Được rồi!"

"Cám ơn." Nghe nàng đồng ý, Triệu Như Tinh cảm kích cười.

Hai người cùng đi đến bên cạnh Thạch đình, trên bàn đá đã sớm bày đầy đủ món ăn.

"Hường cô nương, ta trước mời cô một chén." Cầm lấy chén rượu Triệu Như Tinh cười nhẹ nhàng mời rượu Hường Tiểu Tứ. "Trước kính cô."

Nói xong, một hơi uống hết rượu trong chén, thấy nàng hào phóng thế Hường Tiểu Tứ cũng cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

"Còn món này nữa là gà nấu dấm đường." Triệu Như Tinh thịnh tình kẹp thịt gà bỏ vào trong chén Hường Tiểu Tứ.

"Cám ơn." Hường Tiểu Tứ thấp giọng nói cảm ơn thấy Triệu Như Tinh cũng kẹp một miếng sau đó bỏ vào trong miệng.

Rõ ràng không khí rất hòa hợp không biết tại sao nàng lại cảm thấy bất thường nhưng lại không thể nói ra bất thường chỗ nào.

"Hường cô nương, cô ăn đi! Sao lại không ăn?" Triệu Như Tinh nghi ngờ nhìn Hường Tiểu Tứ, đang muốn kẹp món ăn lại buồn bực hừ một tiếng, chiếc đũa rớt xuống.

"Triệu cô nương?" Hường Tiểu Tứ sững sốt, hấy Triệu Như Tinh đột nhiên ói ra máu đen.

Món ăn này có độc?

"Khụ khụ." Cúi người xuống, Triệu Như Tinh khô sở ho nhẹ, mỗi lần ho đều trào ra máu đen.

"Triệu cô nương!" Hường Tiểu Tứ vội vàng đứng dậy, đang muốn xem xét vết thương Triệu Như Tinh đột nhiên lại vang một tiếng thét.

Hường Tiểu Tứ sững sốt nhìn về phía tỳ nữ la ầm lên, mà tiếng la của nàng dẫn mọi người xung quanh chú ý.

"Khụ khụ."

Một trận ho nhẹ làm nàng hoàn hồn, nghĩ đến Triệu Như Tinh trúng độc, nàng phải nhanh giúp cô ta giải độc mới được. Không nghĩ đến vừa quay đầu lại nhìn thấy Triệu Như Tinh cong khóe môi nở nụ cười đắc ý.

"Cô." Hường Tiểu Tứ giật mình giống như đã hiểu chuyện gì.

"Cô cho rằng. cô đã thắng sao. Không. người thắng sẽ là ta." Triệu Như Tinh vừa ói ra máu vừa cười nói.

Thấy Triệu Như Tinh làm thế Hường Tiểu Tứ trong lòng chấn động —— nàng trúng kế rồi!

.....

Tỳ nữ thét lên chấn động toàn bộ sơn trang bao gồm cả Mộ Dung Quyết.

"Xảy ra chuyện gì?" Hần vốn đang ở phòng sách, lại nghe tổng quản đến báo đình viện đã xảy ra chuyện làm, hần lập tức chạy đến.

Vừa đến nơi đã thấy một đám người bao quanh đình viện.

“Thiếu chủ, Triệu cô nương trúng độc!” Một gã người hầu vội vã nói.

“Trúng độc?” Mộ Dung Quyết sững sốt vội vã đi tới Thạch đình, đến nơi đã thấy Triệu Như Tinh nằm trên mặt đất không ngừng ói ra máu đen, mà Hường Tiểu Tứ thì lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn.

“Đây là chuyện? Còn chưa mời đại phu sao?” Mộ Dung Quyết rống to.

“Dạ! Tiểu nhân vừa phái người đi mời!” Người hầu bên cạnh vội vã trả lời.

“Thiếu chủ, làm thế nào? Triệu tiểu thư không ngừng ói ra máu đen.” Một tỷ nữ đỡ lấy Triệu Như Tinh, khẩn trương hỏi.

“Đang tốt sao lại trúng độc?” Mộ Dung Quyết nhíu hai đầu lông mày nghi ngờ, lại thấy vẻ mặt hồ hững của Hường Tiểu Tứ trong lòng càng thêm nghi ngờ.

“Mộ, Mộ Dung công tử.” Cẩn cảnh môi tái nhợt, Triệu Như Tinh đang nói: “Ta, ta vốn cùng Hường cô nương dùng bữa. Nhưng không biết sao lại trúng độc. Ngươi, ngươi mau nhìn xem Hường cô nương. Nhìn nàng có trúng độc không.”

Lời nàng nói khiến mọi người hoài nghi, nhìn Triệu Như Tinh trúng độc nhưng Hường Tiểu Tứ lại hoàn hảo đứng bên cạnh, một chút cũng không có dấu hiệu trúng độc, nếu cùng dùng bữa vì sao một người trúng độc một người lại không?

Biết Triệu Như Tinh cố ý để mọi người hiểu lầm Hường Tiểu Tứ cũng không ngăn cản, chỉ ngậm chặt miệng nhìn sang Triệu Như Tinh.

“Tiểu Tứ! Độc này do nàng giải sao?” Nhìn thấy tất cả mọi người hoài nghi nhìn Hường Tiểu Tứ, Mộ Dung Quyết mím môi.

Hắn không cho rằng Hường Tiểu Tứ sẽ làm chuyện này, nàng muốn hạ độc thì thần không biết quỷ không hay, chứ không cần làm chuyện để mọi người hoài nghi mình.

“Ừm!” Hường Tiểu Tứ gạt đầu đôi mắt đẹp nhìn hướng hắn.

Hắn thế nào? Cũng hoài nghi nàng sao?

“Vậy nàng còn không nhanh giúp cô ấy giải độc!” Mộ Dung Quyết nhíu mày, không hiểu nàng sao lại không giúp Triệu Như Tinh giải độc.

“Không nên!” Hường Tiểu Tứ lập tức từ chối, độc do cô ta hạ tại sao bắt nàng giải?

“Tiểu Tứ, không nên tùy hứng, bây giờ nàng bốc đồngsau này sẽ!” Nghe nàng từ chối Mộ Dung Quyết không khỏi giận giữ, chuyện liên quan đến mạng người mà nàng còn muốn đùa giỡn?

“Ngươi nói ta tùy hứng?” Hường Tiểu Tứ trừng mắt Mộ Dung Quyết, không nghĩ hắn lại không đứng bên cạnh nàng còn trước mặt mọi người mắng nàng?

Hít sâu một hơi, Mộ Dung Quyết nén xuống lửa giận. “Tiểu Tứ, ta không muốn ầm ĩ, bây giờ cũng không phải rảnh rỗi để gây lộn nàng mau giúp Triệu cô nương giải độc!”

“Không! Ta vì sao phải giúp cô ta giải độc?” Nàng không tốt bụng thế giúp người hại nàng giải độc?

“Hường Tiểu Tứ, nàng đừng làm ầm!” Mộ Dung Quyết không thể ức chế lửa giận, quát khê: “Nàng không biết bây giờ mỗi một người trong phủ đều cho nàng hạ sao? Nàng còn tùy hứng chỉ tổ khiến mọi người thêm hoài nghi.”

“Ngươi cũng cho rằng độc do ta hạ?” Nàng mím chặt môi buống bình nhìn hắn.

Những người khác hoài nghi nàng không quan tâm, nàng chỉ để ý hắn, hắn cũng không tin tưởng nàng sao?

“Khụ, khụ. Hường, hướng cô nương sẽ không hạ độc” Triệu Như Tinh mặt tái mét vội vã nói chuyện thay Hường Tiểu Tứ.

“Ngậm miệng! Không cần cô giả tốt bụng!” Hường Tiểu Tứ trừng mắt Triệu Như Tinh, khinh thường nàng giả bộ.

Nhưng thái độ nàng lại khiến cho mọi người bắt đầu ngờ vực, đám người hầu len lén bàn tán riêng, không ngờ Hường tiểu thư luôn luôn dịu dàng lại là người . . . thật không nghĩ tới.

“Hường Tiểu Tứ! Triệu Như Tinh đang giúp nàng, nàng còn.” Mặc dù biết nàng tùy hứng nhưng không nghĩ đến vô lý đến bước này.

“Ta không cần bắt luận kẻ nào thay ta nói chuyện, ta không làm là không làm” Hường Tiểu Tứ đứng thẳng thân thể, cao ngạo liếc mọi người một cái, cuối cùng đem ánh mắt dời đến trên người Mộ Dung Quyết.

“Còn ngươi? Ngươi không tin ta sao?” Nàng yên lặng nhìn hắn chỉ cần hắn một câu tin tưởng, người khác hiểu lầm nàng không quan tâm chỉ muốn hắn tin nàng.

“Ta tin tưởng nàng.”

Câu trả lời của hắn làm nàng cười nhưng câu tiếp theo lại làm cho thân thể nàng cứng đờ.

“Cho nên nàng mau giúp Triệu cô nương giải độc.” Phải nhanh chóng giải độc trong người Triệu Như Tình, ít nhất trước để người vô sự sau mới truy xét nguyên nhân.

Hắn tin tưởng nàng nhưng ở tình hình này, hắn tuyệt không thể thay nàng nói chuyện, nếu không chỉ gia tăng hoài nghi của mọi người mà thôi.

“Ngọn nguồn mọi chuyện người chẳng qua chỉ muốn giúp Triệu Như Tình giải độc mà thôi?” Trùng mắt hắn, nàng cười lạnh thấu xương.

“Đáng chết!” Nữ nhân này nhất định muốn âm ỉ với hắn sao? Nàng không biết hắn đang vắt óc tìm cách giải hiểm nghi cho nàng sao?

“Thiếu chủ, ta tìm được tỳ nữ phụ trách chuẩn bị thức ăn!” Tổng quản vội và chạy đến, phía sau kéo một tỳ nữ sợ hãi.

Mộ Dung Quyết chuyển đầu nhìn về phía tỳ nữ kia “Thức ăn trên bàn này là người chuẩn bị?”

“Dạ, phải” Tiểu Hương sợ hãi cúi đầu xuống, toàn thân phát run.

Thấy bộ dạng tỳ nữ sợ hãi, con người Mộ Dung Quyết lóe tia sáng lạnh. “Độc là người hạ sao?”

“Không! Không phải ta!” Tiểu Hương gấp đến độ lắc đầu nhìn Triệu Như Tình, nuốt nuốt nước miếng sợ hãi nói: “Độc, độc không phải ta hạ.”

Nàng ngập ngừng một chút rồi nhìn sang Hường Tiểu Tứ, từ từ giơ tay lên chỉ. “Là Là Hường tiểu thư muốn ta hạ độc !”

.....

Tiểu Hương nói xong khiến xung quanh vang lên tiếng động lớn.

“Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa!” Khuôn mặt tuần mỵ trầm xuống, Mộ Dung Quyết yên lặng nhìn Tiểu Hương, lạnh giọng truy vấn muốn nàng nói lại một lần.

“Đúng là Hường Tiểu Tứ muốn ta hạ độc” Tiểu Hương bị ánh mắt lạnh như băng dọa đến sắp khóc, sợ hãi nói.

“Ta không có! Người nói dối!” Hường Tiểu Tứ rống to, tức đến cả người phát run, nàng không nghĩ đến ngay cả tỳ nữ cũng hãm hại nàng.

“Ta, ta không có nói dối!” Tiểu Hương khóc lóc lắc đầu, nói: “Sáng sớm hôm nay, Hường Tiểu thư đã giao cho tôi chiếc bình này, muốn, muốn tôi hạ độc vào trong rượu và thức ăn, chính là . . . chính là bình này.”

Đang nói nàng còn vội vã từ trong lòng lấy ra một chiếc bình màu lục.

Thấy bình khai Hường Tiểu Tứ ngây ngẩn cả người. Mộ Dung Quyết cầm qua bình sứ màu lục, phía trên có hoa văn màu lục, sau đó hắn lật đến đáy bình vừa nhìn đã thấy phía dưới có khắc chữ “Tứ”.

Đây đúng là bình nàng chuyên dùng. Hắn chuyển đầu nhìn về phía Hường Tiểu Tứ, trông mặt đen xen lẫn phức tạp.

“Người sao lại có bình này?” Hường Tiểu Tứ trùng mắt Tiểu Hương, bình sứ này là thứ nàng chuyên dùng, trừ phi nàng đồng ý, nếu không sẽ không ai lấy được.

“Phải Là Hường tiểu thư đưa cho ta!” Tiểu Hương sợ hãi nói.

“Người nói bậy! Ta không có!” Hường Tiểu Tứ rống giận nhưng chứng cứ ở trước mắt, dù nàng có cãi hơn nữa cũng không ai tin nàng.

Mộ Dung Quyết mở nút lọ trên bình, mùi thơm nhàn nhạt làm hắn nhú mày. “Thuốc này.” Hắn không xa lạ gì.

Quen nàng đã lâu, dù không để dùng độc nhưng đối với độc dược hắn cũng có chút tìm hiểu, mùi thơm loại độc này đích thực do nàng chế tạo.

Khi hắn mở ra nút bình mùi thơm nhàn nhạt bay đến, Hường Tiểu Tứ lập tức biến sắc.

Thấy sắc mặt nàng thay đổi, Mộ Dung Quyết trầm giọng hỏi: “Rượu trên bàn cơm nàng có ăn sao?”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn. “Ta có uống rượu.”

“Món ăn thì thế nào?” Hắn hỏi tiếp.

“Không có.” Nàng hiểu ý hắn nói. “Đúng vậy, nếu như vừa uống rượu vừa dùng bữa sẽ trúng độc, còn nếu dùng riêng lẻ sẽ không trúng độc.”

“Cho nên bình này là của nàng, thuốc cũng là của nàng.” Bóp chặt bình Mộ Dung Quyết nhìn nàng, không tin rằng nàng lại dám làm chuyện thế này.

“Đúng đó là của ta.” Nàng cười nhìn ánh mắt hần dần trở nên lạnh lùng.”Nhưng thuốc không phải ta hạ,ngươi tin sao?”

“Tình hình trước mắt nàng bảo ta làm sao tin?” Hần tin tưởng nàng nhưng hiện tại có nhân chứng vật chứng khiến hần nhất thời không thể tin nàng.

“Rất tốt.” Hần trả lời làm trái tim nàng vỡ nát,hần không tin nàng, hần không tin.

“Cứ theo ý ngươi đi,cảm thấy độc do ta hạ thì chứ cho là ta hạ.” Nàng không quan tâm tùy hần muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!

“Tiểu Tứ.” Nàng đề lộ vẻ mặt tuyệt tình làm Mộ Dung Quyết kinh sợ, lo lắng giải thích”Nàng đừng như vậy,nàng nghe ta nói đã.”

“Không cần! Ta không còn gì để nói với ngươi hết.” Nhìn chăm chăm hần,nàng hừ một tiếng,cười nói”Ta hối hận vì đã yêu ngươi.”

“Tiểu Tứ!” Lời nàng nói làm hần kinh ngạc,lúc này mới biết bản thân tổn thương nàng rất sâu.

Đáng chết! Hần vừa rồi sao có thể nói những lời hồ đồ đó chứ?

Hần tin tưởng nàng,hần tin tưởng nàng nha!

“Tiểu Tứ,nàng nghe ta nói.” Hần muốn giải thích nàng lại không cho hần cơ hội.

“Ta không yêu ngươi cũng không thích ngươi.” Nàng nói rất tuyệt tình rất lạnh không chứa một tia tình cảm.”Mộ Dung Quyết,ta sẽ không yêu ngươi !”

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

Mộ Dung Quyết,ta không yêu ngươi nữa.

Gọng nói lạnh lùng vang văng bên tai,Mộ Dung Quyết biết hần đã tổn thương nàng.

“Đáng chết!” Hần chỉ nhất thời hồ đồ!

Dùng sức vỗ lên bàn,Mộ Dung Quyết bắt đầu hối hận.

Hần hối hận mình đã nói những lời làm nàng đau lòng nhưng không kịp,nói xong câu đó Hường Tiểu Tứ lập tức rời khỏi,mà hần còn phải thu thập cục diện không cách nào đuổi theo.

May đại phu mời đến có thể giải độc cho Triệu Như Tinh mới không làm chuyện chuyển biến xấu.

Không đúng! Mộ Dung Quyết đột nhiên nghĩ đến chỗ khả nghi.

Hường Tiểu Tứ chế độc thiên hạ độc nhất vô nhị,mà cũng chỉ có nàng mới có thể giải loại độc đó,sao vị đại phu bình thường kia có thể giải dễ dàng?

Còn có nghi điểm khiến hần kinh ngạc,đó là cá tính Hường Tiểu Tứ

Nàng rất kiêu ngạo là nàng làm nàng tuyệt đối sẽ thừa nhận,nếu không phải nàng làm đánh chết nàng nàng cũng sẽ phủ nhận.

Mà vừa rồi nàng luôn miệng nói độc không phải nàng hạ,là hần không tin bắt nàng phải thừa nhận.

“Trời ơi!Hần đã làm gì?” Hần sao lại thế này? Hần mới bắt đầu không phải tin nàng sao? Sau khi thấy chiếc bình tin tưởng lại bị dao động?

Hần nhất định hồ đồ rồi mới để mình mất tinh táo tổn thương nàng

Nàng kiêu ngạo vậy không quan tâm bất luận kẻ nào hiểu lầm chỉ để ý hần,nên mới luôn miệng hỏi hần có tin hay không nhưng hần lại quần trí nói với nàng những lời kia

“Đáng chết! Mộ Dung Quyết! Ngươi thật đáng chết!” Bóp chặt quyền,hần không ngừng tự mắng mình.

Nghĩ đến vẻ mặt nàng tan nát cõi lòng còn có giọng nói lạnh lùng,hần không khỏi nản lòng thoái chí. Nàng. sẽ tha thứ hần chứ?

Mộ Dung Quyết không dám nghĩ tiếp, chỉ sợ nàng vĩnh viễn không chịu quan tâm hắn nữa.

Nàng nói, nàng muốn thu lại tình yêu dành cho hắn.

Không! Hắn không để nàng thu hồi! Lỗi là do hắn, hắn sẽ cầu xin nàng tha thứ!

Bây giờ việc quan trọng nhất là tìm ra thủ phạm hạ độc rửa sạch hiềm nghi cho nàng.

“Tổng quản!” Mộ Dung Quyết rống to.

“Thiếu chủ, có gì cần dặn ạ?” Tổng quản vội vàng chạy đến.

“Đưa tỷ nữ phụ trách chuẩn bị thức ăn lại đây.” Mộ Dung Quyết trầm giọng ra lệnh.

“Dạ!” Nghe mệnh lệnh của hắn, tổng quản vội vã rời khỏi, không delay một lát đã đưa Tiểu Hương đi vào đại sảnh.

“Thiếu. . . Thiếu chủ!” Tiểu Hương sợ hãi gọi.

“Ta hỏi người bình sứ này thật do Hường tiểu thư đưa cho người?” Mộ Dung Quyết nhìn Tiểu Hương lên tiếng hỏi, gương mặt tuấn mỹ vô cùng bình tĩnh nhưng lại làm người ta không rét mà run.

“Dạ, đúng vậy.” Không dám nhìn hắn, Tiểu Hương sợ sệt cúi đầu xuống.

“Phải không?” Mộ Dung Quyết nhếch môi cười lạnh. “Người cũng biết kết cục nói dối ta mà đúng không?”

“Tiểu nhân, tiểu nhân không có nói dối!” Thân thể run rẩy ngay cả thanh âm cũng run theo.

“Phải không? Rất tốt.” Mộ Dung Quyết nhìn về phía tổng quản đứng bên cạnh. “Tổng quản, căn dặn bọn hạ nhân trực xuất cô ta khỏi son trang, còn có cả người nhà của nàng, toàn bộ đưa khỏi phương Bắc.”

“Không! Không nên!” Lệnh vừa ban ra Tiểu Hương gấp đến độ rơi lệ, cúi xuống cầu xin hắn. “Thiếu chủ, cầu người đừng làm vậy! Cả nhà Chúng tôi trước giờ đều sống ở Phương Bắc, tất cả đều ở ở đây, nếu rời khỏi Phương Bắc chúng ta nhất định sống không nổi!”

Mộ Dung Quyết lạnh lùng nhìn nàng, “Ta cho người một cơ hội cuối cùng, ta hỏi người một lần nữa, bình sứ đó thật sự do Hường tiểu thư cho người sao?”

“Ta.” Tiểu Hương nói quanh co một hồi vẫn không dám trả lời.

“Tổng quản, đưa cô ta xuống!” Mộ Dung Quyết xoay người, không nhìn người quỳ dưới chân.

“Không! Không nên! Ta nói thật! Ta nói thật!” Tiểu Hương không dám tiếp giấu giếm, khóc lóc nói: “Bình sứ là do Triệu tiểu thư đưa cho ta, muốn ta hạ độc nàng, rồi nói người hạ độc là Hường tiểu thư, để mọi người hoài nghi Hường tiểu thư.”

Tiểu Hương chứng thực khiến Mộ Dung Quyết hiểu tất cả, hắn mím chặt môi mỏng sai bước rời khỏi đại sảnh, hướng về phía gian phòng Triệu Như Tinh.

.....

“Triệu Như Tinh!”

Mộ Dung Quyết đi vào trong phòng, trong lòng bộc phát lửa giận làm hắn muốn giết nữ nhân đáng chết kia!

“Mộ Dung công tử!” Vừa nhìn thấy hắn đến, Triệu Như Tinh lập tức nửa ngồi dậy tựa vào giường hẹp, khuôn mặt tái nhợt khẽ nhếch nụ cười nhạt.

“Ta hỏi cô bình sứ này từ đâu có?” Mộ Dung Quyết không muốn nói vòng vo, cầm lấy bình sứ màu lục trên tay truy vấn.

Triệu Như Tinh sững sờ, khuôn mặt vô tội nhìn hắn. “Mộ Dung công tử, ta không hiểu công tử đang nói gì, bình này không phải của Hường cô nương sao?”

“Đủ rồi! Tỷ nữ đã khai ra tất cả, thuốc là do cô hạ!” Không muốn xem nàng tiếp tục diễn kịch, Mộ Dung Quyết trực tiếp châm chọc nàng.

Nếu bị lộ tẩy Triệu Như Tinh cũng không cần tiếp tục ngụy trang, cao ngạo ngẩng đầu nói “Đúng vậy, thuốc là ta hạ. Nữ nhân kia căn bản không xứng với chàng chỉ có ta, đệ nhất mỹ nhân võ lâm mới có thể xứng đôi với chàng.”

“Câm mồm!” Mộ Dung Quyết không muốn nghe nàng nói lời ấu trĩ hỏi “Ta chỉ muốn biết bình sứ này do ai đưa cho cô!” Hắn không cho rằng Triệu Như Tinh có thể từ trên người Hường Tiểu Thư lấy được bình thuốc này, nhất định đã có người cho cô.

“Không biết!” Thấy Mộ Dung Quyết hoàn toàn không đem nàng đặt trong mắt, Triệu Như Tinh vừa hận vừa giận.

“Rất tốt!” Mộ Dung Quyết cười lạnh, từ bờ eo rút ra một thanh nhuyễn kiếm, “vèo” hướng chính xác mặt nàng.

“A!” Triệu Như Tinh thét chói tai, sợ hãi nhìn nhuyễn kiếm kề sát mặt mình, thân kiếm truyền tới lạnh lẽo làm nàng run rẩy. “Chàng, chàng muốn làm gì. . . .”

“Không nói, ta liền vẽ hoa lên mặt cô.” Đang nói cổ tay hắn cũng di chuyển.

“A! Không nên! Ta nói! Ta nói!” Triệu Như Tinh sợ đến không dám giấu giếm, “Đúng, do cô nương áo lục giao cho ta.”

“Cô nương áo lục?” Mộ Dung Quyết khiêu mi.

“Đúng! Ta không thấy rõ mặt của nàng, chỉ biết nàng mặc trang phục màu lục, nàng đưa ta bình sứ này rồi cho ta biết làm sao hãm hại Hường Tiểu Tứ, ta thật không biết cô nương kia là ai. . . .” Triệu Như Tinh vội vàng nói, nước mắt vẫn còn đang rơi chỉ sợ Mộ Dung Quyết không tin, thật vẽ hoa lên mặt nàng.

Thấy Triệu Như Tinh không giống đang nói dối, Mộ Dung Quyết không khỏi nhú mày. Cô nương áo lục?

Có thể lấy được bình sứ Tiểu Tứ chuyên dùng đựng độc được nhất định là người rất hiểu nàng, hoặc người thân cận nàng.

Một bóng người thoáng hiện trong trí óc, hắn nhận ra có một người thích mặc y phục màu xanh.

Là nhi tử thứ hai của Hường gia lão. Hường Tiểu Dương!

Nhất định là cô ta rồi nhưng sao cô ta lại đưa bình thuốc cho Triệu Như Tinh hãm hại muội muội ruột của mình?

Đột nhiên hắn nghĩ đến trước đó vài ngày Hường Tiểu Tứ chạy đến son trang hắn trốn một tháng, hình như nàng đã hạ được gì với hai tỷ phụ nàng. . . .

Xem ra do Hường Tiểu Dương muốn đến báo thù!

Tỷ muội nhà này thật sự là.

Mộ Dung Quyết không khỏi cảm thấy nhức đầu vô cùng. “Tổng quản, đưa Triệu cô nương rời khỏi son trang, ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa.” Sau khi căn dặn tổng quản rõ ràng, hắn lập tức đi ra cửa phòng.

Hắn muốn đi tìm Hường Tiểu Tứ!

Nhưng mới đi đến cửa đã nhìn thấy bóng người Hường Bá Thiên. Hắn sửng sốt, Hường lão gia muốn đến tìm hắn tính sổ sao?

“Hiền chất, cháu phải ra ngoài sao? Đúng. . . ! Tiểu Tứ nhà ta ở đâu? Mấy ngày qua con bé không đến làm phiền cậu sao?” Hường Bá Thiên vừa nhìn thấy Mộ Dung Quyết, lập tức cười hỏi.

“Tiểu Tứ không trở về tiêu cục?” Không thể nào nha! Cô đã rời đi hai ngày hắn đã về nhà mới đúng!

“Thế nào? Tiểu Tứ rời khỏi rồi sao?” Hường Bá Thiên khuôn mặt ánh lên nghi ngờ.

“Này.” Mộ Dung Quyết cảm thấy có chút bất an.

Lúc này, một gã người hầu vội vã đi tới cửa, đưa tờ lụa màu trắng lên trước mặt Mộ Dung Quyết. “Thiếu chủ! Ta ở cửa sau phát hiện tờ lụa màu trắng này, hình như là đồ cột tóc của Hường tiểu thư.”

Mộ Dung Quyết vội vã cầm qua đai cột tóc, trong lòng có dự cảm không tốt, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng chạy nhanh đi.

“Ư.”

Hường Tiểu Tứ từ từ mở hé ánh mắt, sau cổ truyền tới đau đớn làm nàng nhú chặt lông mày, nàng muốn động lại phát hiện bản thân không thể di chuyển.

Sửng sốt một hồi nàng mới nhìn quanh bốn phía, phát hiện nàng đang ở một gian miếu đồ hơn nửa bị trói lên cây trụ gỗ đỏ không thể di chuyển.

Xây ra chuyện gì rồi?

Nàng nhớ nàng muốn rời khỏi son trang, đột nhiên sau cổ truyền tới đau đớn, tiếp theo bất tỉnh nhân sự. . . .

“Nàng đã tỉnh?” Một thanh âm từ trên truyền đến.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu, kinh ngạc trừng to mắt. “Triệu Ngọc Vũ? !” Không nghĩ đến người đánh lén nàng lại là hắn!

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng cảnh giác nhìn hắn, cảm thấy bộ dạng hắn có phần khác thường.

“Đừng sợ,ta sẽ không tổn thương nàng.” Triệu Ngọc Vũ cười,mê luyến nhìn nàng.”Nàng thật đẹp,cho dù tình huống tồi tệ thế nào vẫn rất đẹp.”

Hương Tiểu Tứ không đáp lời hắn,chẳng qua nghi ngờ nhìn chằm chằm hắn,nhạy cảm phát hiện ánh mắt hắn có phần kỳ lạ không giống ánh mắt người mình thường.

“Nhưng nàng không tốt,nàng không quai,có tỳ vết rồi!” Triệu Ngọc Vũ lắc đầu,thất vọng nhìn nàng.

“Tỳ vết?” Hương Tiểu Tứ khiêu mi.

“Đúng! Nàng đáng lý không được cười với Mộ Dung Quyết.” Ánh mắt hắn bắt đầu cuồng loạn,khuôn mặt cũng chuyển sang tức tối.”Ngàng không tốt!Tất cả đều lỗi của nàng,nàng sao có thể làm vậy? Sao có thể phản bội ta?”

Bất được vai nàng,hắn dùng lực cho nàng một cái tát.

“Ồ!” Đột ngột bị tát mạnh Hương Tiểu Tứ đầu óc choáng váng hoa mắt,hai má lập tức sưng,khóe miệng cũng chảy ra tơ máu.

“A! Xin thứ lỗi! Ta không phải cố ý !” Thấy mình đã thương nàng, Triệu Ngọc Vũ xin lỗi đau lòng muốn chạm nàng.

“Đi ra! Đừng đụng ta!” Hương Tiểu Tứ găm nhẹ, giậm giữ tròng mắt hắn.”Triệu Ngọc Vũ,ngươi rút cuộc muốn làm gì hả?”

Nàng nén đi sợ hãi trong lòng ra vẻ kiên cường hỏi không để đối phương phát hiện sơ hở của mình.

“Câm mồm !Nàng không được dùng ánh mắt đó nhìn ta! Tiên tử không thể có ánh mắt đó!” Không thể tiếp nhận nàng trừng mình, Triệu Ngọc Vũ điên cuồng hét lên.

“Tiên tử gì hả ! Ai là tiên tử của ngươi rồi? Mau thả ta ra mau!” Hương Tiểu Tứ tránh né lấy.

“Câm mồm !” Như không thể tiếp nhận Triệu Ngọc Vũ không ngừng lắc đầu,sau đó cười như điên dại.”Ta biết,nhất định do Mộ Dung Quyết,nhất định vì hắn nàng mới sẽ biến thành như vậy.”

Hắn tự suy luận tự khẳng định,tâm trí thất thường đã sớm không thể suy tư.

“Không sao,ta ngay lập tức làm cho nàng trở nên thanh thuần.” Hắn cười từ trong lòng lấy ra hỏa dật tử.

“Ngươi muốn gì?” Tròng mắt nhìn hộp quẹt,Hương Tiểu Tứ bắt đầu lo lắng.

“Chúng ta cùng chết sao!” Triệu Ngọc Vũ ha cười ha ha châm môi lửa.

“Đáng chết!Ai muốn cùng chết với ngươi? !” Hương Tiểu Tứ tức giận găm to nhưng không kịp,bốn phía chất đầy rom rạ,thoáng cái hai người đã bị biển lửa bao vây.

“Ha ha! Không phải sợ,ta sẽ cùng ngươi.” Triệu Ngọc Vũ cười to điên cuồng nhìn Hương Tiểu Tứ.

“Khụ khụ.” Khói dày đặc bốc lên làm Hương Tiểu Tứ bị sặc đến viền mắt đỏ,không ngừng ho lấy ho để,sau đó nàng nghĩ tới Mộ Dung Quyết.”Quyết. Quyết.”

Nàng không tự chủ gọi tên của hắn,sau đó hình ảnh hắn hiện lên trong đầu nàng.

Cho dù hắn làm nàng tan nát cõi lòng nhưng nàng vẫn nhớ hắn,rất nhớ rất nhớ hắn.

“Ngậm miệng! Không cho phép nàng gọi hắn!” Nghe Hương Tiểu Tứ gọi Mộ Dung Quyết, Triệu Ngọc Vũ vừa hận vừa ghen,tức tối chửi mắng

Không đếm xỉa hắn đang phát cuồng,Hương Tiểu Tứ rơi nước mắt lẩm bầm tên Mộ Dung Quyết.

“Câm mồm !” Triệu Ngọc Vũ bức bội muốn cho nàng thêm một cái tát,ai ngờ một kiếm khí lại bay về phía cổ tay hắn.

“A ——” Triệu Ngọc Vũ buồn bã hét to cầm lấy cổ tay,lớn tiếng hét thảm.

Hương Tiểu Tứ bị tình cảnh trước làm sững sốt nhanh chóng quay đầu lại.

“Tiểu Tứ! Nàng không sao chứ?” Mộ Dung Quyết tiến vào trong biển lửa,nhanh chóng chạy đến nơi nàng.

“Quyết.” Không nghĩ hắn sẽ xuất hiện,Hương Tiểu Tứ ngu ngơ.

Mộ Dung Quyết dùng sức ôm lấy nàng,toàn thân vì sợ mà run rẩy.”May là. May là nàng không sao,ta từ cửa sau đuổi theo vừa vặn thấy nơi đây bốc cháy, nên nghĩ nàng nhất định ở đây,may ta đến kịp,may có ông trời phù hộ.”

Hắn không ngừng nói mừng đã đuổi kịp,nếu mất đi nàng. run lên một cái,hắn không dám nghĩ tiếp.

Không biết khi nào ngọn lửa đã lan tỏa khắp phòng, Triệu Ngọc Vũ bị ngọn lửa bao quanh bật ra tiếng la thảm thiết.

Hương Tiểu Tứ bị tình cảnh xung quanh làm hoảng sợ.

“Đừng nhìn!” Mộ Dung Quyết vội vã đem mặt của nàng ôm chặt trong lòng, nhanh chóng cởi dây thừng trên người nàng, ôm lấy nàng.

“Khụ khụ. Quyết.” Hương Tiểu Tứ ho nhẹ, bốn phía càng ngày càng nóng, khói mù dày đặc làm nàng rất khó chịu.

“Yên tâm! Ta sẽ cứu nàng ra ngoài!” Vuốt ve mặt nàng, Mộ Dung Quyết nhẫn nhịn khói mù tìm lối ra.

Bị hấn vuốt ve, nàng bỗng dưng thấy rất an tâm. “Khụ. Ta, ta nói không thích chàng. Là lừa chàng.”

Thời khắc này nàng không muốn bướng bỉnh nữa, nàng chỉ muốn thẳng thắn với tim mình.

“Xin thứ lỗi cho ta, ta đã không tin nàng!” Cúi đầu nhìn nàng, hấn cũng nói xin lỗi, cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc nàng. “Yên tâm, ta nhất định sẽ cứu nàng ra ngoài!”

“Ừm!” Nàng gật gật đầu, lộ ra nụ cười tin tưởng.

“Đi thôi!” Hít sâu một hơi, hấn ôm nàng từ trong ngọn lửa tìm được song cửa rất nát, nhanh chóng phi thân nhảy ra ngoài.

Mặt khúc

“Tiểu Tứ! Phải làm gì nàng mới chịu gả cho ta?” Đi theo phía sau Hương Tiểu Tứ, Mộ Dung Quyết đáng thương cầu khẩn.

Vốn tưởng rằng cứu nàng ra biển lửa, hai người có thể hạnh phúc, không nghĩ đến vừa thoát khỏi hiểm cảnh tất cả đáng yêu của nàng đều biết mất, bắt đầu hứng thú báo thù hấn, ai bảo hấn khi đó không tin nàng.

Hiaz! Lòng của nữ nhân thật khó hiểu!

Rõ ràng lúc trong miếu đồ rất đáng yêu, hấn còn cho rằng nàng quên đi xích mích lúc trước, không nghĩ đến nàng thay đổi nhanh như chong chóng.

“Ta sao phải gả cho chàng?” Liếc hấn một cái, Hương Tiểu Tứ khẽ hừ.

Nữ nhân rất thích ghi hận, nhất là nàng Hương Tiểu Tứ đặc biệt cái mũi nhỏ mắt nhỏ cho nên sẽ ghi hận.

Nàng mới không muốn để hấn có tiện nghi, thoáng cái tha thứ hấn, hấn có biết lúc đó nàng đau lắm không.

“Nàng đã có con của ta còn không chịu gả cho ta sao?” Mộ Dung Quyết không khỏi quát, nhìn bụng nàng sắp phồng to không bao lâu sẽ bị phát hiện, còn cứng đầu không chịu lấy hấn!

“Vậy thì thế nào? Đừng quên, chàng chỉ là công cụ sinh con của ta thôi!” Nàng quay qua nhìn hấn, vẻ mặt đắc ý.

“Tiểu Tứ, đừng như vậy.” Nghe lời này Mộ Dung Quyết không dám tức giận, ai bảo do hấn sai trước. “Ta cũng đã nói xin lỗi không tin nàng, cũng đã hai tháng nàng còn chưa hết giận sao?”

“Còn chưa nha!” Nàng hai tay chống thắt lưng nhìn hấn. “Chàng cũng biết lòng ta vừa hẹp hòi vừa tùy hứng, sao có thể hết giận nhanh thế nha?”

“Vậy thế nào mới hết? Tiểu Tứ của ta lòng dạ luôn luôn khoan dung, rất hiểu chuyện, cho dù tùy hứng cũng rất khả ái.” Mộ Dung Quyết nịnh hót nói thêm.

Tự ái nam nhân? Đó là cái gì? Ở trước mặt nàng đã sớm không còn một chút!

“Phải không?” Hương Tiểu Tứ cố gắng nhịn cười, nhướn mày hỏi.

“Đừng vậy! Đừng vậy!” Mộ Dung Quyết liều chết gạt đầu, chỉ cần nàng chịu gả hấn muốn hấn tặng bốc thế nào cũng được. “Ồ trong lòng ta nàng khả ái nhất, không ai có thể sánh bằng nàng!”

“Được rồi! Nhìn chàng thành tâm như thế ta sẽ.”

“Nàng nguyện ý gả cho ta?” Mộ Dung Quyết kinh hi nhìn nàng.

“Không! Là ta nguyện ý cân nhắc.” Nàng nhìn hấn vung lên nụ cười ngọt ngào.

Ồ. Câu trả lời của nàng làm Mộ Dung Quyết muốn khóc.

“Vậy nàng muốn cân nhắc bao lâu?” Hấn rất ỳ khuất nhìn nàng.

“Chuyện này.” Cười nhẹ không để ý tới hấn, Hương Tiểu Tứ thẳng tắp đi về phía trước.

“Tiểu Tứ, nàng muốn cân nhắc bao lâu nữa?” Mộ Dung Quyết tiếp tục đi theo sau truy vấn.

Nàng muốn cân nhắc bao lâu? Ủ. Đợi nàng chơi đủ rồi tính! Hi hi

Mộ Dung Quyết đáng thương, tự mắc niệm đi!

Bất quá ai bảo hấn yêu nàng chỉ có thể nhận mạng kiêm nhận trông luôn thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Trêu Ghẹo Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.